

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЧАРЛС СТРИЙТ 44

Превод от английски: Ивайла Божанова, 2012

chitanka.info

На чудесните ми, обични деца:

Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Венеса, Макс и Зара.

Моля ви, пазете се, бъдете предпазливи, бъдете щастливи, бъдете обичани и когато е възможно, умни, състрадателни и прощаващи.

И винаги да сте с късмет и благословени. Идеалната рецепта за живота.

*С цялата ми обич,
Мама, Д. С.*

1.

Франческа Теър седя на бюрото, докато цифрите започнаха да се размазват пред очите ѝ. През последните два месеца ги бе проверявала поне хиляда пъти, а прекара и целия уикенд в опити да ги намали. Сборът неизменно излизаше един и същ. Сега, в три през нощта, за пореден път несъзнателно прокара пръсти през дългата си чуплива руса коса и я разроши. Правеше всичко възможно да спаси бизнеса и къщата си, но до момента не бе намерила разрешение. Стомахът ѝ се свиваше при мисълта, че ще загуби и двете.

Заедно с Тод започнаха бизнеса преди четири години. Отвориха галерия в Уест Вилидж в Ню Йорк, в която показваха творби на изгряващи художници на изключително разумни цени. Франческа имаше голям опит в света на изкуството, докато Тод не разполагаше с никакъв. Преди това бе ръководила други две галерии — едната веднага след като завърши, а другата — в „Трибека“, ала общата им галерия всъщност бе сбъднатата ѝ мечта. Баща ѝ беше известен художник, който особено нашумя през последните години. Франческа бе завършила изобразително изкуство и така разработи последната галерия, че тя получи отлични отзиви. Като запален колекционер на съвременно изкуство Тод мислеше, че ще е забавно да ѝ помага за галерията. По онова време той се отегчаваше от юридическата си кариера на Уолстрийт. Беше спестил доста пари и реши да опита друго поприще. Разработи бизнес план и от три години очакваше печалба. Не бе взел обаче предвид страстта на Франческа към не толкова скъпи творби от напълно неизвестни автори, на които помагаше при всяка възможност, а още по-малко бе отчел факта, че нейната основна цел бе да излага творбите им, а не да натрупа пари от това. Жаждата ѝ за финансов успех бе несравнимо по-ограничена от неговата. Като галерист тя искаше по-скоро да е покровител на изкуството, докато Тод очакваше да изкара пари от него. Мислеше, че ще е вълнуваща и приятна промяна в кариерата му, след като години наред се грижеше за данъците и таксите на важна адвокатска кантора. Но един ден обяви

колко му е омръзнало да слуша сърцераздирателните вопли на художниците, да наблюдава как бизнесът не носи почти никакви приходи и да се чувства беден. Тод вече не намираше начинанието за забавно. Беше на четирийсет и пак искаше да прави големи пари. Когато ѝ го съобщи вече бе кандидатствал за работа във фирма на Уолстрийт. Обещали му партньорско място до година. Що се отнасяло до продаването на изкуство — той бил приключил с тази дейност.

Тя не искаше да се откаже и се стремеше на всяка цена да превърне галерията в успех. И за разлика от Тод, нямаше нищо против да е без пари. Но през последната година взаимоотношенията им започнаха да се объркат. В резултат бизнесът стана още по-непривлекателен за него. Спореха за всичко: какво да правят, с кого да се виждат, какво да е бъдещето на галерията. Тя откриваше художниците, работеше с тях и уреждаше изложбите. Тод се занимаваше с финансовата страна и плащаше сметките.

Най-лошото бе, че приключваше и петгодишната им връзка. Когато се срещнаха, Франческа беше на трийсет, а Тод — на трийсет и пет.

Трудно ѝ бе да повярва, че връзка, която ѝ изглеждала толкова стабилна, може да се разпадне напълно за година. Никога не бяха обсъждали въпроса за брак, а сега спореха и за това. Вече четирийсетгодишен Тод най-неочаквано реши, че иска традиционен живот. Женитбата му се струваше привлекателна и вече искаше деца. На трийсет и пет тя продължаваше да застъпва възгледите си отпреди пет години. Обсъждаха възможността да имат деца един ден, но първо искаше да превърне галерията в успешно начинание. Беше напълно откровена с него относно брака, когато се срещнаха. Манията на майка ѝ да се омъжва и да се развежда — вече пети път — я отегчаваше. Цял живот се опитваше да не допусне същата грешка, нямаше желание да ѝ подражава.

Родителите на Франческа се разведоха, когато беше на шест. Години наред наблюдава как изключително привлекателният ѝ, чаровен и безотговорен баща влиза от връзка във връзка — обикновено със съвсем млади момичета, за не повече от шест месеца. Това, в съчетание с манията на майка ѝ да се омъжва, превърнаха обвързването ѝ с когото и да било във фобия. Докато не срещна Тод. Разводът на неговите родители, когато е бил на четиринайсет, го

правеха също предпазлив по отношение на брака. Това бе общото помежду им, но постепенно той започна да вижда смисъл в женитбата. Обясни ѝ, че му е омръзнал бохемският живот; не му се виждало толкова нормално хората да живеят заедно и да имат деца, без да се венчаят. Щом Тод духна свещите на тортата по случай четирийсетия си рожден ден, сякаш някакво лостче се премести и без никакво предупреждение той се превърна в традиционалист. Франческа предпочиташе нещата да са такива, каквито бяха преди това.

През последните месеци изведнъж се оказа, че всичките му приятели живеели в по-спокойни квартали в горната част на Манхатън. Оплакваше се от Уест Вилидж, а на нея мястото ѝ харесваше. Той намираще хората и квартала за странни. Освен това след като бяха купили галерията, те се влюбиха в къща, която се нуждаеше от сериозен ремонт. Откриха я в снежен декемврийски ден. Бяха заплени от нея и я купиха на изгодна цена заради състоянието ѝ. Заедно я възстановиха, като сами свършиха по-голяма част от работата. Ако не работеха в галерията, майсторяха нещо по нея и след година всичко заблестя. Купиха мебели от разпродажби и постепенно превърнаха къщата в обичан дом. Сега Тод твърдеше, че е прекарал последните четири години легнал под мивката, за да оправи теч или да завива гайки. Искаше модерен апартамент в съвременна сграда, където друг да се занимава с ремонтите.

Независимо от провала на връзката им Франческа отчаяно се бореше да запази бизнеса и къщата, а не виждаше как ще успее. Достатъчно лошо бе, че губи Тод, и без да се прощава с галерията и дома си.

И двамата направиха всичко възможно да съхранят връзката си, ала безуспешно. Посещаваха брачни консултанти, ходеха на индивидуални терапии, разделиха се за два месеца, разговаряха и обсъждаха, докато не останеха без дъх и не постигнаха компромис. Но не се получи: той настояваше или да затворят, или да продадат галерията, от което ѝ се късаше сърцето; искаше да се ожени и да има деца, а тя — не, или поне не засега, а може би и никога. От мисълта за брак изтръпваше дори когато ставаше въпрос за мъж, когото обича. Намираще новите му приятели за крайно отегчителни. Той пък смяташе старите им приятели за ограничени и банални. Били му омръзнали вегетарианците, вечно гладните художници и онова, което

смяташе за левичарски убеждения. Тя нямаше представа как за толкова кратко се бяха отчуждили един от друг, но беше факт.

Миналото лято прекараха поотделно: всеки си състави своя програма. Не отидоха да плават около бреговете на Мейн както обикновено. Тя прекара три седмици в колония с художници, а той замина за Европа, пътува с приятели и през уикендите отскачаше до Хамптън. До септември, година след като започнаха разправииите, и двамата си дадоха сметка, че е безнадеждно, и се съгласиха да се откажат. Не постигнаха обаче единодушие какво да правят с галерията и къщата. Всичките си средства и заеми тя беше вложила в нейната половина на къщата и сега, ако искаше да я задържи, трябваше да му изплати другата половина или да приеме да я продаде. В бизнеса бяха вложили по-малко и онова, което той искаше, беше справедливо. Проблемът беше, че тя просто нямаше пари. Тод ѝ беше дал време да помисли. Но и сега, през ноември, все още не беше намерила решение. Тод я изчакваше да прояви разум и най-накрая да се предаде.

Той искаше до края на годината да продадат къщата или да си получи своя дял, а също и да се освободи от бизнеса. През уикендите, когато имаше време, продължаваше да ѝ помага, но не го правеше сърцато, а и изпитваха напрежение да живеят под един покрив, след като връзката им приключи. От месеци не се любеха, а и при всяка възможност той прекарваше уикендите с приятели. Беше тъжно и за двамата.

Франческа усещаше горчив вкус и ѝ беше страшно неприятно. Достатъчно лошо бе, че връзката им се разпадна — пет години са дълго време — и сега се озова в изходна позиция. Струваше ѝ се, че няма да понесе да затвори галерията или да я продаде и да загуби къщата. Ала докато се взираше в цифрите, облечена в стари джинси и пуловер, не ѝ хрумваше никакво разрешение. Независимо колко събираше, вадеше и умножаваше, тя не разполагаше с парите да откупи неговия дял. Сълзи се затъркаляха по страните ѝ.

Знаеше точно какво ще каже майка ѝ. Тя остро бе възразила на решението на Франческа да се захване с бизнес и да купи къща с мъж, когото обича, но за когото не възнамерява да се омъжи. Според нея това бе най-лошата комбинация за влагане на пари.

— Какво ще стане, когато се разделите? — питаше майка ѝ, приемайки го за неизбежно, защото всичките ѝ връзки бяха

приключвали с развод. — Какво ще правиш без никаква издръжка и никакво споразумение?

Според майка ѝ всички връзки трябва да започват с предбрачно споразумение и да завършват с издръжка от мъжа.

— Ще измислим нещо, както ти при разводите си, мамо — отвърна ѝ Франческа, раздразнена от предложението ѝ, както обикновено се дразнеше от повечето приказки на майка си. — С добри адвокати и любовта, за която се надявам да си спомним в такъв момент, ако настъпи, мисля, че ще запазим добро възпитание и уважение.

Майка ѝ успяваше да докара всичките си разводи до взаимно съгласие и продължаваше да поддържа приятелски отношения с всичките си бивши половинки, които все още държаха на нея.

Талия Хамиш Андерс Теър Джонсън ди Сан Джовани беше красива, разглежена, себевторачена, ненаситна, елегантна и малко луда по стандартите на повечето хора. Франческа я наричаше „цветиста“, когато решаваше да се изкаже ласкаво, но истината бе, че цял живот за нея майка ѝ представляваше едно агонизиращо унижение. Омъжи се за трима американци и двама европейци. И двамата европейски съпрузи — единият англичанин, другият италианец — имаха благороднически титли. Разведе се четири пъти, а последния път овдовя. Съпрузите ѝ бяха: доста преуспял писател, художник (бащата на Франческа), потомък на известна английска банкерска фамилия, богаташ от Тексас, оставил ѝ голяма издръжка и два мола, което пък ѝ позволи да се омъжи за беден, но изключително чаровен италиански граф, загинал с ферарито си осем месеца след сватбата при ужасна катастрофа в Рим.

Понякога Франческа си мислеше, че майка ѝ е от друга планета. Между двете нямаше нищо общо. Но сега ѝ се налагаше да ѝ съобщи за приключилата си връзка — до момента не бе събрала сили да го направи — и естествено, щеше да чуе: „Предупредих те, че ще стане така“. Не я интересуваеше мнението на майка ѝ.

Когато купи къщата и отвори галерията, майка ѝ не предложи да ѝ помогне. И сега нямаше да ѝ помогне, защото смяташе къщата за несполучливо вложение и не харесваше квартала. И тя като Тод щеше да посъветва дъщеря си да я продаде. Ако го направи, и двамата ще имат пари. Франческа обаче не искаше пари; искаше да остане в къщата и не се съмняваше, че има начин да го постигне; просто още не

го беше открила. И не майка ѝ щеше да ѝ помогне. Никога не го беше правила. Талия не се славеше като практична жена. Цял живот разчиташе на мъжете до себе си и използваше оставените издръжки, за да поддържа луксозния си живот. Никога не бе печелила пари с труд, а само чрез женитби и разводи. На Франческа ѝ приличаше на проституция.

Дъщерята, пълна противоположност на майката, беше самостоятелна и държеше да остане такава. Беше решила никога да не разчита на никого; най-малкото на мъж. Нямаше братя или сестри. Баща ѝ, Хенри Теър, се оказа не по-разумен от майка ѝ. Чаровник, със слабост към жените, години наред той преживяваше като гладуващ художник, докато преди единайсет години, вече на петдесет и четири, извади страхотния късмет да срещне адвокат Ейвъри Уилис, докато водеше дело срещу търговец на произведения на изкуството, който го беше измамил с пари. Тя спечели делото и после мъдро го посъветва да инвестира средствата вместо да ги пропилява по жени. Според Франческа единственият път, в който той прояви прозорливост в живота си, бе, когато година по-късно се ожени за Ейвъри.

Макар петдесетгодишна, за новата му съпруга това беше първи брак. Благодарение на нея за десетина години той натрупа солидно състояние чрез инвестиции и недвижими имоти. Тя го убеди да купи сграда в Сохо, където и сега живееха. Вече притежаваха и вила в Кънектикът. Ейвъри му стана импресарио и цените на картините му стигнаха астрономически суми, подобно на финансовите му постъпления. И за пръв път през живота си той прояви разума да остане верен. Хенри обожаваше съпругата си. Като се изключи майката на Франческа, Ейвъри бе единствената, с която се обвърза чрез брак. Беше пълна противоположност на Талия. Завидната ѝ кариера на адвокат я правеше независима. Сега съпругът ѝ беше единственият ѝ клиент. Без да е красавица, беше привлекателна: един солиден, практичен човек, с остър ум. С Франческа се харесаха още при първата им среща. Възрастта ѝ позволяваше да ѝ бъде майка, но тя не желаше тази роля. Нямаше деца и докато не се омъжи, изпитваше същото недоверие към брака като Франческа. Имаше, както самата тя казваше, луди родители. Франческа и мащехата ѝ бяха близки приятелки вече десет години. На шейсет Ейвъри продължаваше да

изглежда естествена и младолика. Не само двете години разлика във възрастта с Талия я правеха свършено друг човек.

Единственото, което шейсет и две годишната Талия искаше сега, бе да си намери нов съпруг. Беше убедена, че шестият ще е последният и най-добрият. Франческа — напротив — се надяваше да прояви разум и да не го прави отново. Според нея настойчивото търсене на Съпруг номер шест плашеше всички евентуални кандидати. Не бе за вярване, че вече шестнайсет години бе вдовица, независимо от многобройните си краткотрайни връзки. Все още бе хубава. До четирийсет и пет бе сменила петима съпрузи и все повтаряше колко по-добре е да е на петдесет — дава ѝ по-сигурен шанс да си намери съпруг.

Ейвъри пък се чувстваше напълно щастлива от живота си: беше омъжена за мъж, когото обича; търпеше и приемаше с хумор неговите чудатости. Не хранеше илюзии относно поведението му преди нея — беше спал със стотици жени по двата бряга на Америка и в Европа. Той обичаше да повтаря, че е бил „лошо момче“, преди да я срещне, и Франческа знаеше колко е прав. Беше се държал „лошо“ заради своята безотговорност и се оказа неподготвен за съпруг и баща, а щеше да си остане „момче“, докато умре, дори да доживее до деветдесет. По природа баща ѝ беше дете въпреки невероятния си артистичен талант, а майка ѝ не беше по-добра стока, само дето не притежаваше таланта му.

В живота на Франческа Ейвъри бе единственият смислен човек, стъпила с двата крака здраво на земята. Оказа се голяма благодат както за баща ѝ, така и за самата нея. В момента се нуждаеше от съвета на Ейвъри, но още не бе събрала смелост да ѝ се обади. Много трудно ѝ бе да признае, че се е провалила на всички фронтове: и във връзката си, и в боксуващия си бизнес, особено ако се стигне дотам да затвори или продаде галерията; и за неспособността си да запази любимата къща на Чарлс Стрийт, ако не намери пари, за да плати на Тод. А как щеше да успее?! А без пари дори и Ейвъри не би могла да измисли магическо решение.

Най-после Франческа загаси лампата в кабинета си. Тръгна надолу към кухнята, за да си приготви топло мляко, та да я приспи. И точно тогава чу шума от капещи капки и видя теча от капандурата. Водата падаше върху перваза и бавно се стичаше надолу. И преди беше текло от същото място и Тод го оправя няколко пъти, но при силните

дъждове през ноември се появи отново, а тази вечер той не беше вкъщи, за да се намеси. Все ѝ повтаряше, че не е в състояние да поддържа сама къщата, и май имаше право. Все пак тя искаше да опита. Не ѝ пукаше, че покривът тече или къщата се събаря. Каквото и да ѝ струваше, каквото и да ѝ се наложеше да направи, Франческа отказваше да се предаде.

С решително изражение се спусна към кухнята. Върна се горе и сложи пешкир върху парапета, за да попива водата. Нямахме какво друго да предприеме, докато не съобщи на Тод за теча на следващата сутрин. Той бе заминал с приятели за уикенда, но щеше да го оправи, когато се върне. Именно заради такива неща настояваше да продадат къщата. До гуша му беше дошло да се бори с досадните проблеми, вече не издържаше. А ако Франческа намери начин да откупи неговата част, проблемите щяха да се стоварят изцяло върху нея.

Тя въздъхна, запъти се нагоре към спалнята си и си обеща да звънне на мащехата си сутринта. Може тя да се сети за нещо, което не ѝ бе хрумнало. Оставаше ѝ една последна надежда. Обичаше течащата си къща и западащата си галерия с нейните едва пробиващи художници. Вложи четири години от живота си и в двете и независимо какво мислят Тод или майка ѝ, отказваше да зареже мечтата си и дома си.

2.

На следващата сутрин се обади на Ейвъри. Показа се по-лесно, отколкото си представяше. Поговори с нея и се почувства по-добре. Няколко минути коментираха и се смяха на най-новите антики, придобити от баща ѝ. В много отношения той приличаше на чаровен юноша, което се харесваше на Ейвъри, а Франческа се бе научила да му прощава недостатъците. След непринудения разговор Франческа мина на темата и ѝ каза какво става. Със свито гърло ѝ призна за раздялата с Тод и за дилемата си с къщата и галерията; сподели колко всъщност е разстроена.

— Съжалявам, че се е стигнало дотам — прекъсна я Ейвъри съчувствено. — Допусках нещо подобно. Не виждахме често Тод през последните месеци.

Всъщност не го бяха виждали по-отдавна. През лятото Франческа им гостува сама няколко пъти във вилата в Кънектикът. Намираще някакво оправдание за отсъствието на Тод, но Ейвъри долавяше, че нещата са по-сериозни. И Хенри се бе досетил, но не искаше да обременява дъщеря си с въпроси, защото тя предпочиташе да премълчава.

— Ще ни каже, когато е готова — бе казал на Ейвъри и тя се бе съгласила с него.

Затова новината не я изненада особено.

— Съжалявам за галерията и бизнеса. Губиш ли пари? — попита тя.

Чудеше се дали ще се наложи Франческа да я продаде.

— Не бих казала. Но няма и печалба. Сега я разработвам. Не вярвам някой да иска да я купи в това състояние. Според Тод, за да има печалба до две-три години, трябва да вдигна цените, и както твърди той, ако се занимавам с изгриващи художници, никога няма да направя истински пари. Но повярвай — нямам желание да продавам известни художници. Това е различно. Отворих галерията със съвсем различна идея.

Идеалистичното ѝ отношение към изкуството предизвикваше недоволството на Тод. Той настояваше да са по-комерсиални, за да увеличат приходите, ала Франческа не бе готова на такъв компромис. Сега обаче си даваше сметка, че може да се наложи да го направи, макар да ѝ бе страшно неприятно. Обичаше сериозните художници. Тъкмо се бе сдобила с нов изключително талантлив японски художник. Независимо от блестящите отзиви за първата му изложба тя продаваше произведенията му на безценица, защото не можеше да иска повече за все още неизвестно име. Проявяваше изключителна етичност по отношение на онова, което продава и как го продава.

— Може да се наложи да направиш известни компромиси с идеалите си и да продадеш някои произведения и на художници, които вече са по-направили име — отсече Ейвъри делово. От бащата на Франческа бе научила много неща за изкуството и добре се оправяше с деловата страна на въпроса. Но неговото изкуство беше на съвършено различно ниво и благодарение на Ейвъри, сега се продаваше срещу огромни суми. — Дай да поговорим първо за къщата. Имаш ли какво да продадеш, за да събереш пари да откупиш дела на Тод? — попита тя.

Нямаше и до това се свеждаше целият проблем.

— Нямам. Вложих всичко налично в къщата. Едва събирам парите за месечните вноски. Но измислих как да се справя. Ще пусна квартиранти. С трима ще изплувам и ще разреша поне този проблем.

— Не си представям как ще живееш с непознати — реагира Ейвъри съвсем искрено. Знаеше, че доведената ѝ дъщеря е доста затворен човек и като единствено дете винаги бе живяла малко самотно. Наемът от квартиранти определено щеше да ѝ помогне, но и казваше колко е решена да задържи къщата, защото щеше да е голяма саможертва от нейна страна. — Е, предполагам, че ще решиш проблема с месечните вноски, ако можеш да ги изтърпиш. Но как ще се справиш със сумата, която дължиш на Тод, за да задържиш къщата? — Ейвъри говореше предпазливо, ала изведнъж ѝ хрумна нещо. — Какво ще кажеш за шестте картини от баща си? Това са едни от най-хубавите му ранни творби. На разпродажба биха донесли много пари. Ще покрийт цялото ти задължение към Тод според мен, стига да си готова да ги продадеш. Ще звънна в основната му галерия в града. Там

изгарят от желание да се сдобият с някои от ранните му неща. За тях винаги има огромен пазар.

Думите на Ейвъри смутиха Франческа. Само мисълта за това я накара да се почувства гузна. Никога не бе мислила да продава картини на баща си. Но и никога не е била толкова притисната финансово.

— Как мислиш, че ще се почувства той? — попита тя притеснено.

Да, беше малко луд и безотговорен, но ѝ беше баща и го обичаше, и дълбоко ценеше творчеството му. Обичаше шестте картини, които притежаваше.

— Очаквам да разбере — отвърна Ейвъри нежно. — Преди да се оженим все продаваше нещо, за да оцелее. По-добре от всеки друг знае какво е да си в подобно положение. Веднъж дори продаде една малка картина на Полак, за да даде на майка ти пари, които ѝ дължеше. Постъпи, както намериш за добре.

Тя беше практична жена и именно затова Франческа предпочиташе да говори с нея вместо с родителите си.

— Дали ще се оправя, ако продам пет? Така ще задържа една. Татко ми ги е подарявал. Много ми е неловко да ги продавам, за да купя къща.

— Не виждам какви други варианти имаш.

— Нямам. — Не се бе сетила за картините, но не притежаваше абсолютно нищо друго, с което да плати на Тод. За миг си помисли дали да не продаде къщата вместо картините, но определено не ѝ се искаше. — Защо не звънеш на тази галерия да видим какво ще кажат? Ако дадат прилична цена, ще ги продам, предполагам. Но им предложи само пет. Искам да задържа поне една.

Изпитваше сантиментално отношение към картините. Съзнаваше, че прави огромна саможертва; поредната саможертва.

— Ще им звънна — увери я Ейвъри. — Разполагат със списък на колекционери на негови картини. Доста бързо ще ги вземат, освен ако не искаш да изчакаш и да ги продадеш на търг.

— Не мога да чакам — призна Франческа. — Тод от месеци настоява да продадем къщата, а обещах да му платя или да се реша на продажба до края на годината. Разполагам само с два месеца. Нямам време да чакам търг.

— Ще видим какво ще кажат от галерията. Ще им звънна веднага. — Имаше и още една идея, макар да се колебаеше относно мнението на съпруга си. Сподели я с Франческа. — Баща ти много се интересува от работата ти в галерията, откакто я отвори. Обича израстващите художници не по-малко от теб. Питам се дали би искала да ти стане партньор. Нещо като мълчалив партньор, не че баща ти мълчи за каквото и да било. Но вероятно ще му е приятно да ти помага, докато галерията започне да носи печалба. От думите ти разбирам, че Тод не иска много за своя дял.

Да, той наистина постъпваше изключително справедливо. Претенциите му се ограничаваха само до първоначално вложената сума. Къщата бе друга история. През последните четири години направиха много подобрения. Но дори и по отношение на нея постъпваше справедливо. Разчиташе да я продадат изгодно, та със своя дял да си купи апартамент. Държа се изключително почтено, докато оглеждаха общите сметки. И за него раздялата бе огромно разочарование. Не очакваха да се случи, но сега и двамата бяха убедени, че нещата не вървят, и искаха да приключат въпроса възможно най-бързо. Франческа правеше всичко по силите си за това, въпреки очертаващите се пред нея проблеми.

— Никога не съм си представяла, че ще карам татко да инвестира в галерията — сподели тя, заинтригувана от идеята. — Дали ще го направи?

— Защо не? За него ще е вълнуващо, а и съм сигурна, че би искал да ти помогне. Не става въпрос за много пари. Защо не обядваш с него и не го попиташ?

Идеята ѝ допадна. Имаше много по-голяма вероятност да ѝ помогне той, а не майка ѝ, която от самото начало не одобряваше нито къщата, нито галерията. Не проявяваше никакъв интерес към изкуството, макар сега и тя да притежаваше няколко от неговите най-ценни картини. Задържа ги повече от сантимент, а не заради стойността им, но се оказаха солиден капитал. Талия разполагаше поне с половин дузина от ранните му творби, които сега „вървяха“ на невероятно високи цени. Постоянно повтаряше, че никога няма да ги продаде. Франческа също не бе мислила, че ще продаде своите.

— Ще му звънна и ще го поканя на обяд утре — заяви Франческа. За пръв път от два месеца насам в гласа ѝ се долавяше

надежда. — Ти си вълшебница, Ейвъри, и гений. Татко извади страхотен късмет с теб.

— И аз с него. Той е добър човек, особено сега, когато не е колекционер на жени.

Познаваше няколко от предишните му приятелки и дори харесваше някои; други обаче ѝ се струваха малко луди. Самата тя бе несравнимо по-земна от всичките му предишни завоевания. Изпитваше известна слабост и към майката на Франческа. Ейвъри харесваше Талия заради нейната своеобразна екстравагантност и дори се забавляваше с нея. И все пак трябваше да признае, че е жалко подобие на майка, особено на дете така силно жадуващо да има майка като всички останали. Талия определено не се вписваше в тази роля. А и Хенри бе твърде ексцентричен и своенравен. И двамата не олицетворяваха традиционните родители, в резултат на което Франческа израсна доста затворена. Всячески се стремеше да не заприлича на тях, и определено го избегна. Приличаше много повече на Ейвъри, отколкото на биологичните си родители. Ейвъри си даваше сметка каква несъвместима двойка са били Хенри и Талия. Бяха съвършено различни по природа и се чудеше как така бракът им е просъществувал седем години. Единственото хубаво от него бе появата на дъщеря им, а Хенри и Талия продължаваха да са приятели. Талия, от своя страна, много харесваше Ейвъри. Всички я харесваха. Хората я уважаваха и на всички допадаше непринуденото ѝ, дружелюбно, интелигентно поведение. Тя бе умен, стойностен, непретенциозен, земен човек. Всичко, което майката на Франческа не беше.

— Ти май ми разреши проблемите — въздъхна Франческа с облекчение.

— Не бих казала. Предстои да говоря с галериста на баща ти, а ти да обсъдиш с него въпроса за твоята галерия, но все пак сложихме добро начало, струва ми се — обобщи Ейвъри бодро.

Надяваше се нещата на Франческа да се подредят. Обичаше я и я смяташе за добър човек. Заслужаваше награда за усилената си работа. Неприятно щеше да е да загуби всичко заради раздялата с Тод.

— Знаех, че ще измислиш нещо — увери я Франческа. За пръв път от доста време звучеше щастлива. — Аз не виждах никакво решение.

— Прекалено вътре си в нещата — обясни Ейвъри протичко. — Понякога е по-лесно страничен човек да състави план. Да стискаме палци всичко да се уреди. Ще ти кажа как е протекъл разговорът с галериста на баща ти, след като говоря с него. Моментът е подходящ. Наближава Панаирът на изкуствата „Арт Базел“ в Маями и ако няма колекционери за ранните произведения на баща ти, то там ще има много ценители. Възможно е да получиш парите си до края на годината.

— Тод ще се зарадва — отбеляза Франческа тъжно, замисляйки се за него.

— И ти трябва да си щастлива, ако това ще ти помогне да задържиш къщата — напомни ѝ Ейвъри.

Нямаха сключен брак, но пак трябваше да се споразумяват и да си поделят доста неща. Беше почти равносилно на развод.

— Ще бъда щастлива с къщата — потвърди Франческа. — Май е време да съобщя на родителите си за Тод. Честно казано, много ми е неприятно. Татко ще го приеме добре, но майка ще ми напомни седемстотин пъти, че ме е предупреждавала от самото начало. Според нея беше лудост да купуваме къщата и да започваме бизнеса, без да сме се оженили.

— Много хора постъпват така напоследък. Живеят заедно и правят общи инвестиции, но не сключват брак.

— Ще ѝ го кажа — отвърна Франческа с кисела усмивка.

— Не те съветвам — прекъсна я Ейвъри и двете се разсмяха.

Талия имаше свое мнение по всички въпроси и бе невъзможно да я накараш да отстъпи от него.

— Ще звънна на татко да се уговорим за обяд и на майка, за да ѝ съобщя за Тод. Чакам мнението на галериста.

— Ще ти се обадя веднага. Обещавам. Междувременно — горе главата. Всичко ще се оправи — увери я Ейвъри и след секунда и двете затвориха.

Беше редно такава неща да чуе от собствената си майка, но това никога не се бе случвало. Талия се държеше по-скоро като далечна леля. Ейвъри ѝ беше по-добра приятелка.

Франческа седна зад бюрото и остана замислена дълго време, преди отново да вземе телефона. След разговора с мащехата си се чувстваше по-добре. Ейвъри ѝ помогна точно както Франческа се бе

надявала. Винаги откликваше и имаше полезни, смислени идеи, които даваха резултат също както и при бащата на Франческа. Още от самото начало му бе направила силно впечатление и това чувство не го напускаше. Тя направи чудеса за него, а доказателството бе спокойният им живот. Ейвъри разполагаше и със собствени средства. Добре се справяше с кариерата си и правеше умни вложения. Идеята да разчита на друг, а не на себе си, би я разсмяла. Обичаше да подхвърля: „Не съм се трудила така усилено цял живот, за да съм зависима от мъж“. Оперираше с парите си, както намери за добре; винаги бе постъпвала така. Положението не се промени и след като се омъжи. От връзката им Хенри спечели много повече от нея. Във финансово отношение той се нуждаеше от Ейвъри, не тя от него, но емоционално бяха зависими един от друг. Според Франческа това бе напълно в реда на нещата. Мислеше, че по същия начин е и при тях с Тод, ала се бе излъгала. Сега разваляха всичко и нея я болеше; при това — много.

Франческа се обади на майка си. Талия почти не я попита как е и на дълго и широко започна да обяснява с какво се занимава, кой я дразни, колко ужасно се е справил вътрешният архитект, какви лоши вложения е направил брокерът ѝ напоследък и колко всичко това я притеснява.

— А нямам съпруг да ме подкрепя — изхленчи тя.

— Не ти трябва съпруг — напомни ѝ Франческа делово. — Дон те обезпечи завинаги.

През годините двата мола бяха станали десет, а тя имаше и други средства. Определено не беше сведена до просешка тояга, както се преструваше. Малкият ѝ, но шикозен мезонет на Пето авеню го доказваше. Намираше се на удобно място с чудесен изглед към Сентрал парк.

— Не казвам, че не е. Но се притеснявам, защото нямам съпруг да ме защитава — отвърна тя, правейки се на безпомощна, каквато всъщност не беше.

Франческа не добави, че шестнайсет години след смъртта на последния си съпруг в Рим вече трябва да е свикнала. От него получи и титлата „графиня“, което ѝ беше изключително приятно. Талия съжеляваше единствено, че не е бил принц, защото, както сподели с Франческа преди години, щеше да е още по-щастлива да е принцеса, но и графиня не беше лошо. Тя беше графиня Ди Сан Джовани.

Франческа реши да се престраши и да го изрече наведнъж.

— С Тод скъсахме — промълви тя тихо и зачака реакцията на майка си.

— Кога стана това?!

За разлика от Ейвъри и баща ѝ майка ѝ звучеше смаяна, все едно нищо не е подозирала.

— Нещата не вървят от месеци. Опитвахме се да се справим, но не успяхме. Връща се да работи в адвокатска фирма и иска да му платя дяла от галерията и къщата.

— Можеш ли да си го позволиш? — попита майка ѝ направо.

Нямаше съчувствие в тона ѝ. Просто задаваше въпрос.

— Още не, но се надявам да намеря разрешение до края на годината.

Не спомена пред майка си, че го е обсъдила с Ейвъри и е потърсила съвета ѝ. Не искаше да я засегне. Но съветите на Ейвъри бяха далеч по-ценни от тези на Талия, която разчиташе други хора да управляват парите ѝ. Ейвъри сама вземаше важните решения.

— Казах ти да не купуваш къща и да не започваш бизнес с него. Това е лудост, ако не сте женени, и неизменно води до бъркотии. Той създава ли ти трудности?

Талия го харесваше; не приемаше единствено факта, че и двамата не желаят да сключат брак. В това отношение беше старомодна.

— Не, мамо. Държи се мило. Но си иска парите от къщата и малък дял от бизнеса.

— Ще се справиш ли?

— Вероятно. В противен случай ще се наложи да продам къщата и да затворя галерията. Правя всичко по силите си да не се стигне дотам.

— Много жалко, че се обвърза с него. Никога не съм одобрявала идеята.

Постоянно го повтаряше да не би дъщеря ѝ да забрави.

— Да, знам, мамо, но и двамата мислехме, че градим нещо стабилно.

— Всички изпадаме в тази заблуда, докато нещата не се сринат. А когато се стигне дотам, е много по-добре да получаваш издръжка, а не да останеш само с разбито сърце.

Тя си знаеше само това и това бе единствената кариера, която някога бе имала.

— Издръжката не е работа, мамо. Или поне не такава, каквато аз искам. Надявам се да намеря начин да разреши въпроса.

Както обикновено приказките на майка ѝ я дразнеха.

— Защо не продадеш къщата? И без това не можеш да я поддържаш без него. Нещо постоянно се разваля. — Тод ѝ каза абсолютно същото: нямало да съумее да се справи сама. Възнамеряваше да докаже и на двамата, че грешат. — В състояние ли си поне да плащаш вноските по ипотеката? — попита майка ѝ, но без да предложи помощ.

Франческа не се изненада. Дотук разговорът протичаше точно според очакванията ѝ. Включително и: „Казах ти, че ще стане така“. Не, тук нямаше изненади; с майка ѝ никога нямаше такива.

— Смятам да пусна квартиранти, за да си помагам при погасяване на вноските — обясни Франческа с напрегнат тон.

Майка ѝ веднага реагира ужасена:

— Ти луда ли си?! Ще пуснеш непознати в дома си? Сериозно?

— Нямам друг избор, а искам да задържа къщата, мамо. Ще внимавам кого пускам, няма да слагам обяви по улиците и ще проверя старателно кандидатите.

— Ще се сдобиеш с убиец в дома си — отсече майка ѝ мрачно.

— Надявам се да не се случи. Ще ми се да намеря свестни наематели.

— Според мен идеята ти е ужасна и ще съжаляваш.

— В такъв случай ще ми напомниш, че си ме предупреждавала — отвърна Франческа кисело.

Прекалено добре познаваше майка си. Талия винаги ѝ напомняше и грешките, и предупрежденията.

— Искам отново да обмислиш всичко добре — настоя Талия.

— Не мога — отвърна честно Франческа. — Без Тод не съм в състояние да погасявам вноските по друг начин. Когато галерията излезе на печалба, ще се откажа от квартирантите, но в момента нямам друг избор. Налага се да го преглътна.

И не само това. Трябва да продаде и картините на баща си, за да плати на Тод. А ако баща ѝ не пожелае да инвестира в галерията, рискува да я загуби. Безпокоеше се само при мисълта какво я чака.

— Намирам го за лудост. Няма да мога да спя нощем от тревоги кой още живее в къщата ти.

— С повече хора ще бъда в безопасност. С трима съквартиранти би трябвало да се справя.

— „Би трябвало“, но ако не стане? Щом подпишете договор, ще си вързана с тях за определен срок. Как ще ги изгониш, ако след време не ти харесат?

— Няма да мога, затова трябва да подбера подходящи — възрази Франческа практично.

След това бързо-бързо приключи разговора. Съобщи на майка си основното: късат с Тод, а тя се опитва да запази и къщата, и галерията. Нямаше нужда да знае повече. Майка ѝ се държа точно според очакванията ѝ: разкритикува я, без да ѝ предложи каквато и да било помощ. Някои неща никога не се променят.

Разговорът с баща ѝ премина по-лесно и по-бързо. Покани го на обяд на следващия ден и той прие. Възнамеряваше да му разкаже всичко тогава, а и той бе много по-непринуден от майка ѝ. Уговориха се да се видят в „Ла Гулю“, любимия му ресторант. Намираше се близо до неговата галерия и той често се отбиваше там. Минаваше за една от знаменитостите, които посещаваха заведението. Остана доволен, че я чува.

— Всичко наред ли е? — попита я, преди да затворят.

Питаше се какво ли става. Тя рядко го канеше на обяд.

— Горещо-долу. Ще говорим утре.

— Добре. Нямам търпение да те видя — увери я той.

По телефона продължаваше да звучи като младо момче, независимо от своите шейсет и пет години. А и имаше вид на много по-млад за възрастта си също като съпругата си. Франческа си помисли, че майка ѝ изглежда доста по-състарена от Ейвъри, а отчаяното търсене на съпруг ѝ придаваше тревожен вид. Баща ѝ бе, от една страна, по-спокоен и непринуден, а от друга, имаше и Ейвъри до себе си, докато майка ѝ от години не бе имала сериозна връзка. Според теорията на Франческа, Талия толкова много се стремеше да завърже връзка, че направо ѝ личеше. Дъщерята се опитваше да избегне подобно поведение сега, когато след пет години се налагаше отново да се влее в света на онези, които ходят на срещи.

Изобщо не беше готова да излиза с други мъже и мисълта сериозно я депресираше. Никак не я блазнеше перспективата отново да ходи по срещи. Струваше ѝ се ужасно. Предстоеше ѝ да търси трима квартиранти, с които да дели къщата си, за да набави парите за ипотеката, а от друга страна, ако не желаше да прекара остатъка от живота си сама, трябваше отново да излезе с мъж. Все пак голямото решение щеше да почака малко — Тод още не се бе изнесъл.

На следващия ден обядът с баща ѝ мина гладко. Тя вървя пеш от метрото и стигна пред „Ла Гулю“ точно когато баща ѝ слезе от таксито. И както обикновено той изглеждаше впечатляващо. За да се предпази от вятъра, бе вдигнал яката на пепитеното си сако от туид, купено от Париж преди години; износената му шапка „Борсалино“, купена от Флоренция, в съчетание с ботуши и джинси, завършваха тоалета. Имаше набраздено, слабо лице и четвъртита брадичка с трапчинка, която я впечатляваше от дете. Побърза да постави ръка на раменете ѝ и да я прегърне. Беше далеч по-сърдечен от майка ѝ и изглеждаше очарован, че я вижда.

Оказа се по-лесно от очакваното да му каже за Тод, а той призна, че не е изненадан — винаги се чудел колко са различни. Франческа никога не се бе замисляла за това. Според нея всичко ги свързваше. Да, така беше в началото, но вече не.

— Той беше само турист в света на изкуството — отбеляза баща ѝ.

Сервираха им обяда: за него лучена супа и зелен фасул. Именно с подобно меню поддържаше стройна и слаба високата си фигура. Изпадаше във възторг от здравословните храни, приготвяни от Ейвъри. Франческа обаче проявяваше небрежност по отношение на яденето, особено след раздялата с Тод. Обикновено я домързяваше да си сготви вечеря и видимо слабееше.

— Винаги съм смятал, че един ден ще се върне на Уолстрийт — сподели баща ѝ и се захвана със супата.

Франческа си беше поръчала салата от раци.

— Странно. Никога не съм го мислила, но сега разбирам колко си прав — разсъждаваше тя. — Обяви, че му е омръзнало да е беден.

— Да, и на мен също, докато не ме спаси Ейвъри — прихна баща ѝ.

После му разказа за желанието си да купи дяла на Тод от къщата и с гузен вид призна, че за целта ще се наложи да продаде картините му. Той го прие доста великодушно. Лесно беше да се разбере защо жените винаги са си падали по него. Непринуден и чаровен, той рядко критикуваше и винаги с готовност прощаваше. Мигом я накара да се почувства по-добре, и я увери, че ни най-малко не е разстроен. Докато сервираха кафето, събра смелост да го попита и за галерията. Той ѝ се усмихна. Ейвъри му бе загатнала, че дъщеря му вероятно се нуждае от помощ, и го предупреди да се държи мило, но и без това щеше да го направи. Нямаше други деца и независимо колко безотговорен баща се бе оказал, по природа беше добър човек.

— Поласкан съм от поканата ти — обяви той простичко и отпи от кафето. — Не знам дали съм наясно как се ръководи галерия. Ти имаш много по-голям опит. С удоволствие ще ти стана мълчалив партньор засега.

Каза му колко пари ѝ трябват, за да се заплати с Тод. Сумата, макар и неголяма, я затрудняваше.

— Когато галерията потръгне, винаги можеш да откупиш моя дял — увери я той. — Ще се разделим.

— Благодаря, татко — отвърна тя с искрено облекчение.

Докато се усмихваха един на друг, двамата много си приличаха. Беше му изключително благодарна за помощта и очите ѝ се напълниха със сълзи. Току-що той ѝ помогна да спаси галерията, за която бе работила така усилено в продължение на четири години.

След обяда ѝ звънна Ейвъри и се разбра, че първата стъпка за спасяване на къщата е направена. Галеристът на баща ѝ останал във възторг от картините, които се канеше да продаде. За три от тях вече имаше купувачи, а за другите две не се съмняваше, че ще намери пазар в Маями през декември. Парите от първите три щяха да задоволят Тод засега.

Баща ѝ отиде да се види с галериста си, а на път към метрото за центъра Франческа изпита чувството, че ѝ се е разминало качване на гилотината. Благодарение на баща си и на подарените от него картини, тъй много поскъпнали през годините, щеше да задържи галерията и любимата си къща. Събитията се развиваха в посока по-благоприятна и от най-смелите ѝ мечти. На лицето ѝ се появи широка усмивка. Нещата потръгнаха и раздялата с Тод вече не ѝ се струваше толкова

ужасна. Имаше надежда. Все още имаше бизнес, дом и много, много мил баща.

3.

Веднага щом се прибра, Франческа звънна на Тод в офиса му, за да сподели новината. Обясни, че през следващите седмици ще разполага с неговия дял или поне с по-голямата част. Баща ѝ беше обещал на другия ден чек за галерията. Ейвъри пък я беше зарадвала, че до месец ще получи чек за първите три картини. Сроковете удовлетворяваха Тод.

— Значи е време да започна да търся апартамент — констатира той тъжно от другия край на линията. — Още този уикенд ще огледам няколко.

Думите му направо забиха нож в сърцето ѝ. От месеци говореха за изнасянето му, а напоследък той въобще не стоеше къщи през уикендите, ала сега действителността изведнъж я връхлетя: между тях всичко бе свършило.

— Няма защо да бързаш — увери го предпазливо.

Бяха се обичали и си мислеха, че винаги ще бъдат заедно. И двамата изпитваха тъга, задето не се получи. По-лесно бе да се съсредоточи върху деловите подробности за галерията и къщата, отколкото да обсъждат раздялата. Така или иначе стигнаха до края на един сън. Преди това и двамата бяха оцелявали след провалени връзки, но нито единият, нито другият не беше съжителствал с някого. Изведнъж раздялата наистина съвсем заприлича на развод. Запита се какво ще правят с всички вещи, които бяха купували заедно — дивана, лампите, чиниите, килима в хола, който и двамата харесваха. Мъчително ѝ бе да мисли за това сега. Но рано или късно трябваше да разделят общия си живот. Беше ѝ страшно неприятно. И той не беше особено щастлив.

— Ще ти кажа, ако открия нещо — чу гласа му.

Бързаше за съвещание. Франческа се запита той кога ли ще започне да излиза отново на срещи и след колко време ще срещне друга. Или вече бе срещнал? Не го питаше какво прави през уикендите, но не смяташе, че се вижда с жена. Напоследък почти не се

засичаха в къщата. Той се връщаше късно вечер и спеше в стаята за гости на другия етаж.

Разговорът с него ѝ напомни, че трябва да започне да си търси квартиранти, за да успее да задържи къщата. От една страна, от раменете ѝ се свличаше огромно бреме, но от друга, тя се почувства неимоверно тъжна. Не се ненавиждаха, но просто вече не се разбираха — всеки искаше друг начин на живот. Беше подхвърлил, че иска да се премести в северната част на града. Там светът беше по-скоро негов, а не неин. Навремето се пресели към центъра заради нея, а сега се връщаше в познати води. Баща ѝ, изглежда, щеше да се окаже прав: той е бил просто турист в живота ѝ, който е решил, че отново иска да се завърне у дома. Не го винеше, ала изпитваше огромно съжаление и за двамата, защото не се бе получило.

Същата вечер дълго обсъжда с Ейвъри въпроса. Оказа се мъдър ход.

— Не можеш да накараш някого да е това, което не е — напомни ѝ Ейвъри. — Той иска неща, които ти не желаеш — брак, деца, преди да остарее прекалено, Уолстрийт, правото, а не изкуството... Въобще — много по-традиционен живот. Щом казва, че си бохем, значи не иска това.

— Знам — отвърна Франческа тихо. — Но съм тъжна. Ще е трудно, когато се изнесе.

Трудно беше и през последната година, когато се караха постоянно. Напоследък разправиите секнаха. Вече не се препираха, както правеха месеци наред. Сега почти не си говореха, освен как да приключат връзката си. Приличаше по-скоро на смърт, отколкото на развод. През последните пет години беше забравила колко е болезнено приключването на една връзка. Ейвъри ѝ съчувстваше и остана доволна от решението на Хенри да ѝ помогне за галерията. Поне тя ѝ оставаше, както и къщата. Загубата не беше тотална.

Франческа ѝ сподели намерението си да потърси нови художници, когато има време. Искеше да предприеме много неща, за да движи галерията напред, а сега отговаряше и пред баща си, независимо от уверенията му, че няма да се меси много-много. Беше зает и готвеше изложба за пролетта. Разполагаше с подкрепата му, но той не възнамеряваше да се бърка в начинанията ѝ. Знаеше какво прави, а и двамата бяха наясно, че за да стане галерията печеливша, е

необходимо време. Той приемаше този факт несравнимо по-спокойно от Тод, който искаше бързи резултати. С галериите просто не се получаваше така. Баща ѝ имаше право: Тод бе случаен минувач през нейния свят и сега се прибираше вкъщи.

Вечерта чете обяви и прегледа в интернет за хора, които търсят жилище, но никое от описанията не я заинтересува. Тогава реши тя да пусне обява.

Вече имаше план как да раздели къщата на Чарлс Стрийт на обособени жилища по етажите. Най-горната малка слънчева всекидневна с още по-малка спалня и миниатюрна баня бе достатъчна за сам човек. Сега Тод спеше там. На етажа отдолу се намираще нейната спалня. Някога я делиха с Тод. Имаше вестибюл и облицована с мрамор баня, която сами направиха, а в малкия кабинет до спалнята работеше, когато бе вкъщи.

Трапезарията на първия етаж щеше да превърне във всекидневна. Голямата баня представляваше луксозно удобство, а библиотеката щеше да преустрои в спалня за бъдещия наемател. Възнамеряваше да задържи за себе си парадната всекидневна на мецанина. Кухнята, на нивото на градината, беше просторна и слънчева и от нея се излизаше на обширна тераса. Предвиждаше да ги използва заедно с наемателите си. В големия килер до кухнята Тод държеше гимнастическите си уреди. Гледаше изцяло към градината, разполагаше с прилична баня и можеше да се превърне в студио за третия наемател. Щеше да е малко тясно, но достатъчно за четиримата, стига наемателите да са кротки, грижовни и възпитани. С други думи щеше да даде под наем най-горния етаж, етажа под спалнята си и студиото до приземната кухня. Твърдо беше решила така да подреди всичко, че да се получи.

Същата вечер въведе в компютъра описанията на всички помещения и на къщата като цяло. Първоначално мислеше да пусне само жени, но се отказа да поставя ограничения, за да се сдобие по-бързо с квартиранти. Изтри уточнението „само за жени“ и се подготви да изчака отговорите на обявата си.

Точно я редактираше за пореден път, когато Тод почука на вратата на кабинета ѝ и застана на прага със сериозно изражение.

— Добре ли си?

Видимо се притесняваше за нея. Продължаваше да се съмнява в способностите ѝ сама да се справи и смяташе, че е по-добре да продаде къщата. Съзнаваше обаче колко е упорита в решението си да направи каквото си е намислила дори ако се налага да пусне непознати в дома си, което му се струваше глупаво.

— Да, добре съм — отвърна тя уморено. — А ти?

— Не знам. Някак е странно, не мислиш ли? Животът и на двамата ни се обърка. Не очаквах да е толкова болезнено.

Изглеждаше уязвим и тъжен. Спомни си всичко, което обичаше у него, и това направи нещата още по-лоши.

— И аз — увери го тя честно. Но и двамата не си представяха да се съберат наново. Бяха стигнали прекалено далеч в неразбирателството и разликите между тях само се задълбочаваха. „Несъвместими различия“, както се казва при развод. Ала и двамата изпитваха болка, независимо колко зле се чувстваха през последната година. — Много ще ми е неприятно да наблюдавам как се изнасяш. Предпочитам да отскоча до баща ми в Кънектикът, за да не ставам свидетел на тази гледка.

Той кимна мълчаливо. Чувстваше се готов да продължи напред и същевременно тъгуваше, че я оставя. Беше съблазнителна и топла и точно толкова красива, както и преди пет години. Ала сега те бяха други хора. Вече не си принадлежаха, а представляваха само парчета от миналото и на двамата.

— Ако имаш нужда нещо да се оправя, след като се изнеса, звъни. Господин Поправям Всичко е на твоите услуги. В следващия си живот ще съм водопроводчик. — Усмихна се тъжно и тя отвърна със същото. Макар да му бяха омръзнали всичките ремонти, той предложи услугите си. Най-хубавото, но и най-лошото беше, че не се мразеха, от което сега се чувстваха още по-тъжни. Щеше да е далеч по-лесно, ако и двамата бяха сърдити, но случаят не беше такъв. — Ще ти оставя инструментите си — обеща той.

С радост щеше да ги остави и никога вече да не ги види.

— Благодаря — отвърна тя и се засмя. — Ще се наложи бързо да се науча да ги използвам.

— Какво ще правиш, ако някой от наемателите ти се окаже откачалка, криминален престъпник или мошеник и ограби къщата?

Истински се тревожеше, но знаеше колко силна е Франческа; жена, която постига каквото поиска. Беше оцеляла трийсет години, преди той да се появи. Правилно предполагаше, че щеше да се справи и след като я напусне. Но независимо от това щеше да му липсва. Оказа се неподходящата жена за него, но я обичаше като специалния човек, присъствал в живота му. Винаги щеше да мисли за нея и да се надява да е добре. Тя изпитваше същото.

— Ако са луди, ще им кажа да напуснат — отвърна тя твърдо.

Той се качи горе, в стаята, където спеше, а тя довърши обявата. Възнамеряваше да я публикува във вестника и в интернет на следващия ден. А после само един Бог знаеше кой ще откликне. Трудно ѝ бе да си представи, че ще живее с трима непознати в къщата. Щеше да бъде съвършено различен спят. Възнамеряваше старателно да проучи препоръките им. Нямахме начин да се нанесат, преди Тод да се изнесе, но ѝ се струваше добра идея да започне да търси наематели отсега. Представа нямаше колко време ще отнеме да намери трима души, с които да живее под един покрив.

Докато лягаше в леглото същата вечер, се чувстваше странно. В известен смисъл нямаше търпение Тод да си тръгне. Болезнено беше да чака да метнат и втората обувка, а още по-мъчително беше да се пита кой ще дойде в къщата. Чарлс Стрийт 44 бе на път да се превърне в съвършено различно място, както и животът ѝ без Тод.

4.

На обявата на Франческа се отзоваха много кандидати, но повечето направо я стреснаха. Смая се от откровенията им. Току-що излезли от клиники за лекуване на зависимости споделяха с каква радост биха живели при нея, защото още не са готови да си наемат самостоятелен апартамент, а и харесват разпределението на къщата. На няколко двойки честно обясни, че пространствата са достатъчни за сам човек. Семейство с две деца изяви желание да наеме две от трите предлагани помещения, но ѝ се стори неприемливо. Малките бяха на три и на пет години и тя се опасяваше да не унищожат къщата ѝ. Явиха се кандидати наскоро излезли от затвора: единият за сексуално малтретиране, а другият твърдеше, че излежал присъда за документна измама, която не бил извършил. Тя не се поинтересува за повече подробности. Четири лесбийски двойки, готови да наемат заедно цялата къща, попитаха дали е склонна да се изнесе; тя не беше склонна. Това не беше представата ѝ за задържане на къщата. И поне една трета, ако не и половината от кандидатите, имаха кучета — повечето големи: немски овчарки, лабрадори, два ирландски вълкодава, дог, ротвайлер и питбул. Не беше готова и за такова съжителство. Започна да се пита дали някой нормален и сговорчив човек — без партньор, без дете, без куче, без някаква пристрастеност или затворническо досие — ще се появи. Започна да губи надежда и се чудеше дали Тод и майка ѝ не са прави. Търсеше трима нормални квартиранти, но започваше да се пита дали в Ню Йорк има такива хора.

Два дни преди Деня на благодарността ѝ се обади млада жена. Представи се като Айлийн Фландърс, току-що била завършила „Лойола Меримаунт“ в Ел Ей, била от Сан Диего, наскоро си намерила работа и пристигнала в Ню Йорк. Беше специализирана възпитателка за деца аутисти. Не спомена да се е лекувала от пристрастеност или да е лежала в затвора; добави, че е сама, без дете и куче. Обнадеждаващо начало. Франческа не спираше да се пита дали е покрита с татуировки,

има ли пиърсинг по цялото тяло, или е с причудлива прическа, но първоначалният разговор по телефона мина добре. Изрази желание да се нанесе скоро, но след като Франческа ѝ обясни, че помещението няма да е свободно преди първи януари, склони още няколко седмици да остане в общежитието, където бе отседнала.

Междувременно Тод си намери апартамент на Източна 81-ва улица, близо до реката. Възнамеряваше да си събере багажа между Коледа и Нова година и до първи януари да се изнесе. Дотогава тя нямаше да приема никого. И за двамата щеше да е болезнено по време на изнасянето му да присъстват непознати. Планът устройваше Айлийн пък и за празниците щяла да е в Сан Диего. Дотук всичко звучеше добре. Франческа се уговори да се срещне с нея в къщата следващия следобед.

И когато на другия ден отвори вратата и я видя на прага, изпита огромно облекчение. Обути с маратонки „Найк“, по джинси, в червено спортно яке с качулка, бели ръкавици и лента през ушите приличаше на хлапе от коледна картичка. Беше червенокоса, с лунички, синеока и когато се усмихнеше, се виждаха идеални бели зъби. Не носеше грим и приличаше на петнайсетгодишна; изглеждаше леко притеснена, докато чакаше да влезе.

Франческа я покани и двете побъбриха непринудено в антрето. Айлийн се огледа и отбеляза, че къщата е изключително красива. На входната врата имаше изрисувано стъкло, а тясно, но елегантно вито стълбище водеше нагоре. Зърна и мраморната камина през отворената врата на просторната всекидневна, за която Франческа обясни, че запазва за себе си. Айлийн нямаше никакви възражения относно предстоящите промени: част от мебелите от къщата щели да изчезнат, когато сегашният съквартирант напусне, но при първа възможност ще се появят нови.

Заведе Айлийн най-горе, където бяха разхвърляни някои от дрехите на Тод, защото той още спеше там. Айлийн се възхити от гледката към градината на съседите, надникна в банята и в дрешника и май хареса, каквото видя. А Франческа хареса нея. Изглеждаше скромна и чиста; момиче от провинцията, дошло в големия град. Сподели, че е най-голямата от шест деца, и попита дали наблизко има католическа църква. Олицетворяваше всичко, което Франческа желаше от потенциален наемател. Приличаше на дружелюбна, мила

съседка. Нямахте нищо тревожно или обезпокоително във вида ѝ. И двете видимо изпитаха облекчение.

Франческа ѝ показа етаж под спалнята си и обясни, че трапезарията ще бъде превърната във всекидневна, а библиотеката — в спалня. Помещението беше по-голямо от онова горе, но по-тъмно. С Тод бяха боядисали стените в гористо зелено, подходящо за трапезария, но малко мрачно за всекидневна или прекалено мъжко за нея. Айлийн не одобри помещението на нивото на градината. Страхувала се някой да не влезе през плъзгащите се врати. Щяла да се чувства най-добре на горния етаж. Страшно ѝ допадна кокетната, провинциална кухня, която Франческа и Тод сами бяха монтирали. По-скоро той я направи, а тя гледаше, подаваше му инструменти и вареше кафе. Беше любимото им помещение в къщата и Айлийн също много го хареса.

— Правена е с много любов — отбеляза тя.

Франческа само кимна, защото не знаеше какво да отговори и извърна глава, та Айлийн да не забележи сълзите в очите ѝ.

Къщата на Чарлс Стрийт 44 бе изградена с много любов и с много надежди. А сега те се бяха стопили и тя стоеше тук с това момиче от Сан Диего вместо с Тод. Не беше честно, но това бе животът. През последните месеци се бе примирила, но преходът продължаваше да ѝ е труден. Като заговори за преместването, си даде сметка, че това е действителността, която трябва да приеме. Засега Айлийн бе най-свестният кандидат, на когото попада. Ако банковата ѝ сметка и препоръките се окажеха наред, Франческа щеше да склони да ѝ даде под наем най-горния етаж. Съобщи ѝ наема и Айлийн не трепна. Без да е особено висок, стигаше да покрие четвърт от стойността на погасителните вноски.

— Ще се справя. Възнамерявах да си взема самостоятелен апартамент или евентуално да го дяля с някого, но нищо от видяното не ме устройва. Наемът е височък за мен, но мога да го посрещна, а и ми харесва идеята да живея с други хора. Така ще се чувствам в безопасност и не толкова самотна. — Франческа разбираше съображенията ѝ. — Имаш ли представа кои ще са другите наематели?

— Засега ти си първата, която виждам и одобрявам — призна Франческа.

И се впусна в обяснения: всъщност се разделя с мъж и за първи път ще живее в къщата с наематели.

— Съжалявам — промълви Айлийн съчувствено. Изглеждаше искрена. — И аз се разделих с мъж в Ел Ей. Затова напуснах. Започнахме да излизаме, когато завършвах, но той се оказа луд. Следеше ме в буквалния смисъл на думата и не ми оставяше никакво собствено пространство. Една нощ влезе през прозореца и се опита да ме удуши. Напуснах работа и се преместих в Ню Йорк на следващия ден. Случи се преди месец. Извадих късмет, че намерих работа тук.

Изглеждаше облекчена, след като сподели личната си драма с Франческа и получи искрено съчувствие. Беше толкова сладка, невинна и лъчезарна. Човек трудно би си представил как някой ще иска да я удуши или изплаши.

— Добре е, че си се измъкнала — отбеляза Франческа, докато излизаха от кухнята на път към всекидневната. — Тук е пълно с луди. — Беше интервюирала мнозина от тях като потенциални наематели.

— В град като Ню Йорк трябва да си изключително предпазлива. Този квартал е напълно безопасен. Ходя и се връщам пеша от работа. Имам галерия на няколко преки от тук.

— Колко вълнуващо! — възкликна Айлийн. — Обожавам да ходя по галерии през уикенда.

Даде на Франческа номера на банковата си сметка и телефона на хазаина си в Ел Ей. Живяла при него последната година от следването и пет месеца след като завършила. Докато следвала, работила в забавачница, а след завършването — в център за деца с увреждания. Всичко у нея бе мило и приятно. Франческа обеща да ѝ се обади, веднага щом направи проверките. Предстояха празнични дни по случай Деня на благодарността и всичко се отлагаше за след понеделник. Айлийн се съгласи да изчака и изрази надежда Франческа да я приеме, защото беше харесала и нея, и къщата; къщата ѝ напомняла мястото, където израснала. Сякаш и двете намериха, каквото търсят. Франческа бе открила наемател, който нямаше да ѝ създава грижи. Очевидно това бе трудно и сметна, че е голям късмет, задето Айлийн бе откликнала на обявата.

Появата на Айлийн като наемателка повиши настроението на Франческа по време на празника. За пръв път от пет години насам не

го прекара с Тод. Той замина при родителите си в Балтимор, а тя при баща си в Кънектикът. Майка ѝ замина за Палм Бийч с приятели.

Сутринта Франческа се сблъска с Тод в антрето точно преди и двамата да излязат. Погледнаха се с болезнена тъга, а после той я прегърна.

— Да ти е сладко яденето на пуйката — пожела му тя тихо.

— И на теб — отвърна той, целуна я бегло по бузата и излезе.

Тя отново се почувства странно. Въздъхна и се отправи към колата си. Раздялата им сякаш продължаваше вечно, но скоро щеше да свърши. Не беше сигурна дали това ще е за добро, или за лошо.

Замисли се отново за Айлийн, докато шофираше към Кънектикът, и се зарадва, че я е намерила. Струваше ѝ се направо идеална. Молеше се всичко с банковата ѝ сметка и препоръката от хазаина да е наред.

Франческа пристигна във вилата на баща си по обяд. Там вече десетина души пиеха шампанско около камината, а с помощта на кетъринг Ейвъри организираше нещата в кухнята. Пуйката изглеждаше фантастично с препечената си златиста коричка. Франческа възнамеряваше да остане да спи при тях след вечеря и да не бърза да се връща в града. По-голямата част от гостите бяха или местни, или художници. Съседите, собственици на елегантна вила, бяха там, както и галеристът на Хенри от Ню Йорк. Представляваха артистична, интелектуална, интересна, оживена компания. Франческа познаваше повечето гости. Впрочем тя винаги прекарваше приятно с приятелите на баща си и Ейвъри. Той не се бе държал като изряден баща, но беше образцов компаньон и я третираше по-скоро като скъпа приятелка, а не като дъщеря. Това вече не я измъчваше, но като по-млада се чувстваше предадена — искаше истински баща като всички други, а не ексцентричен родител, който постоянно сменя дващест и две годишните си интимни приятелки. След като се ожени за Ейвъри, нещата бързо се подобриха, ала по онова време Франческа вече беше на дващест и пет. На трийсет и пет го приемаше такъв, какъвто е: талантлив, сърдечен, безотговорен и забавен. И му бе страшно благодарна, че ѝ помогна за галерията.

По време на обяда той обяви на всеослушание, че сега е партньор в галерията ѝ. След това галеристът му тихичко ѝ съобщи, че е продал още една от картините на баща ѝ на фантастична цена, което

означаваше още една вноска на Тод за къщата. След продажбата на четвъртата картина почти щеше да му се издължи. Със следващата щеше да си уреди сметките. Следователно щеше да задържи една картина. Всичко се нареждаше като по ноти и то за съвсем кратко време. Оставаше ѝ само да намери още двама наематели, за да покрива ипотечните вноски.

Прекара нощта при баща си и Ейвъри и се върна в града в петък следобед. За празниците беше затворила галерията за два дни, но възнамеряваше да я отвори в събота. Много хора влизаха просто да разгледат, но от време на време се появяваше и сериозен купувач. За нейна радост имаха добре уплътнен работен ден. Влязоха няколко млади двойки. Отначало се оглеждаха нервно, опасявайки се, че цените ще са непостижими за тях, ала останаха възхитени. Именно това бе целта на бизнеса ѝ: да запознава млади двойки с начинаещи художници. На две от двойките продаде три много приятни картини. Платната бяха големи, на разумна цена и щяха да завършат обзавеждането им. Поради ниските цени тя нямаше почти никаква печалба, но продажбите накараха сърцето ѝ да ликува и знаеше, че авторите им ще се вълнуват не по-малко от хората, които току-що ги купиха. Продаваше красиво изкуство и се гордееше с това, както и със самите художници. Трогна се от приповдигнатото настроение на хората, купили картини от нея този следобед. Винаги ставаше така. Нямаше търпение да го сподели с авторите, отчаяно нуждаещи се от средства. Чувстваше се като майка-квачка за всеки от тях. А разговорите с приятелите на баща ѝ предишния ден — някои известни, големи художници — я бяха въодушевили. Обичаше всичко, свързано със света на изкуството, и се стремеше да е част от него. Чувстваше се свързващото звено между създателите — някои изключително талантиливи — и колекционерите на творчеството им. Точно с това искаше да се занимава и от това разбираше най-много. Живееше и дишаше чрез изкуството. Имаше точно око за нови художници, даваше им полезни съвети и беше наясно какво ще се продава. Именно това подхранваше убеждението ѝ, че ако разполага с достатъчно време, нещата в галерията ще потръгнат. Често прекарваше часове наред в ателието с художниците, обсъждаха напредъка им, насочваше ги към нови етапи в работата им. Всички дълбоко я уважаваха.

В неделя изпразни дрешниците и подготви горния етаж за наемателката си. В понеделник се обади на хазаина на Айлийн и направи справка за банковата ѝ сметка. Хазаинът каза, че е прекрасно момиче, не му е създавала никакви проблеми и плащала наема навреме. След три дни дойде и справка от банката. И там нещата бяха наред. Нямаха данни за съдебни процеси, банкрут, лош кредит или неплатени сметки. Франческа ѝ звънна и ѝ съобщи, че може да се нанесе на втори януари, денят след като Тод се изнесе. Айлийн посрещна новината възторжено. Сега на Франческа ѝ оставаше да намери още двама наематели. От опита, придобит през последния месец, не очакваше да е лесно. Засега Айлийн се оказа истинско бижу. Но в Ню Йорк все трябваше да има поне още двама като нея или почти като нея. Продължаваше да преглежда и пуска обявата, ала през следващите няколко седмици се обаждяха само неблагоприятни кандидати. Понякога бяха толкова неподходящи, че след като затвореше телефона, направо прихваше да се смее.

През уикенда след Деня на благодарността обядва с майка си в малко френско бистро, което и двете обичаха. С победоносен тон ѝ съобщи как е намерила Айлийн. Майка ѝ продължаваше да я смята за луда, но от години Франческа мислеше същото за нея. Не би искала майка си за наемател.

Талия осведоми дъщеря си на какви изискани събирания бе присъствала в Палм Бийч. Не бяха едно и две. Винаги бе водила активен светски живот и имаше особена слабост към популярни морски курорти от рода на Палм Бийч, Нюпорт, Сен Тропе, Сардиния и Сейнт Морис, Гстаад или Сейнт Бартс през зимата. Никога не бе работила, но благодарение на бившите си съпрузи си позволяваше да прави каквото иска. Беше човек напълно отдаден на себе си и Франческа я намираще за изключително разглезена. Не мислеше за никого друго. Миналия уикенд бе ходила на прекрасен дебютантски бал в Палм Бийч и сега описваше на дъщеря си до най-малката подробност как е била облечена. Звучеше красиво, но Франческа не се интересуваше. С годините се научи да издава подходящите звуци и да си дава вид, че слуша внимателно, а всъщност не можеше да се начуди как родителите ѝ въобще са се събрали, макар тогава баща ѝ да е бил млад и секси, а майка ѝ да се бе превърнала в разглезен сноб впоследствие.

Беше омайваща, все още красива жена: висока, стройна, руса като дъщеря си, с големи зелени очи и гладка, светла кожа. Поддържаше добрата си форма с помощта на личен треньор и много внимаваше какво яде. За обяда бе облякла кожено палто, а сапфирените ѝ обици подхождаха на стилната, тъмносиня вълнена рокля от „Диор“. Носеше обувки с висок ток. Навремето мъжете ѝ налитаха като мухи на мед и продължаваха да го правят, но отдавна никой не я взимаше на сериозно. Беше прекалено дръзка и ексцентрична и видът ѝ говореше за богат и капризен човек. Като я наричаше „цветиста“, Франческа всъщност искаше да каже, че е малко побъркана. Планираше да ходи на процедури за отслабване след празниците, за да поддържа формата си и да се подготви за лятото. Продължаваше да изглежда превъзходно в бикини. Същото важеше и за Франческа, но тя рядко имаше възможност да ги слага. Не се въздържа и се усмихна, когато, навеждайки се да вдигне падналата от скута ѝ салфетка, зърна краката им под масата. Никога не бе виждала по-сексапилни обувки от черните лачени обувки с висок ток на майка си, докато тя, след като занесе две картини на клиенти преди обяд, беше по джинси и маратонки. Двете жени нямаха нищо общо помежду си.

— Какво ще правиш по Коледа? — осведоми се Талия с лъчезарна усмивка, сякаш Франческа е нечия дъщеря или племенничка, която вижда веднъж годишно.

От въпроса се разбираше, че Талия не възнамерява да я прекара с нея. Никога не го правеше. Обикновено ходеше на ски в Швейцария или в Сейнт Бартс на Карибите, особено ако получише покана за яхта, което често се случваше. Животът на Талия представляваше целогодишна безконечна ваканция.

— Вероятно ще отида при татко — отвърна Франческа неопределено.

— Нали щяха да ходят на ски в Аспен? — прекъсна я майка ѝ със свъсени вежди. — Май така ми каза Ейвъри. Говорихме преди време.

— Тогава ще си остана вкъщи. И без това ще държа галерията отворена, а Тод ще се изнася.

— Много лошо. Двамата трябваше да се ожените. Тогава положително щяхте да останете заедно.

— На теб бракът никога не ти е пречил — напомни ѝ Франческа делово.

— Така е — усмихна се майка ѝ самодоволно. — Постоянно се влюбвах в някой нов. — Франческа не спомена, че това отдавна не се бе случвало. — Не е изключено да срещна някой подходящ в Сейнт Бартс — продължи майка ѝ замечтано, изпълнена с надежда.

Постоянно бленуваше да се влюби отново и пак да се омъжи. За Талия животът без съпруг бе пуст. Тя не спираше да търси.

Франческа смени темата и ѝ разказа за новата си наемателка. Майка ѝ свъси неодобрително вежди.

— Не ме интересува дали е скаут и с отлични характеристики. Продължавам да смятам, че е лудост да живееш с непознати. Представа нямаш кой ще се нанесе и кого ще доведе със себе си.

— Нямам друг избор, мамо, а държа да запазя къщата.

— Много по-добре ще ти е в апартамент сама.

— Не искам апартамент. Обичам къщата си.

— Не бива да живееш в къща без мъж. Опасно е.

— Може някой от наемателите да е мъж — възрази Франческа, мислейки си с колко неподходящи хора разговаря, но го премълча пред майка си.

— Нужен ти е съпруг, Франческа — уточни Талия и се засмя, преди да добави: — Както и на мен.

Франческа не беше съгласна и с двете, но си замълча. Майка ѝ постоянно ръсеше подобни умозаклучения и тя вече не се хващаше на въдицата; не виждаше смисъл.

— Кога тръгваш за Сейнт Бартс, мамо? — попита, за да минат на неутрална тема.

— Два дни преди Коледа. Нямам търпение. Толкова се отегчих от зимата. Веднага след това заминавам за Швейцария да карам ски. Редно е и ти да си починеш.

Майка ѝ живееше в друг свят, пълен с балове, ваканции и забавления. Никога не си даваше сметка колко усилено работи Франческа. Всичко го бе постигнала сама, като започна от нулата. Баща ѝ плати за образованието ѝ, а после се издържаше сама. Майка ѝ не ѝ даваше нищо от парите, получени от бившите си съпрузи. Смяташе, че ѝ се полагат единствено и само на нея.

След обяда Франческа се почувства както обикновено след среща с майка си: емоционално изгладняла. Нямаше нищо стойностно, нищо значимо или дълбоко в разговорите, които водеха. Срещите с баща ѝ поне бяха забавни.

През седмицата той се беше отбил в галерията да купи малко платно за Ейвъри с надеждата да ѝ хареса. Франческа му направи отстъпка като на партньор, от което цената стана смешно ниска. Той обожаваше произведенията в нейната галерия. Тя често посещаваше изложения в други градове и откриваше нови имена. Прекарваше часове наред в ателиетата, за да изучава новите произведения. По негово мнение повечето неща, които тя предлагаше, бяха чудесни. Смяташе, че един-двама от художниците щяха да направят голяма кариера един ден. Тя, от своя страна, похвали художника, чиято картина той закупи: от Деня на благодарността насам бе продал няколко по-големи платна. Баща ѝ вметна, че цените ѝ са прекалено ниски. Хората, обясни тя, били по-склонни да харчат пари преди празниците. Баща ѝ също имаше от какво да е доволен: току-що бе продал своя картина. С част от парите възнамеряваше да купи нова кола — рейндж ровер — на Ейвъри. Отдавна си мечтаела за такава, но независимо от завидните си лични постъпления продължаваше да кара древна тойота, вече опасна според Хенри. Щял да я изненада с колата за Коледа, преди да отпътуват за Аспен.

Докато затваряше галерията в деня преди Коледа, Франческа се сети, че никой от родителите ѝ не я попита какво ще прави тя на празника. Винаги имаха свои планове. Това превръщаше празниците с Тод в още по-значими, но тази година нямаше да е така. Той имаше собствени планове, а Франческа нямаше никакви. Имаше приятели и художници, на които да звънне, но нямаше желание. Отказа две покани. Тази година беше тъжна и искаше да е сама. След няколко дни Тод щеше да се изнесе. Когато се прибра, завари кашоните му натрупани в антрето. Окончателната раздяла настъпваше.

Гледа филми и яде поръчана за вкъщи китайска храна. Не си направи елха, ала не ѝ липсваше. Мечтаеше празниците да свършат възможно по-бързо. А след Нова година щеше да започне нов живот, свършено сама.

Родителите ѝ се обадиха за Коледа; видя и как Тод излиза. Махна ѝ, усмихна се и продължи да говори с някого по мобилния телефон,

докато тръгваше. Забеляза, че е облякъл костюм и се запита къде ли отива и с кого. Вече ѝ беше трудно да повярва, че някога са живели заедно или са имали нещо общо.

Следобеда направи дълга разходка из Уест Вилидж; усмихваше се на двойките с деца, които срещаше. Някои носеха торби с подаръци. Видя как Дядо Коледа в червен кадифен костюм бързо си слага шапката и брадата и се отправя към нечие тържество. Странен ден да си сам, но на нея не ѝ пукаше. Беше по-лесно, отколкото да се преструва, че е щастлива. Помисли си с каква огромна надежда майка ѝ отиде на яхтата в Карибите, за да срещне мъж; запита се как ли прекарват баща ѝ и Ейвъри в Аспен, и се почувства доволна, че тази година е сама. Вечерта си легна рано, щастлива, че денят най-после е свършил.

А после настъпи и денят, който очакваше и ненавиждаше от месеци. На Нова година си легна в девет. В полунощ спеше дълбоко, а на сутринта чу Тод да се качва и слиза по стълбите: пренасяше кашоните си. Беше наел камион и двама приятели му помагаша. Франческа влезе във всекидневната точно когато изнасяха дивана. Вече се бяха уговорили кой какво ще вземе. Беше платил дивана — хубав, тапициран с кожа и се връзваше добре с другите им мебели. Съзнаваше, че ще се наложи да купи нов. Той се бе съгласил да ѝ остави леглото и да задържи голяма част от обзавеждането в спалнята им, макар да бе платил и за тях. Настоя обаче да вземе за новия си апартамент дивана и двата фотьойла към него. Франческа се постара да не мисли за свития си стомах, когато видя да ги изнасят. Сякаш бяха разчленили нейното тяло и го поставяха в кашони, а някъде сред опаковъчната хартия, заедно с чашите им за вино — пак платени от него — се намираше сърцето ѝ.

До средата на следобеда на Нова година всичко приключи. Натъпкаха камиона до горе. Тод я откри в кухнята, загледана с отчаяно изражение към градината.

— Тръгвам — промълви той тихо. Тя се извърна леко и той видя как сълзи се стичат по бузите ѝ. Взе я в обятията си и също се разплака. — В момента ще прозвучи глупаво, знам, но те обичам. Съжалявам, че се получи така.

— И аз. А и аз те обичам.

Колкото и да ги болеше, колкото и да държаха един на друг, и двамата съзнаваха, че така е най-добре. Не се беше получило.

— Звънни, ако ти трябва. Винаги ще откликна.

Тя само кимна, неспособна да пророни и дума.

Той я целуна по челото, обърна се и се качи нагоре, а тя остана разплакана в кухнята. Няколко минути по-късно чу входната врата да се хлопва. Беше си тръгнал. Все едно някой изтръгна сърцето ѝ; знаеше, че и на него му е също толкова зле. Трудно беше за вярване, но най-после се случи: къщата беше нейна, а неговото пребиваване на Чарлс Стрийт 44 приключи. Оставаше ѝ единствено да продължи напред. Долавяше, че той вече го е направил.

5.

В деня след като Тод се изнесе Франческа купи цветя почти за всички стаи. Почисти кухнята, мина навсякъде с прахосмукачка и старателно огледа най-горния етаж, за да се увери, че всичко е наред. Къщата изглеждаше страхотно. Айлийн пристигна по обяд. Донесе четири куфара, няколко кашона и три торби с обувки. Посочи ги смутено, докато Франческа ѝ помагаше да качи багажа горе.

— Извинявай. Просто полудях по Коледа. Хвана ме депресията и се хвърлих да пазарувам. Куфарите не ми стигнаха.

— Не се притеснявай — усмихна ѝ се Франческа. — Свикнала съм. И майка ми е луда за обувки. Лично аз предпочитам маратонки, но тя носи толкова високи токчета, че ако се кача на тях, от носа ми ще потече кръв.

— Явно съм като нея — отбеляза Айлийн.

Остави багажа в спалнята на най-горния етаж и слезе да донесе останалия.

Следобед в къщата цареше съвършено друга атмосфера. Предишния ден сякаш беше в траур, а днес се събуди с усещането за свобода. Втората обувка най-последно бе метната. Тод го нямаше. Беше ѝ тъжно, но не се чувстваше така съсипана, както когато го наблюдаваше да товари вещите си и да заминава. Най-лошото отмина. Отсъствието му нямаше да промени нещата, защото от месеци не живееха заедно. Просто сега нямаше да го вижда, когато влиза и излиза. Беше забавно да има момиче в къщата. По-късно следобед видя Айлийн в кухнята. Беше неделя, галерията беше затворена и Франческа се въртеше из къщата.

Айлийн се усмихна широко, когато се засякоха. Държеше се като хлапе.

— Много ми харесва горе. Красиво е. И благодаря за цветята. — Франческа бе оставила ваза с розови карамфили и рози в спалнята ѝ. Айлийн изпадна във възторг. — Имам чувството, че най-последно съм си у дома. Откакто пристигнах в Ню Йорк, не съм изпразвала куфарите.

Страхотно е да разполагам със свое местенце. — Дори не негодуваше срещу продължителното изкачване до най-горния етаж. Забеляза компютър на масата в кухнята и погледна Франческа с надежда. — Нали не възразяваш да си проверя пощата? Още нямам лаптоп.

— Заповядай.

Франческа нямаше нищо против. Този лаптоп винаги седеше на масата в кухнята, но с Тод рядко го използваша. Имаше друг в кабинета си.

— Няма да се бавя повече от минута — увери я Айлийн.

Включи го и се усмихна широко, докато четеше писмата си. Разсмя се с глас на едно от тях. Франческа също се усмихна и тръгна към стаята си. Приятно беше да има някого наоколо. Сега къщата изглеждаше по-приветлива. Почти съжеляваше, че се налага да търси още наематели. Щеше да ѝ е приятно да съжителства само с Айлийн, ала нямаше начин да си го позволи. Трябваше да намери още двама, но след Айлийн не се бе обадил нито един подходящ. На обявите, които пусна преди Коледа, откликваха единствено напористи и побъркани. Обади се приятно звучаща жена, току-що преместила се в Ню Йорк от Атланта, но намери друго решение, преди да дойде да огледа къщата на Чарлс Стрийт. Обстоятелствата я притискаха бързо да намери квартиранти. Не беше в състояние да плаща вноските само с наема на Айлийн.

Следобед Франческа дремна; рядко го правеше, но още се чувстваше емоционално изтощена от сбoguването с Тод предишния ден. Обеща да ѝ се обажда, ала тя не знаеше дали наистина ще го направи, а и се колебаеше доколко държи на това. Не искаше да губи връзка с него, а същевременно не желаше да е в постоянен контакт. Сега двамата трябваше да продължат напред. Поотделно.

За вечеря Франческа слезе отново в кухнята. Там завари Айлийн. Току-що довършваше купичка супа. Беше си я донесла и беше проявила тактичността да не пипа храната на хазайката. Беше добър признак — очертаваше се да бъде почтена наемателка.

Франческа си наля чаша мляко и взе ябълка. Айлийн седна отново на компютъра. Влече в сайт за онлайн запознанства и разгледа снимките.

— Опитвала ли си някога? — попита тя с дяволита усмивка. — Аз го обожавам. Все едно си поръчваш доставка на храна. Започнах да

го правя в колежа. Запознах се със страхотни момчета в Ел Ей и Сан Диего. Излизах с едно цяла година, докато не се напи и не се записа пехотинец.

— Не знаех, че хората още го правят — напиват се и се записват в армията, имам предвид. И — не, никога не съм се запознавала с някого онлайн. Звучи ми опасно и ме е страх на кого ще попадна. Няма как да провериш предварително.

Идеята за онлайн запознанство я отблъскваше. Струваше ѝ се прекалено отчаяно. Чувстваше се много по-сигурна да се запознава чрез приятели, макар да имаше доста познати, срещали мъже и дори бъдещите си съпрузи онлайн.

— Развиваш доста добро шесто чувство за хората. Попадала съм само на един-двама пълни боклуци.

— Често ли го правиш? — попита Франческа с интерес.

Изненадваше се, че хубаво, стойностно, лъчезарно момиче като Айлийн има желание да се запознава с мъже онлайн. Можеше да е с всеки, с когото пожелае. Но Франческа също така беше наясно, че не е лесно да срещнеш неженен, подходящ мъж и затова съществуваше услугата „Запознанства онлайн“.

— Не бих казала. Просто се развличам, когато нямам какво друго да правя.

Франческа се запита дали трябва да въведе някакъв ред по отношение на това кого води в къщата, но си даде сметка, че няма право. Тя ѝ е само хазайка, а не наставничка в женски колеж или майка. И двете бяха на възраст, имаха свой живот и кого ще води Айлийн в къщата, си бе нейна работа. Затова си замълча. Качи се горе с ябълката и остави Айлийн да търси из мрежата. Самата тя съзнаваше, че това не е за нея.

Още не бе мислила да излиза на срещи; пък и не искаше. Не се чувстваше готова. Айлийн, преизпълнена с живот, търсеше да се запознае с хора в новия град. По-възрастната Франческа проявяваше предпазливост. Въобще не я привличаше услугата за онлайн запознанства. Ако срещне мъж, ще бъде по старомодния начин — чрез приятели или на светско събиране, или дори в галерията. Но в момента не желаше да среща никого нито да излиза с мъже; пък и нямаше време. В интернет искаше единствено да намери още двама квартиранти.

След две седмици, в средата на януари, най-после се случи. Получи отговор от мъж, който ѝ звучеше нормално. Бил графичен дизайнер, работел предимно вкъщи, от време на време пътувал в командировки, бил платежоспособен и търсел квартира, каквата е описана в обявата. Наскоро се бил развел и нямал мебели, но му трябвало само спалня и малък кабинет, където да сложи чертожна дъска и компютър. Празният втори етаж с някогашната трапезария му се струвал достатъчен. Уговориха се кога да дойде да види къщата. Спомена също, че е на трийсет и осем години, а когато се срещнаха, уточни, че има седемгодишен син и през уикенд го взема при себе си.

— Представлява ли проблем? — попита той притеснено.

Вече бе оглеждал няколко жилища, но навсякъде отказвали да приемат деца. Франческа дълго се колеба, преди да отговори, но накрая кимна.

— Всичко ще е наред, щом няма да е тук през цялото време.

Два уикенда през месеца не бяха чак толкова много и Крис Харли я погледна облекчен. Беше висок, слаб, с пясъчно руса коса, сиви очи и сериозно изражение. Изглеждаше изключително блед, все едно не бе виждал слънце от години. Щеше да е привлекателен, ако нямаше такъв угрижен вид.

По време на срещата не разказа много за себе си, като се изключи въпроса, свързан със сина му. Огледа стаите, остана доволен и реши:

— Ще ги наема.

Никакви възклицания „ох“ и „ах“, както направи Айлийн; по-скоро не каза почти нищо. На Франческа ѝ се стори твърде затворен, но тя нямаше нищо против. Нещата се свеждаха до делови отношения; не беше необходимо да се харесват, нито да се опознават и да стават приятели. Интересуваше я единствено дали този човек щеше да си плаща редовно наема. Не ставаше въпрос за романтика, а и той не изглеждаше заинтересуван от такова нещо. След като му показа стаите, Франческа го отведе долу да види кухнята и студиото до градината. Той предпочете помещенията на втория етаж. Градинското студио му се видя малко, а и не желаше да е толкова близо до кухнята. Предложи той да купи обзавеждането за спалнята, което я улесняваше.

Когато слязоха да разгледат кухнята, Айлийн беше там. Отново седеше пред компютъра, както често се случваше, но не само търсеше

потенциални партньори за срещи, а и пишеше имейли. Вдигна поглед и щом забеляза Крис, се усмихна. По-късно каза за него — „сладък е“. На Франческа започваше да ѝ се струва, че Айлийн си пада прекалено по момчета. Излизаше почти всяка вечер, но никой от ухажорите ѝ не бе идвал в къщата и не бе създавал проблеми.

На Франческа Крис Харли ѝ се струваше идеален наемател, макар да не знаеше нищо лично за него, освен че е разведен, занимава се с графичен дизайн и очаква да си плаща наема. Всъщност само последното я интересуваше и банката да потвърди, че има налични средства.

Ограничи се с подробностите, за които се осведоми и за Айлийн. Имаше чувството, че го е виждала някъде, някога... Но можеше и да се лъже. В края на краищата си стиснаха ръцете и Франческа му обясни, че щом получи положителен отговор от банката, жилището е свободно да се нанесе — колкото по-бързо, толкова по-добре. Ако всичко се уредеше, означаваше, че е на път да се сдобие с втори квартирант.

Тръгвайки си от къщата на Чарлс Стрийт, Крис Харли изглеждаше щастлив. Франческа обеща да му се обади, щом получи информация от банката, но пред себе си призна, че няма вид на човек, който ще има проблем да плаща наема или сметките. Изглеждаше солиден, консервативен и образован. Правел индустриални опаковки — беше ѝ дал визитка. Обзе я усещането, че всичко ще е наред, а тя се доверяваше на инстинктите си. Щеше да е добре наоколо да има стабилен и според преценката ѝ, почтен човек.

Докато с Айлийн разтребваха кухнята, сподели впечатленията си.
— И е привлекателен — подметна Франческа небрежно.

Айлийн само сви рамене.

— Прекалено е конвенционален, скучен. Не е за мен — добави тя. Франческа понечи да я попита, а кой е, освен десетките мъже, чиито снимки разглеждаше в интернет, но момичето я изпревари. — И ще е глупаво да се обвържа с мъж, който живее тук. Ще си наруша спокойствието и уединението. — И двете бяха единодушни по въпроса. — Ако нещата не потръгнат, ще се наложи да се преместя. Предпочитам да излизам с мъже, с които се запознавам навън или онлайн.

В момента усилено си разменяше имейли поне с половин дузина кандидати. Франческа нямаше представа с кои от тях се е срещала и с

кои предстои.

За голяма радост банката даде отличен отзив за Крис. Явно бе намерила и втори наемател. Вярно, още не познаваше сина му, но колко лошо може да е едно седемгодишно дете? Пък и става дума само за четири дни месечно — не е чак толкова много. Звънна на служебния номер на Крис и му съобщи, че може да се нанесе, когато пожелае.

— Чудесно — зарадва се той. — Ще се пренесе този уикенд. Нямам много вещи. Ще купя каквото ми трябва за спалнята утре.

Уточни, че е оставил всичко на бившата си съпруга. В момента имал само дрехи, купчина книги и две картини. Всичко друго било в апартамента при жена му и сина му и от два месеца живеел на хотел. Допадала му обаче идеята да живее в къща, а не в апартамент. Това устройваше Франческа.

Крис се нанесе и атмосферата в къщата отново се промени. Той внесе нещо солидно. Франческа го намираще за изключително сериозен и спокоен и не допускаше, че ще създава проблеми; очакваше да е лесен за съжителство. Напълно покриваше представите ѝ за наемател или квартирант. Айлийн не изглеждаше особено впечатлена, когато изкоментира преценката си пред нея.

— Прекалено е тих — отбеляза без особен интерес.

А и беше прекалено стар за нея. Предпочитала връстници, наскоро завършили колеж. За своите трийсет и осем години Крис изглеждаше много зрял и в някои отношения дори по-възрастен от Тод. Франческа подозираше, че е заради детето или развода. Каквато и да беше причината, приличаше на отговорен човек, какъвто тя искаше за наемател.

Следващия уикенд се пренесе. По-точно донесе чертожната дъска и запас от бои и четки, които старателно подреди. Донесе още гири, телевизор с плосък екран, стереоуредба и дрехите си. Още предишния ден докараха мебелите за спалнята и тя се изненада от леглото на два етажа. Стори ѝ се странно, но после се досети, че е за сина му.

Този ден Франческа не видя повече новия си наемател: тя отиде в галерията, а когато се прибра, той се беше нахранил и работеше на етажа си. Айлийн беше заминала за уикенда.

Къщата беше подредена и тиха. Видя го чак в неделя в кухнята, където бе слязъл да си направи кафе. Попита го дали всичко е наред и

той отвърна утвърдително. Седна тихо на масата, изпи си кафето, прочете вестника, наля си втора чаша и се качи отново горе. Не подхвана разговор с нея и тя забеляза, че в очите му има тъга. Каквато и да беше историята му, очевидно не желаше да я обсъжда. Крис не даваше никакви видими признаци, че желае да се сприятелява. Мил и възпитан мъж, но хладен, какъвто се показва и при първата им среща. Това напълно я устройваше.

Вечерта звънна Ейвъри и тя се похвали с новия наемател.

— Звучи като идеален съквартирант — прецени Ейвъри. — Спазва дистанция, държи се възпитано и е благонадежден във финансово отношение. Запозна ли се с детето му?

— Още не. Сигурно ще дойде следващия уикенд.

— Да се надяваме, че не е чудовище.

— Крис не ми прилича на човек, който би търпял пакости. У него има нещо тъжно и е много мълчалив.

— Вероятно е имал неприятности или просто по природа е такъв. Не всички са чаровни и бърбиви като баща ти — добави тя и двете се разсмяха. — Някакви кандидати за студиото долу? — Ейвъри се радваше, че Франческа успя да намери двама подходящи наематели. Единият — приятен и забавен, другият — сериозен и мълчалив. Нещата наистина добре се подреждаха. — Някакви новини от Тод?

— Звънял е в галерията преди няколко дни, но ме е нямало. Бях при художник да донеса няколко картини. — За да пести пари, обикновено сама вършеше част от работата. — Оставил ми е съобщение — надявал се да съм добре. Неприятно ми е да го призная, но ми липсва. Липсват ми отношенията ни в началото, не съжителството ни от последната година. Животът ми стана прекалено монотонен: само работя, вечер се връщам вкъщи, ям, гледам телевизия и заспивам.

— Нещата ще се съживят. Излизай по-често, ходи на откривания и събирания.

Франческа обаче не беше настроена на такава вълна. Разказа на Ейвъри за новия художник, когото откри благодарение на един от „старите“ художници от галерията. Стана дума и за баща ѝ. В момента усилено подготвяше предстоящата изложба и Ейвъри спомена, че едно от новите платна е великолепно. Тя бе най-големият му почитател. След като приключиха разговора, Франческа загаси лампата и остана

да лежи в тъмното. Чуваше шума от телевизора в стаята на Айлийн и как Крис ходи напред-назад долу. Приятно ѝ беше, че не е сама в къщата. Харесваше ѝ, макар почти да не познаваше тези хора, а и вероятно никога нямаше да ги опознае. Докато мислеше за това, се унесе и заспа.

Следващата седмица Франческа откри изложба в галерията. Подобни начинания винаги бяха тежки и напрегнати, а работата — много: да подсигури пристигането на картините в галерията (често означаваше да тормози художника до последния момент), да се разпратят покани до клиенти и гости, да ухажва критиците не само да дойдат, но и да напишат добър отзив, да окачи картините, да се погрижи за осветлението. Когато отвориха вратите за посетителите, се чувстваше напълно изтощена.

Този път представяше един наистина труден художник: освен всичко друго постоянно настояваше картините да се разместват. Първата вечер продадоха четири платна. От няколко седмици не бе имала време да прегледа отговорите на обявата си. Все се канеше да го направи, но пропускаше. Трябваше ѝ още един наемател, а не разполагаше с време да го търси. И въобще не виждаше Крис или Айлийн. Нещата се бяха подредили добре. Три седмици след като Крис се нанесе, тя най-после видя сина му. Седеше в кухнята и проверяваше пощата си, когато чу шум, стресна се и вдигна поглед: малко момче в червен пуловер и джинси я наблюдаваше с интерес.

— Харесва ми къщата ти — бяха първите му думи. После се усмихна. Имаше тъмна коса, големи сини очи и въобще не приличаше на баща си. — Аз съм Иън — представи се той учтиво и протегна ръка, за да поеме нейната.

Сладко дете; приличаше на хлапе от реклама.

— Аз съм Франческа. Искаш ли нещо за хапване?

Беше едва осем сутринта, а от баща му нямаше и следа. Иън се бе облякъл и слязъл сам.

— Добре. Ще ми дадеш ли банан?

Имаше няколко в купата на хладилника. Тя се пресегна и му подаде един, а той благодари.

— Искаш ли овесени ядки?

Той кимна. Сипа малко в купичка, заля ги с мляко и му даде чиния за банана.

— Всеки ден сам си приготвям закуската — похвали се той. — Мама обича да спи до късно. Вечер винаги излиза.

Франческа се въздържа от коментар. А и не знаеше какво да каже. Нямаше опит с деца на неговата възраст.

— В кой клас си? — попита тя.

Той дъвчеше с пълна уста и издути бузи. Тя се усмихна. Забави се, преди да ѝ отговори.

— Втори. Тази година смених училището. Харесвах старото повече, но мама каза, че е много далеч.

В този момент Крис влезе в кухнята. Усмихна се на сина си, а после и на Франческа, когато видя, че го е нахранила. Не го бе виждала толкова щастлив, откакто се нанесе. Изглеждаше спокоен, дружелюбен и топъл. Очевидно бе луд по момчето и се гордееше с него.

— Благодаря, че го нахрани. Измъкнал се е, докато бях в банята.

— Добре се забавляваме — увери го Франческа.

Иън я погледна доволен. Явно и на него му беше приятно. Изглеждаше самостоятелен и се чувстваше добре сред възрастните.

— Ще ходим в зоологическата градина — съобщи той на Франческа. — Има нова бяла мечка и кенгуру.

— Звучи забавно — кимна Франческа.

Крис се залови да пържи яйцата, които беше купил.

— Искаш ли да дойдеш? — покани я момчето усмихнато.

— Бих дошла с удоволствие, но имам работа.

— С какво се занимаваш? — продължи да разпитва малкият.

— Имам галерия на няколко преки от тук. Продавам картини. Ела да ги разгледаш, ако искаш.

— Може да наминем — обади се Крис.

Поднесе едно яйце на Иън и се настани до него.

Докато се хранеха, Франческа продължи да чете пощата си. Имаше още един отговор на обявата ѝ — жена от Вермонт търсеше жилище в Ню Йорк, където да отсяда от време на време. Интересуваше се от студиото. Беше оставила телефон и изразяваше надежда, че помещението още е свободно. Франческа си записа номера до другия, който бе отделила, но жената от Вермонт ѝ допадна повече. Очевидно не възнамеряваше да стои през цялото време в Ню Йорк, което си имаше хубавите страни. Така както бяха нещата в

момента, всички се чувстваха удобно. Иън се оказа приятна добавка към групата. Изглеждаше чудесно дете.

Побъбри още няколко минути с него, пожела им приятно прекарване в зоологическата градина и се качи горе. Бяха тръгнали, когато тя се накани да излезе.

В галерията работата я завъртя. Продаде още една картина. Впрочем от няколко месеца продажбите се бяха увеличили. Проблемът беше в ниските цени, затова нямаше добра печалба. Под натиска на Ейвъри обмисляше дали да не ги повиши.

Едва следобед се сети за кандидатката от Вермонт. Набра номера. Отговори млада жена. По гласа ѝ реши, че са на една възраст; говореше ведро и весело. Франческа обясни, че помещението продължава да е свободно и го описа, без да го разкроява: стаята е малка и по-скоро прилича на студио, но е с хубав изглед към градината, до кухнята е и има самостоятелна баня.

Марая Дейвис, така се казваше жената, възкликна. Звучало ѝ идеално, не ѝ трябвало нещо голямо и много обичала да се занимава в кухнята — това щяло ли да е проблем?

— Не. Работя до седем вечерта шест дни в седмицата и малко се застоявам у дома. Мъжът работи вкъщи, но е твърде затворен. Момичето е учителка, завършила току-що, и почти всяка вечер излиза. Къщата е доста тиха и никой от нас не ползва дълго кухнята. Обикновено съм прекалено уморена да готвя. Правя си салата или си купувам нещо готово на път към вкъщи. И другите постъпват по същия начин, така че кухнята е свободна.

Откакто се наносеха квартирантите ѝ, не си бяха готвили вечеря, а и тя рядко ги виждаше.

— Звучи чудесно. Ще отскоча от Вермонт другата седмица, стига да е удобно. Дали студиото ще бъде още свободно? — попита Марая притеснена, което накара Франческа да се разсмее.

— Кандидатите са малко. Днес имам да завъртя още един номер, но говорих първо с вас и вие ще сте приоритет. Кога ще дойдете?

— В сряда става ли?

— Чудесно.

Уговориха час и Франческа си го записа, за да не забрави. По телефона жената звучеше много приятно, а мъжът, на когото звънна след това, вече се бе устроил. Започваше февруари — твърде дълго се

проточи времето, докато намери двама свестни квартиранти. Дано сега, най-сетне, да е намерила и трети. Не очакваше да се окаже толкова сложно, пък и беше доста предпазлива. Преди да попадне на Айлийн и Крис, не хареса никого. Жената спомена, че търси временно жилище в Ню Йорк — наскоро овдовяла и зимата във Вермонт ѝ се струвала тежка.

До вторник вечерта Франческа забрави за жената. Видя сина на Крис за кратко, преди детето да си тръгне в неделя. От галерията му донесе близалка. Държеше купа с лакомства там, в случай че посетителите дойдат с деца. Преди да му я даде, поиска разрешение от Крис и той не възрази. Явно посещението при бялата мечка е било голям хит, а в зоопарка имало и новородено тигърче! Иън много се зарадва на близалката и на тръгване махна сърдечно на Франческа. Наистина беше изключително симпатично дете. Но дори когато виждаше деца като него, не ѝ се приискваше да има свои. Имаше петнайсет художници, за които да се тревожи. Това ѝ стигаше, поне за момента, а вероятно и завинаги. Особено след като нямаше мъж в живота ѝ. Да вижда деца като Иън, ѝ бе предостатъчно. Но усещаше колко е луд Крис по сина си. Погледът му сияеше, когато го гледаше.

Марая, жената от Вермонт, се появи в къщата на Чарлс Стрийт пет минути преди уговорената среща. Беше облечена в екип за ски — с апрески и яке с качулка; и в Ню Йорк денят беше необичайно студен. Носеше сивата си коса събрана в елегантен кок и въобще не приличаше на онова, което Франческа очакваше. Оказа се доста по-възрастна, отколкото звучеше по телефона. Сподели, че е на петдесет и девет и наскоро е загубила съпруга си след тежко боледуване. Въпреки това изглеждаше ведър и весел човек. Беше дребна, с младежки вид и подход, макар Франческа да се сепна, когато си даде сметка, че е почти на годините на майка ѝ. Но тази жена беше съвършено различна.

Изглеждаше много по-заинтересувана от кухнята, отколкото от стаята, която погледна бегло и обяви, че я устройва.

— Доколкото схващам, обичате да готвите — усмихна се Франческа.

— Да. Страст ми е от дете. Истинско щастие е, че се занимавам с това, което обожавам. Така въобще не го чувствам като работа.

В този момент Франческа се сети коя е жената срещу нея: Марая Дейвис, известната готвачка, написала половин дузина популярни

готварски книги. Франческа имаше две от тях на полицата. Беше един от най-прочутите главни готвачи, който предлагаше специалитети от френската кухня, но опростени за заетите хора. Разкриваше тайните на прочути френски блюда и бе съставила цяла книга с рецепти за суфле. И ето я сега — в кухнята на Франческа на Чарлс Стрийт седнала до масата.

— Пиша нова книга — сподели тя. — Реших, че ще е забавно да прекарам известно време тук, докато я завърша. Там, където живея, е прекалено тихо. Особено сега, когато съм сама.

Не го изрече скръбно, само малко тъжно.

— И съпругът ви ли беше главен готвач? — любопитства Франческа.

Имаше живи очи, широка усмивка и беше един от най-топлите и сърдечни хора, които Франческа бе срещала. Не се държеше претенциозно и се чувстваше свършено свойски в кухнята. Ако се нанесе, помисли си Франческа, от време на време ще ядем фантастични блюда.

Марая се засмя на въпроса за покойния ѝ съпруг, преди да отговори:

— Беше banker, не готвач, но обичаше да похапва, особено френска кухня. Всяка година прекарвахме по един месец в Прованс, докато усвоявах нови рецепти. Живеехме забавно. Липсва ми. — Изрече всичко това простичко. — Затова реших да предприема нещо ново и да се преместя тук за известно време. Но ще се налага да отскачам до Вермонт понякога, за да проверявам къщата, а и там е страшно красиво в края на пролетта. Сега обаче, когато не карам вече ски, предпочитам зимните месеци да съм тук.

На шейсет и две години майката на Франческа продължаваше да кара ски. Двете жени бяха почти връстнички, но никак не си приличаха. Марая Дейвис имаше талант, чувство за хумор, стойност и дълбочина. Талия не притежаваше такива качества. Франческа с най-голямо удоволствие разговаряше с Марая — възхитителна жена, а перспективата да живее в къщата я очароваше. Извади късмет и с тримата си наематели.

Няколко минути по-късно уточниха подробностите. Наемът беше приемлив за Марая, а стаята бе всичко, от което се нуждаеше. Особено я радваше, че е близо до кухнята. Устройваше я идеално.

— Надявам се да опитате някои от новите ми рецепти — подхвърли тя стеснително, а Франческа я увери, че ще е превъзходно.

— За нас ще е чест, госпожо Дейвис — усмихна се тя широко.

Жената толкова много ѝ хареса, че ѝ идеше да я прегърне.

— Моля те, наричай ме Марая, иначе ме караш да се чувствам стара. Сигурно съм такава. Догодина ставам на шейсет.

Изглеждаше поне десет години по-млада и бе така непринудена и непосредствена, че човек бързо я харесваше и заобичваше. Франческа нямаше търпение да се нанесе в къщата ѝ. Госпожа Дейвис смяташе да отскочи до Вермонт с колата следобед, но обеща да се върне след няколко дни. На тръгване тя прегърна бъдещата си хазяйка.

По-късно, докато се качваше по стълбите, Франческа неочаквано се сблъска с Айлийн.

— Изглеждаш щастлива.

— Така е. Марая Дейвис, прочутата готвачка и авторка на много готварски книги, току-що нае стаята долу. Във възторг съм, а тя ще ни готви, когато поискаме. През следващата година ще бъдем нейните опитни зайчета.

— Фантастично — зарадва се Айлийн. — Мразя да готвя.

— И аз — призна Франческа. Кулинарията не беше стихията ѝ. Тод се справяше доста по-добре от нея.

— Е, това е: сега къщата е пълна.

Франческа изглеждаше доволна и облекчена. Подсигури си източници за вноските и без Тод. Оформил се група: Айлийн, Крис, а сега и Марая. Извади късмет с наемателите, които намери, въпреки мрачните прогнози на майка си, собствените си опасения и предупрежденията на Тод.

Получи се отлично. Къщата на Чарлс Стрийт беше пълна и оживена. Събраха се симпатични хора, а талантът на Марая обещаваще да похапват страхотно. Какво по-хубаво от това?

6.

Марая се нанесе на Свети Валентин и приготви деликатни тънки бисквитки във формата на сърчица за всички, още преди да е разопаковала багажа си.

Крис работеше вкъщи върху дизайнерски проект за един от взискателните си клиенти, което беше предизвикателна задача и изискваше съсредоточаване. Но ароматът на пресните бисквитки стигна до него и го разсея. Слезе долу да провери какво става. Завари Марая в кухнята, препасала престилка, да си тананика. Знаеше, че ще се нанася, но още не се бяха срещали. Тя се извърна към него с лъчезарна усмивка, подаде му ръка и постави на масата тава с ухаещото печиво.

— През живота си не съм вдъхвал аромата на нещо по-вкусно!
— възкликна той и погледна към фурната.

Тя побутна тавата към него и пет от неустоимите бисквитки се разтопиха мигом в устата му.

— Просто си припомням стара рецепта — поясни тя скромно.

Вече в кухнята Крис си даде сметка, че долавя и други божествени аромати. Тя изпробваше нови рецепти, но приготвяше и някои изпитани специалитети в случай, че някой ще остане вечерта вкъщи. Крис я увери, че той остава. Тя го покани да слезе по-късно и да си хапне каквото иска.

— Страхотно е, че имам възможност да готвя за всички вас — сподели тя.

Наистина се чувстваше доста самотна, откакто почина съпругът ѝ. Тук условията я устройваха чудесно и бе във възторг, че е намерила това място. Пътните ѝ чанти стояха все още неразопаковани в стаята.

— Чух, че имаш чудесно момченце — сподели Марая, докато Крис си наливаше мляко от хладилника.

— Добро дете е — съгласи се той с усмивка. — Вземам го през уикенд и обикновено го прибирам от училище в сряда. Живее с майка си.

— Нямам търпение да го видя — увери го Марая.

Тя нямаше деца. Така и не се получи, а и беше от ера, когато различните съвременни методи за лекуване на безплодие още не съществуваха. Затова със съпруга ѝ приеха съдбата си и се посветиха един на друг. Ала след като той почина, празнината в живота ѝ зейна още по-голяма. С тримата съквартиранти в къщата на Чарлс Стрийт щеше да се чувства несравнимо по-щастлива отколкото в празната къща във Вермонт, макар все още да я обичаше. Предпочиташе да е сред хора. Страшно се радваше, че ще живее в Ню Йорк и нямаше търпение да тръгне по музеи, ресторанти и да се среща с приятели. Вълнуваше се от перспективата и имаше жизнерадостно отношение към живота.

Крис се върна горе да довърши проекта си, а минути по-късно Марая се запозна с Айлийн. Тя се бе върнала от работа и се готвеше да седне на компютъра в кухнята да провери пощата си. Беше усетила аромата на печивата на Марая още с отварянето на входната врата.

— Леле! — възкликна момичето, щом влезе в кухнята. Изправи се пред Марая: хубава жена, със стройна, атлетична фигура, която личеше дори под престилката. — Какво ухае толкова вкусно?

Затрудняваше се да определи дали ароматите са на сладко, или на солено. Във фурната имаше кокошка и се приготвяха аспержи. Марая възнамеряваше да извърти едно суфле със сирене, щом всички се приберат. А за десерт приготви шоколадова торта във форма на сърце. Очертаваше се празненство по случай Свети Валентин.

— Не знаех дали някой от вас ще яде тази вечер вкъщи, но реших да рискувам и да приготвя това-онова. Свети Валентин е толкова хубав празник.

И чудесен повод да сготви.

Когато прегледа пощата си, Айлийн се усмихна, защото видя, че бе поканена на първа среща от мъж, с когото си пишеше от известно време. Досега беше попаднала на няколко симпатични мъже и на няколко нехранимайковци. Бързо разкара неподходящите и доведе вкъщи само двама. Франческа се разтревожи, но не каза нищо; смяташе, че не е редно. Айлийн беше голяма, това беше нейният дом и нямаше право да следи похожденията ѝ. Все пак се притесняваше малко от факта, че непознати преспиват в дома ѝ. Нищо неприятно не се бе случило, ала Айлийн ги познаваше от интернет и Франческа не

знаеше нищо за тях. Впрочем имаше риск, защото те бяха почти непознати и за Айлийн. Именно затова не обичаше онлайн запознанствата; макар да извади късмет с наемателите си, преди това бе старателно проверила препоръките и платежоспособността им. Да проучиш човек, с когото си се запознал по интернет, беше далеч по-трудно. Такова запознанство криеше опасности, пък и засега нямаше желание да излиза с никого. Тод се изнесе преди шест седмици. Още ѝ липсваше и тя се мъчеше да свикне с мисълта, че е напуснал окончателно живота ѝ. Понякога ѝ бе непоносимо трудно. Изгуби не само човека, когото обичаше, но и добър приятел, и бизнес партньор. Загубата ѝ беше тройна. В живота ѝ останаха единствено художниците, които представляваше. През последните четири години, трескаво улисана в работа около галерията, бе свела контактите си само до художниците, неколцина клиенти и Тод.

Вечерта Франческа се прибра последна. Затвори галерията в седем и измина пеша краткото разстояние до къщата. В празничния ден беше продала две малки картини, ала дори това не бе подобрило настроените ѝ. Беше забравила, че Марая се нанася. Завари тримата си наематели да бърбят в кухнята около бутилка испанско вино, сервирано им от Марая. Тя беше донесла няколко кашона френско, испанско и чилийско вино от Вермонт. Сега дегустираха една бутилка, видимо доволни.

— Добре дошла вкъщи — поздрави я Марая весело.

Като ги видя всичките заедно, настроението ѝ изведнъж се подобри. С неприятно чувство си беше мислила как ще се върне в празната къща в Деня на Свети Валентин. Тод уважаваше празника и винаги я извеждаше на изискана вечеря. Днес не ѝ се обади; навярно беше по-добре, но въпреки това ѝ стана неприятно. С щастлива усмивка пое от Марая чаша испанско вино. Вечерята беше готова. Не възнамеряваше да яде, Айлийн щеше да излиза, но и тримата седнаха край кухненската маса и се нахвърлиха върху вкусотийките. Аспержите с холандски сос бяха неустоими, суфлето със сирене се оказа невероятно, а към кокошката, изпечена до съвършенство с нежен пълнеж от гъби, имаше салата и френски сирена. С наслада изядоха и шоколадовата торта. Около масата течеше непринуден разговор за храна, пътувания, житейски случки и приятели. С пристигането си Марая вля живот във всички тях. За пръв път, откакто Крис се нанесе,

Франческа го виждаше толкова оживен и приказлив. Марая несъмнено имаше вълшебен подход и към хората, и към храната. Франческа не можеше да се начуди на късмета си, че е с тях, а Марая сподели колко е щастлива да живее в тази къща — чувствала се направо благословена. Прекарваха си приятно и Айлийн почти забрави за срещата. Хукна, без дори да се преоблече. Само сложи обувки с висок ток, напарфюмира се и им махна, преди да изчезне, докато Франческа, Крис и Марая приключваха с вечерята. Накрая Марая поднесе кафе, домашно печените бисквитки и бонбони. Крис заяви искрено, че по-вкусно не се е хранил никога, а Франческа охотно се присъедини. Беше най-хубавият Свети Валентин, който прекарваше от години, макар и без Тод.

С Крис помогнаха в разчистването на кухнята, но нямаше струпана неизмита посуда, затова се справиха изненадващо бързо. Марая най-последно отиде да си разопакова багажа, а Крис и Франческа бавно се изкачиха по стълбите.

— С неприязън очаквах днешния ден — сподели тя. — За пръв път прекарвам Свети Валентин без мъжа, с когото купихме къщата. Но се получи страшно приятна вечер благодарение на Марая.

Крис кимна сдържано. Винаги се държеше така с нея и Айлийн. Оживяваше се само в присъствието на Иън. Марая обаче успя да го измъкне от черупката му. Франческа се питаше какво ли му се е случило, за да е толкова затворен. Имаше чувството, че не по характер е такъв, а вследствие на травма.

— Днес вероятно е трудно и за Марая, защото съпруга ѝ го няма — продължи Франческа. — Прекрасна жена. Радвам се, че се появи. И готви фантастично. Всички ще напълнеем, ако ни храни така всяка вечер.

Крис се усмихна.

— Според мен днес беше специално събитие. Не съм празнувал Свети Валентин от години. Това е ден за влюбените и децата.

А той не бе нито едното, нито другото. Все пак следобед бе говорил с Иън и му бе пратил картичка. Момчето пък му бе споделило, че е изпратило картичка и на учителката си, и на момиче от класа — падал си и по двете.

Пред вратата на Крис си пожелаха лека нощ. Някога тук бе нейната трапезария и библиотека; сега бе негово жилище. Откакто той

се нанесе, не бе виждала помещенията, а и нямаше причина — нали ги беше наел. Бавно се качи до спалнята си и отново се почувства самотна. Беше неизбежно: денят гнетеше, ако нямаш любим, с когото да го споделиш. Все пак Марая помогна да го прекара по-весело и тя й беше благодарна.

Франческа чу Айлийн да се връща късно вечерта. Долови, че води някого. Мислено се помоли да не възникнат усложнения. Притесняваше се от доверието и наивността, които момичето проявяваше към мъжете, открити чрез интернет. Двамата си шепнеха и се смееха, докато минаваха на пръсти край нейната врата. Видя го на следващия ден на закуска. Преди да излезе на разходка, Марая бе оставила прясно изпечени хлебчета и кроасани. Приятелят на Айлийн от предишната вечер седеше на масата и щастливо ги поглъщаше. Едва поздрави Франческа, когато тя влезе. Изглеждаше малко грубоват, но Айлийн му се усмихваше и изглеждаше щастлива. Франческа леко се раздражни, че е останал за закуска. И Крис не изглеждаше доволен, докато си наливаше от кафето, приготвено от Марая. Храненето на Чарлс Стрийт определено бе станало по-приятно, откакто се бе появила Марая.

— Вие двамата двойка ли сте? — попита гаджето на Айлийн безцеремонно.

Крис го изгледа свирепо, сипа си овесени ядки и не си даде труда да му отговори. Франческа подхвърли, че са съквартиранти, без да се впуска в повече обяснения. Под запретнатите ръкави на мъжа се виждаха няколко ярки татуировки. Косата му беше дълга и сплъстена. Съобщи, че работи в телевизия като осветител. Безсрамно опипа дупето на Айлийн, докато тя седеше. Забелязал неодобрителното изражение на Франческа, Крис едва не прихна. Този човек очевидно никак не й се нравеше, но Айлийн изглеждаше доволна. Целуна го страстно. Казваше се Дъг. Бяха се запознали по интернет, разбира се. Изглежда, тя не знаеше друг начин и Франческа се притесняваше. Някои така попадаха на много почтени и приятни хора, но наивността на Айлийн будеше тревога.

Франческа отиде да проведе няколко телефонни разговора от стаята си, а Крис имаше среща с клиент в десет, за да предаде проекта, върху който работеше от седмици. Най-после беше готов. Беше измислил нова опаковка за известен продукт. Излезе от къщата с

папката си, последван от Айлийн. Франческа тръгна към галерията в единайсет. Бе уговорила фирма да почиства два пъти седмично, а разноските си ги делиха. Докато отиваше на работа, крачейки под лекия февруарски дъжд, мислеше за Айлийн и се питаше дали отново ще видят Дъг. Надяваше се да не се случи. Намираше го за груб и далеч не онова, което Айлийн заслужаваше. Ала момичето, изглежда, се интересуваше повече от количеството на мъжете, а не от качествата им. Франческа го отдаваше на младостта и наивността ѝ. Ако ѝ беше по-малка сестра, би се притеснила повече, но понеже беше само наемателка, нямаше право да се меси. Пристрастеността към онлайн запознанства обаче я дразнеше. Франческа не изпитваше желание да навлиза в този напълно непознат свят. Струваше ѝ се рисковано и се надяваше Айлийн да намали малко темпото, да бъде по-предпазлива.

Франческа подготвяше нова изложба. Цял следобед остана в галерията. Работеше по проекта от месеци. Щеше да представи двама абстракционисти и един скулптор. Смяташе, че творбите им се допълват. Важно бе така да подбере произведенията, че да не се засенчват взаимно. Единият художник рисуваше големи платна и щеше да ѝ е трудно да ги окачи сама. Тод вече го нямаше да ѝ помага с окачането и тя се обърна към един от „своите“ художници. За да изкарва допълнително пари, той подреждаше картини за изложби в няколко галерии; беше приятен и услужлив, но скаран с точността. Беше един от първите, които привлече, и платната му се продаваха. Работеше здраво и се отнасяше сериозно към изкуството. Този път като по чудо пристигна навреме. Франческа обясни къде иска да са окачени картините, а после няколко часа прекара на стълбата, за да нагласи осветлението. Приключиха чак след шест. И двамата бяха изморени, но доволни от резултата. Беше десет години по-млад от нея и много симпатичен.

— Къде е Тод? — попита той небрежно.

Пред някои от художниците беше споменала, че е откупила дяла на Тод, но като не го виждаха наоколо, повечето се досетиха, че я е напуснал.

— Откупих бизнеса му — отвърна Франческа със същия тон. — Сега баща ми е моят партньор. Тод пак се занимава с право.

— А двамата още ли сте заедно? — попита той през рамо, докато прибираше стълбата.

— Не — отвърна Франческа.

Въпросът я натъжи. Не знаеше защо, но изпитваше чувството, че се е провалила, като не е успяла да го задържи. Мразеше да се чувства така и се запита дали и Тод изпитва същото.

— Питам се защо не го виждам. А къщата продаде ли?

— Не, сега е моя. Имам трима наематели.

— Радвам се да го чуя — усмихна се младият художник. — От години го чакам да се махне от пътя ми. Какво ще кажеш да вечеряме заедно някога?

Гледаше я с очакване. Възхищаваше се от работоспособността на Франческа и от това, колко много разбира от занаята си. Харесваше, че е посветена изцяло на художниците си и правеше всичко по силите си, за да напредват в кариерата.

Франческа си пое дълбоко въздух, преди да отговори на поканата му.

— Няма да стане, Боб. Не обичам да смесвам работата с удоволствието. Никога не съм излизала с някого от художниците си и няма да започна сега.

Докато говореше, се стараеше да изглежда делова, но Боб беше неustraшим.

— Винаги има първи път — отбеляза той с надежда.

— Така е, но няма да стане. Благодаря все пак. Наистина не съм готова да тръгна по срещи. След пет години ми е трудно...

— Извинявай...

Изглеждаше разочарован и след няколко минути си тръгна. Франческа заключи галерията и се прибра пеша вкъщи. Валеше по-силно отколкото сутринта, което напълно хармонираше с настроението ѝ. Мисълта за срещи с някого или да спи с друг, освен с Тод, я потискаше, макар двамата да не се бяха любили от месеци. Трудно щеше да се приспособи към нов мъж. А и още въобще не искаше никого. Изкачи стъпалата на къщата на Чарлс Стрийт 44 мокра до кости и с натежало сърце.

Качи се направо в стаята си, без да вечеря, и плака, докато заспа. Разбра, че още не е забравила Тод, и се питаше колко време ще ѝ трябва; навярно щеше да ѝ липсва вечно.

На сутринта Франческа се чувстваше по-добре. Влезе в кухнята усмихната. Беше рано и очакваше да е сама, но завари Марая да

приготвя палачинки за Иън. Когато ги постави в чинията му, приличаха на Мики Маус — с черешка за носле и стафидки за очички. Току-що се бяха запознали. Беше събота — един от уикендите на Иън с баща му.

— Здравсти, Иън — поздрави го Франческа мило като стар приятел. — Доста готини палачинки, а?

Той кимна и се ухили. Тя се усмихна на Марая над главата му. Беше невероятно мило дете с широка, щастлива усмивка и големи, мъдри очи.

— После с Марая ще правим курабийки. Шоколадови. Някога и с мама правехме — добави той. — Но вече не правим. Тя често е болна и спи почти по цял ден. Понякога спи и когато се върна от училище.

Двете жени се спогледаха мълчаливо. Франческа се запита дали страда от някаква болест, но не искаше да пита. Предпочете да смени темата:

— И аз обичам шоколадови курабийки.

— Ела да ни помагаш — предложи Иън великодушно точно когато Крис влизаше. — Или ще ти запазя няколко, ако ще ходиш на работа.

— Много ще се радвам — увери го Франческа.

В този момент се появи Айлийн с отблъскващия Дъг, който също поиска палачинки.

Франческа бързо се намеси: Марая не е наета за готвачка. Тя е световноизвестен майстор; прави им услуга и подарък, като приготвя нещо за тях. Не е там, за да им поднася закуски.

— Сами си ги приготвяме — завърши Франческа, — с изключение на Иън.

Дъг видимо се раздразни, но сви рамене и си наля кафе. Марая погледна Франческа с благодарност. Крис, свидетел на сцената, се зарадва, че Дъг е поставен на място, защото и той не го харесваше. Беше груб, невъзпитан и ясно даваше на всички да разберат, че спи с Айлийн. Когато Иън излезе за няколко минути дори подметна, че са правили доста горещ секс предишната нощ. За изненада на другите Айлийн не се смути от приказките му. Това говореше за неуважение към нея, но тя или не го забелязваше, или нямаше нищо против.

Щастлив, Иън доизяде палачинките и възпитано благодари на Марая. После внимателно си изплакна чинията и я постави в

съдомиялната. Франческа го наблюдаваше и се питаше дали сам се грижи за себе си, щом майка му е болна или спи през цялото време. Изключително добре се справяше за седемгодишно дете.

Още се въртяха из кухнята, когато на вратата се позвъни. Франческа отиде да отвори и с ужас видя майка си на прага. Беше в анцуг „Шанел“, маратонки „Диор“ и с коса, вързана на опашка. Изглеждаше красива дори без грим, но бе последният човек, когото Франческа искаше да види тази сутрин. Нямаше никакво желание да я запознава с наемателите си и после да слуша коментарите ѝ за тях.

— Здравсти, мамо — подхвана тя предпазливо, в пълно неведение какво да предприеме. — Какво правиш тук?

Надяваше се да си тръгне, без да влиза, но се съмняваше, че ще стане така. Майка ѝ бе прекалено упорита и любопитна.

— Изпробвам нова дерматоложка в Сохо. Била фантастична. Реших да се отбия, преди да отида при нея. Ще ме пуснеш ли да вляза?

Изглеждаше упорита. Франческа отстъпи и се почувства като провинило се дете. Знаеше, че майка ѝ няма да одобри компанията в къщата.

— Разбира се — отвърна тя.

Сърцето ѝ се сви. Мислеше за хората в кухнята си и подозираше, че майка ѝ ще остане шокирана, особено от Дъг и татуировките му.

— Ухае на нещо много вкусно — констатира Талия.

В това време Франческа се чудеше дали да я качи в спалнята си с неоправеното легло, във всекидневната, където нямаше къде да се седне, защото още не бе купила диван и фотьойли, или в кухнята, където всичките ѝ квартиранти закусваха. Никак не искаше да я запознава с тях. Ала се усети уханието на току-що извадените от фурната кроасани на Марая.

— Една от наемателките ми е известен главен готвач — обясни тя на майка си, вече тръгнала към кухнята без покана.

Макар и неохотно, Франческа я последва.

На масата Крис рисуваше със сина си. До печката Марая подреждаше кроасаните в чиния, а Дъг с разголени ръце, по които изпъкваха всичките му татуировки, се бе обвил като змия около Айлийн. Тя се хилеше, а под разтворения ѝ халат се развяваше дълбоко изрязаната ѝ нощница. На Франческа не ѝ се искаше майка ѝ да види точно тази гледка. Представи я общо, като обяви, че това е майка ѝ.

Талия стисна устни и над главите на всички се вторачи в Марая. По мнението на Талия тя бе единственият почтен човек там.

— Сигурно вие сте главната готвачка — подхвана Талия леко сепната.

Идеята, дъщеря ѝ да живее с всички течи хора, продължаваше да я разстройва. На очи тутакси ѝ се набиха татуировките на Дъг — и реши, че е отблъскващ.

— Да. Искате ли да закусите, госпожо Теър? — попита Марая мило.

Тя бе силно впечатлена от представителния вид на майката на Франческа. Дори и по анцуг изглеждаше сякаш е в пищна бална рокля.

— Не съм госпожа Теър, а графиня Ди Сан Джовани — поправи я незабавно Талия.

Изрече го, както покойният ѝ съпруг я бе научил. Използваше италианското произношение на името си само в официални случаи. Сегашният не беше такъв, но това бе нейният начин да даде на всички да разберат колко по-важна е от тях. Крис я погледна над главата на Иън, преди отново да продължи да говори със сина си. Дъг целуваше Айлийн по шията, а тя се смееше неистово. Не бе величественото посрещане, което Талия очакваше. Франческа трепна вътрешно.

— Извинете, графиньо — обади се Марая любезно, без да ѝ трепне окото. — Да ви предложи ли кроасани и кафе?

— Ще приема с голямо удоволствие — обяви Талия и се настани до Иън.

Той я погледна с интерес и отново се захвана с рисунката си.

Миг по-късно Марая постави пред нея чиния с топли кроасани и димяща чаша кафе. Франческа седна на единственото свободно място на масата точно срещу майка си и мълчаливо умираше; много ѝ се искаше да не бе тук.

Още няколко минути сцената остана непроменена, а после всеки се захвана с нещо. Марая разчисти кухнята, Крис и Иън се качиха горе, а Дъг на излизане съобщи, че с Айлийн се връщат в леглото. Аурата на мило и симпатично съседско момиче около Айлийн бързо избледняваше. Франческа и майка ѝ останаха в кухнята.

— Умът ми не го побира как живееш с тези хора — обяви Талия ужасено. Имаше вид на човек, който ще се разплаче всеки момент. —

Защо го правиш? — продължи тя напълно игнорирайки присъствието на Марая.

— За да си плащам вноските по ипотеката. Освен това ги намирам за изключително мили — отвърна Франческа суховато.

Докато миеше чиниите, Марая се правеше, че не ги чува.

— И онзи с татуировките ли?!

— Той не живее тук. Излиза с момичето, което живее най-горе. Тя преподава на деца аутисти.

— Няма вид на такава — отсече майка ѝ неодобрително.

Донякъде имаше право. Айлийн бе станала по-напориста, а полите ѝ — по-къси.

— Млада е — опита се да я защити Франческа.

И тя не харесваше Дъг и не ѝ беше приятно, че Айлийн бе слязла долу по нощница и халат. Но това беше само проява на лош вкус, а не престъпление.

— Всички се разбираме отлично — обади се Марая, докато отново пълнеше чашата на Талия. — Всички са почтени — увери я тя.

Талия я погледна.

— Вие не сте ли разстроена? — попита я Талия.

— Ни най-малко — отвърна Марая. — Тук съм много щастлива. Всички са мили млади хора. Преди няколко месеца загубих съпруга си и съм доволна да съм тук, с тях, а не сама във Вермонт.

— От какво почина? — поинтересува се Талия.

— Мозъчен тумор. Отдавна боледуваше. Накрая беше доста тежко. Ще е облекчение и радост за мен да прекарам известно време в Ню Йорк.

— В този град трудно се намират мъже — осведоми я Талия.

Франческа се шокира и засрами, но в следващия миг прихна. Майка ѝ мислеше само за това, за това и за себе си.

— Особено след определена възраст — уточни Франческа и Марая се засмя.

Талия въобще не я притесняваше. Беше срещала хора с къде-къде по-надути маниери от нейните. Беше работила за неприятни, взискателни жени, а някои се държаха направо лошо, било от ревност към нея или просто защото не бяха добри хора.

— Не търся мъж — увери я Марая. — Не искам. Трийсет и шест години бях с най-прекрасния човек на света. Никой не може да се

сравнява с него. Искам само да прекарвам добре, да си върша работата и да си намеря нови приятели.

Талия я зяпна невярващо. Марая имаше чар, беше привлекателна. Защо, за бога, не иска мъж? Реши, че вероятно лъже. Според Талия всяка жена иска мъж.

— Сигурно няма да мислите така след няколко месеца — заяви компетентно, а после похвали кафето.

— Едва ли — отвърна Марая твърдо. — Не ми трябва мъж, за да съм щастлива. Имах страхотен и това ми стига. Няма да намеря втори като него, а не бих се задоволила с нещо по-малко. Ще съм напълно удовлетворена и сама.

Думите ѝ звучаха убедително и Талия я изгледа все едно е луда.

Франческа погледна часовника. В десет, преди да отвори, имаше среща с клиент в галерията, за да разгледат картините на спокойствие.

— Неприятно ми е да го кажа, но трябва да тръгвам, мамо.

— Добре, скъпа — отвърна Талия, без да дава признаци, че ще мръдне от стола. — Ще остана да си побъбря с Марая. Имам време до уговорения час.

Франческа се паникьоса, но Марая ѝ кимна и се обърна към Талия:

— Графиньо, искате ли още кафе?

Изрече го така, сякаш говори на кралска особа. Талия се усмихна:

— Наричай ме Талия. Не бих искала младите да ме наричат по име, но няма причина ти да използваш титлата ми. — Беше преценила, че са равностойни и по възраст, и по статут. — Имам две от твоите готварски книги. Особено ми харесва рецептата за холандски сос. Толкова е лесна, че чак аз мога да го направя.

— Благодаря, Талия — отвърна Марая, сияеща, и ѝ подаде нова чинния с кроасани.

— Неприятно ми е, че трябва да те изоставя, мамо — повтори Франческа, но истината бе, че повече я беше страх.

Представа нямаше какво ще надрънка на Марая, нито как ще се държи. Никак не искаше да я огорчи.

— Не говори глупости, скъпа. Ще ти звънна по-късно.

Е, поне беше престанала да се оплаква от другите наематели, а Франческа наистина трябваше да върви. Очакваше непознат клиент,

изпратен с препоръка, и не искаше да закъснява.

На излизане тя хвърли последен напрегнат поглед към Марая и бързо се качи по стълбите, за да си вземе чантата. След малко вече крачеше по улицата и мислеше за майка си. В даден момент положително ще се наложи да изслуша обстоятелствени коментари за всичките си наематели, освен, евентуално, за Марая, която май ѝ хареса.

В това време двете по-възрастни жени се опознаваха. В очите на Марая Талия изглеждаше малко смешна, но тя не го показваше. Знаеше как да подхожда към хора като графинята; беше се сблъсквала и с далеч по-неприятни.

— Представа нямаш как се тревожа за нея, особено след това налудничаво решение — доверително нареждаше Талия. — Трябваше да се омъжи за Тод, а не заедно да купуват имот. Така той щеше да ѝ плаща солидна издръжка, а къщата щеше да е нейна и изплатена. Да живее с тези хора е лудост.

Талия очевидно бе разстроена, но Марая не загуби самообладание.

— Според мен всичко е наред. Крис е почтен, явно добре образован, а синът му е страшно сладък. Момичето горе просто е прекалено младо и малко глупаво. Току-що е завършило. Вълнува се от големия град и от срещите с мъже. Нещата ще се успокоят.

— Приятелят ѝ прилича на човек излязъл от затвора — отбеляза Талия почти през сълзи.

През следващия час Марая не спря да я успокоява. Когато Талия тръгна към кожната си лекарка, тя вече се чувстваше значително по-добре. Усмехната, Марая се повъртя още малко из кухнята. Графиня Ди Сан Джовани се оказа голям образ. Не спираше да се чуди как Франческа може да е толкова нормална и земна с такава майка. Талия ѝ се струваше малко вятърничава; най-много говориха за отчаяното ѝ търсене на мъж, за когото да се омъжи. Без никакъв свян призна, че без мъж не се чувства жена. Цялата ѝ индивидуалност зависеше от съпруга до нея. Без брак била като нищожество. Представляваше пълна противоположност на овладяната, уверена Марая, която знаеше стойността си и не разчиташе на никого, за да се идентифицира с него. Двете жени бяха различни като бялото и черното. Мнението на

Франческа беше, че манията на майка ѝ да си намери поредния съпруг, от години пропъжда мъжете от нея.

В галерията Франческа извади почти всички картини, наредени по стелажите в депото. Клиентът, когото ухажваше, искаше да купи голямо платно. Имал слабост към изгряващи художници, но се колебаеше в избора. Към каквото и да го насочеше Франческа, все не му се струваше подходящо. Бил се развел, а досега жена му подбирала картините. Сега се стремеше да проявява самостоятелност, но нямаше представа как да го направи. Беше петдесетгодишен зъболекар от Ню Джърси и до обяд на Франческа ѝ писна от него. Очевидно не можеше да преодолее съмненията си. Накрая обеща да си помисли и да ѝ звънне следващата седмица, ако стигне до решение. Всичко, което му показала, му харесва, но се притеснявал да не купи нещо неподходящо. Тя винаги се дразнеше на подобни клиенти.

Връчи му снимки на произведенията и информация за всички художници, от които се интересува, а от това той само придоби още по-угрижен вид. Най-накрая я погледна.

— Не бихте ли искали да го обсъдим по време на вечеря? — попита, явно заинтригуван от нея много повече, отколкото от изкуството, което видя.

Нищо у него не ѝ допадаше, а и нямаше настроение.

— Съжалявам — отвърна тя с усмивка. — Не излизам с клиенти.

Оправданието звучеше убедително.

— Още нищо не съм купил от вас. Не съм клиент — възрази той находчиво.

Тя предпочиташе да беше купил нещо, отколкото да излезе с него. Питаше се дали разгледа картините само като претекст. В такъв случай пропиля и своето и нейното време.

— Не, не мога.

— Имате приятел ли? — попита той.

Поколеба се, но реши, че лъжата ще ѝ свърши по-добра работа от истината. Особено ако успее да се отърве от него.

— Да — отвърна с невинен тон.

— Много жалко — изрази съжалението си той.

За нейно най-голямо облекчение най-накрая излезе. Тя се отпусна на стола зад бюрото, изтощена посред бял ден. Закуска с

майка ѝ и два часа с нерешителен клиент, който я покани на вечеря, ѝ дойдоха малко в повече.

Звънна на Марая да разбере дали е оцеляла след нахлуването на Талия. Марая я увери, че е добре.

— Много приятно изкарахме двете. Определено не прилича на теб — засмя се тя.

Така или иначе стилът на Талия ѝ допадна, независимо че ѝ се стори разглезена и донякъде ексцентрична.

— Много се радвам да го чуя — увери я Франческа и се усмихна. — Цял живот съм се ужасявала да не заприличам на нея.

— Изключено — отсече Марая. — Хубав ден. Ще се видим довечера.

Франческа затвори и се залови с текущите въпроси. Обзе я приятното усещане, че в лицето на Марая се е сдобила с нова приятелка.

7.

През следващата седмица Франческа нямаше време да диша от работа. Посети ателиетата на трима художници, размести стелажите за картините, върна непродадени платна на авторите им, за да освободи място за нови, направи списък какви общи изложби ще организира през годината. Винаги гледаше на подбора като на предизвикателство: кои художници да покаже едновременно, така че произведенията им да се допълват, а не да се бият помежду си. Междувременно четирима от художниците ѝ просто се отбиха в галерията, за да я видят и да побъбрят. Стараеше се винаги да е любезна и приветлива, както посрещаше клиентите си, но наистина нямаше време, а я чакаше много работа. Същата седмица осъществи и няколко продажби. За нейно голямо смайване зъболекарят ѝ звънна и купи три картини. По препоръка на стари клиенти се появиха нови, двама консултанти ѝ звъннаха за големи поръчки, известна архитектка по вътрешно обзавеждане мина и хареса онова, което видя. Франческа беше доволна. Прибираше се късно и почти не виждаше наемателите си. Трогваше се от бележките на Марая, оставени на масата: обикновено ѝ съобщаваше какво ще намери в хладилника. Петък вечер дойде, преди Франческа да се усети. Майка ѝ звъня няколко пъти през седмицата, за да коментира съквартирантите ѝ, но за щастие, Франческа все нямаше време.

В петък вечерта си легна, благодарна, че я чака само още един работен ден. Възнамеряваше да прекара неделата в леглото с книжка. Нищо не ѝ се правеше, с никого не желаше да се види. И макар и необичайно, знаеше, че през този уикенд никой от наемателите няма да е къщи. Крис щеше да пътува, в петък сутринта Айлийн обяви, че отива на ски с нов приятел, а Марая възнамеряваше да отскочи до Вермонт, за да провери дали всичко в къщата ѝ е наред. Когато се прибра в събота вечерта, Франческа се озова съвсем сама. Отначало се почувства чудесно, но в неделя сутринта с изненада откри, че е самотна и леко депресирана. Всекидневното присъствие на

наемателите действаше като щит срещу призраците от миналото ѝ, сред които най-натраплив бе Тод. От месец не го беше чувала — сигурен знак, че се приспособява по-добре от нея. В спокойни моменти продължаваше да ѝ липсва. Запита се дали винаги ще е така. Когато се замислеше, признаваше, че не желае да се върне към живота си с него, но въпреки това ѝ липсваше.

До следобеда самосъжалението не я напусна и започна да се пита къде са наемателите ѝ. Чудеше се дали Крис е с жена, макар да не беше нейна работа. Той никога не водеше жени вкъщи; живееше много уединено.

До седем вечерта още никой не се бе прибрал. Даде си сметка каква благодат е, че намери тези хора. Сама в къщата щеше да се чувства окаяна.

Докато си пържеше яйца за вечеря, припомняйки си вкусните ястия на Марая, забеляза теч. Озадачи се откъде идва и огледа помещението. Капеше от тавана и то доста солидно. Над кухнята имаше тоалетна за гости и когато се качи да провери, видя, че тече от тавана — значи от банята на Крис. Тръбите там бяха протичали и друг път. Изтича нагоре и видя, че всичко е залято с вода. Идваше направо от стената, най-вероятно от спукана тръба. Спусна се надолу да вземе инструментите на Тод, но в следващия миг се паникьоса, грабна мобилния телефон и му звънна. Той отговори след второто позвъняване.

— Какво да правя? — извика тя притеснено.

Той започна да ѝ обяснява. Остави телефона и се опита да следва съветите му, но нищо не се получаваше. Водата струеше все по-силно.

— Спри водата! — крещеше Тод.

Каза ѝ къде се намира крана и тя се измокри от главата до петите, докато се опитваше да стигне до него. В този момент влезе Крис и се смая от гледката в банята си: мокра, Франческа газеше във вода до глезените, а от спуканата тръба струеше гейзер. Тя го погледна ужасена. Той я бутна леко настрана, взе френския ключ и спря водата. Течът моментално спря.

— Съжалявам. Благодаря... — отметна кичур от очите си.

Крис я гледаше развеселен.

— Целия уикенд ли прекара в банята ми? — пошегува се той.

— Току-що открих теча — поклати глава тя. — От тавана на кухнята капеше вода и... — В следващия миг изпищя: — Боже, оставих яйцата на печката!

Хукна към кухнята. Овъглените яйца вече бяха в боклука. Марая се бе върнала и сега старателно търкаше тигана.

— Много съжалявам... — започна да се извинява Франческа.

Протеклата вода я бе парализирала напълно. В същия момент се сети, че Тод е на телефона. Беше оставила апарата върху мивката на Крис. Тод беше затворил, но незабавно вдигна, когато му звънна отново.

— Искаш ли да дойда? — предложи той.

— Не. Квартирантът ми спря водата. Утре ще извикам водопроводчик.

— Откъде потече?

— От банята до библиотеката.

Сега беше банята на Крис.

— Някой ден ще трябва да смениш тръбите в цялата къща. Ще струва цяло състояние. По-добре я продай, преди да се стигне дотам.

Думите му я раздразниха. Той може вече да не обича къщата, но тя държеше на нея. Благодарни му за готовността да помогне, и затвори. Крис се захвана заедно с нея да подсуши пода. Въпреки сполетялата ги авария се държеше мило и любезно, а не като Тод с нескончаемите му оплаквания при всяка повреда в къщата. И особено през последната година. Напълно му беше писнало. Крис имаше по-спокоен нрав.

— Случват се такива неща в старите къщи. Някога, когато Иън се роди, и аз живеях в стара къща. Все имаше какво да се оправя, но я обичах, а беше и забавно. Повечето неща поправях сам.

За пръв път споменавахе нещо от предишния си живот, ала никога нищо не казваше за майката на Иън. Оставаше все така затворен. Впрочем Франческа харесваше неговата тактичност.

— И с нас беше така — обясни тя. — Купихме почти развалина, но аз я обичах, а мъжът, с когото живеях, имаше възражения.

— Досадно е и все пак е забавно. Като по-млад реставрирах стари къщи, за да изкарвам пари. Беше страхотно. Пазарът обаче се промени и печалбите силно намаляха. Още ми липсва този вид работа.

— Можеш да си играеш с тази къща, когато искаш — предложи тя шеговито.

— Ще го имам предвид — отвърна той мило.

Щеше ѝ се да го попита как е прекарал уикенда, но не посмя. Опасяваше се да не си помисли, че любопитства. Свободното му време не я засягаше. Той беше неин квартирант, а не приятел. Непрекъснато си го повтаряше, докато се качваше към стаята си. След няколко минути чу Айлийн да се прибира. Надникна в стаята на Франческа и обяви, че е прекарала фантастично със страхотен мъж. Щом се запознала с този, песента на Дъг била изпята. Франческа намираще, че е малко рано да прекарва уикенд с него, но коя беше тя, че да я съди? Айлийн беше млада, от ново, различно поколение. Като цяло бе мило момиче, но се държеше доста по-свободно от Франческа на нейната възраст. Ала от друга страна, по характер тя беше по-предпазлива и резервирана. Тод беше първата ѝ истинска любов. Срећна го на трийсет, макар да бе имала връзки и преди това.

Франческа с удоволствие чу, че Дъг е изчезнал от сцената и няма да се върне. Запита се какъв ли е новият. Не се наложи да се чуди дълго. Не беше чула кога точно Айлийн го е пуснала да влезе, но на следващата сутрин той беше с тях на закуска. Изглеждаше приятен и леко смутен от присъствието си сред тях. Франческа го одобри, а после вътрешно се присмя на себе си: чувстваше се като майка, която преценява всеки, когото види.

Изкара още една тежка седмица. Ходи на две откривания в други галерии и на голяма изложба в Музея на съвременното изкуство. Там се запозна с един фотограф, Клей Уошингтън, и за своя изненада прие поканата му да излязат на вечеря. Костваше ѝ усилие наистина, но Ейвъри имаше право: не можеше да стои затворена на Чарлс Стрийт завинаги. Заведе я в китайски ресторант на Мот Стрийт и прекараха добре. Оказа се забавен събеседник. Беше пътувал доста из Азия и живял няколко години в Индия и Пакистан. Беше интелигентен и привлекателен и тя се стараяше да го приеме добре, независимо че се различаваше доста от Тод. Клей, фотографът, много повече приличаше на нея. Тод и него щеше да определи като бохем. След вечерята я изпрати до къщата с такси, но тя не го покани да влезе. Обеща да ѝ се обади. Не се почувства окрилена от срещата, но си даде сметка, че изкара приятно. Засега това бе достатъчно.

Три дни по-късно той наистина звънна и я покани на обяд. Мина през галерията, възхити се на текущата изложба и се впечатли, когато

разбра, че Хенри Теър ѝ е баща. Всичко у него изглеждаше както трябва, но не я привличаше; може би щеше да стане след време. След обяда тя му позволи да я целуне по устните, но остана безразлична; чувстваше се празна, мъртва. Дали пък Тод не бе отнесъл сърцето ѝ?

Вечерта се опита да обясни всичко това на Марая.

— Беше много странно: все едно мамех Тод.

— Трябва време, за да се освободиш от някого. Много отдавна, преди да срещна съпруга си, бях сгодена. Загина при инцидент с лодка. Две години не погледнах друг. Просто не можех. Дори обмислях да отида в манастир. — Усмихна се при този спомен. — Бях съвсем млада. После срещнах Джон, влюбих се лудо и отново се почувствах жива. Много повече от преди. След година се оженихме. Дай си време. Само защото някой е добър човек, не означава, че е подходящ за теб. Ще го усетиш, когато го срещнеш. С фотографа може да останете само приятели.

Тази перспектива блазнеше Франческа повече и тя изпита благодарност за мъдростта и напътствията на Марая. Не се съмняваше, че бе права.

На следващия ден Клей се обади. Отклони поканата му с обяснението, че е заета. Възнамеряваше да посети аукцион в „Кристис“ и понечи да му предложи да я придружи, но си даде сметка, че не иска. Предпочиташе да отиде сама, отколкото да излезе с неподходящ мъж. Прекара сравнително добре и след търга — добре посетен — си поприказва с някои хора. На тръгване зърна позната фигура в другия край на помещението. Веднага разпозна походката и движенията. Мъжът се наведе да поговори с някого и сърцето ѝ подскочи: Тод разговаряше с много красива млада жена; държеше го под ръка, а той ѝ се усмихваше и я гледаше точно както гледаше нея в началото. На Франческа ѝ идеше да се скрие, да се сниши, да се измъкне, преди да я забележи. Изпитваше чувството, че го шпионира. Не направи нищо подобно. Втрещена от видяното, се закова със застинало сърце. Тя не беше способна на никакви чувства към друг мъж, а той изглеждаше напълно увлечен по тази изключително красива жена. Сълзи напиреха в очите ѝ, когато излезе и скочи в първото попаднало ѝ такси. Даде на шофьора адреса на Чарлс Стрийт. През целия път до вкъщи плака. Когато се прибра, искаше да се скрие, да не вижда никого, да се сгуши в леглото и да умре.

Срещата ѝ поддейства отрезвяващо: тъжеше за мъж, с когото се чувстваше толкова нещастна през последната година; обичаше го, но той не беше подходящ за нея. Дватамата не си подхождаха, независимо че се обичаха. Разделиха се, той продължи напред, а тя все още стоеше вкопчена в спомените си, в призрака му, в невъзможната им връзка. Той реагира несравнимо по-здравословно. Живееше си живота. Тя обаче се оказа безсилна да го направи. Сякаш някой я бе залял със студена вода. Натрапчиво си задаваше въпроса: влюбен ли е в онази жена? Но нямаше никакво значение. Той вече не ѝ принадлежеше и никога нямаше да си го върне. Бе избягал от агонията, която преживяха накрая. На нея тя също не ѝ трябваше. Посланието беше съвършено ясно: продължава напред. Тази история е приключила.

Не изпитваше желание да е с Клей Уошингтън, фотографа, но някъде там, навън, имаше мъж за нея и нейно право бе да го намери. Независимо от приятните мигове Тод очевидно не беше за нея. Налага се тепърва да търси мечтания мъж. Другият, макар и да тъгуваше за него, вече бе намерил каквото иска. Тя трябва да се върне отново в живота не само заради галерията и Чарлс Стрийт 44. Нуждаеше се от нов живот и от по-широки хоризонти. Но когато го видя с друга жена, определено я заболя. Вечерта дълго мисли и все не успяваше да прогони образа му. Преживя мъчителна нощ. На сутринта слезе в кухнята все така разстроена. Седна на масата съсипана и уморен. Дори не чу кога влезе Крис.

— Нещо не е наред, а? — подметна той.

Захвана се да прави кафе. Никой от другите не бе станал още.

— А? Какво... Извинявай...

— Изглеждаш, сякаш имаш махмурлук — призна той честно.

След минути ѝ подаде чаша димящо кафе. Макар и съквартиранти, между тях започваше да се заражда другарство.

— Просто ме налегнаха спомени. Снощи видях бившето си гадже с нова жена. Разстроих се повече, отколкото предполагах. Редно е да се върна в действителността.

— Няма правило колко време ще продължи — обяви Крис и седна срещу нея. — Кой решава колко ще се разстроиш? Добре, била си неподготвена. Разбираемо е защо се чувстваш така. Не е приятно да се сблъскаш с такава гледка.

Имаше чувството, че той говори от личен опит, но не попита нищо. Изпитваше благодарност за милите му думи и му го каза. Марая влезе лъчезарна и ведра както винаги. Тя сякаш винаги бе в добро настроение. Пълна противоположност на състоянието на Франческа в момента. Посегна към компютъра на масата. Крис никога не го пипаше, Марая нямаше представа как се борави с него, така че най-често го използваше Айлийн, която още не си бе набавила свой.

Франческа го включи и се стъписа, на екрана се появиха две жени, които правеха секс с трима мъже. Всички го зяпнаха невярващо. Франческа разбра какво бе станало: Айлийн беше гледала порно с новия си приятел. Шокирана, веднага изключи компютъра. Крис се разсмя гръмко, Марая се изхили. И тримата бяха възрастни и Франческа нямаше от какво да се ужасява, но все пак се сепна. Крис изглеждаше доста развеселен. Определено не беше тип, който гледа порно, но неуместната гледка по време на закуска му се стори смешна.

— Явно малкото момиченце не е толкова невинно, колкото изглежда — изкоментира той.

Смяташе постъпката за безобидна и не се притесняваше, но едва ли щеше да е на това мнение, ако Иън беше в стаята. Тогава навярно щеше да се разстрои дълбоко.

— Ще я помоля да не гледа такива сайтове на компютъра тук — отсече Франческа, мислейки за Иън.

Малкият обичаше да сяда пред компютъра и добре боравеше с него. А тя нито желаше да гледа такива сцени, нито искаше детето да попадне на тях. Харесваше Айлийн, но през по-голяма част от времето се чувстваше като директорка на девическо училище. Някои от мъжете, с които излизаше, я притесняваха, а на Айлийн сякаш не ѝ пукаше: виждаше се с тях по няколко пъти, разкарваше ги и продължаваше напред. Последният изглеждаше почтен и се задържа по-дълго от останалите — повечето от тях груби и напълно неподходящи. Айлийн като че ли не правеше никаква разлика. Младото момиче от провинцията, попаднало в големия град, се възторгваше от всичко.

Докато се качваше към стаята си, за да работи, Крис продължаваше да се смее на инцидента с порното. Франческа дискретно помоли Айлийн да не гледа такива неща на компютъра в кухнята, за да предпазят Иън, когато идва през уикенда.

— О, няма да се повтори — увери я Айлийн ужасена. — Гледахме го, защото решихме, че ще е смешно. Явно после съм забравила да изляза от сайта. Снощи малко прекалих с пиенето. Наистина съжалявам, Франческа.

Изглеждаше искрено разкаяна и приличаше на невинно дете. Франческа я съжали и същевременно изпита облекчение, че няма деца. Мразеше да наставлява когото и да било какво да прави или да му се кара за лошо поведение. Не беше нейна работа да учи Айлийн как да се държи; но и не искаше порно на компютъра в кухнята. След като се извини, Айлийн я прегърна. Франческа въздъхна, когато я видя да тича нагоре по стълбите. Чувстваше се като нейна по-голяма сестра, но не беше сигурна, доколко тази роля ѝ допада. Същевременно трудно се устояваше на чара на Айлийн.

Крис продължаваше да намира инцидента за забавен, когато на следващата вечер той, Франческа и Марая вечеряха в кухнята. Марая бе приготвила великолепно телешко печено със зеленчуци и йоркширски пудинг. Айлийн беше излязла с новия си приятел.

— Да им купим порнофилм — предложи Крис шеговито.

Издаден в добро настроение, бърби повече от обикновено чак до края на десерта. Марая им предложи към вкусната вечеря и бутилка от избраните си вина.

Точно палеше сладоледа фламбе, когато мобилният на Крис звънна. Извади го от джоба и отговори, втренчен във впечатляващия десерт. Марая обожаваше да им готви. Редуваше изпитани рецепти с нови. Сякаш се хранеха в четиризвезден ресторант.

Докато двете жени бърбеха, Крис стана от масата със сериозно изражение. Излезе в коридора с телефона в ръка. Франческа го чуваше как задава въпроси с напрегнат тон. Минута по-късно връхлетя в кухнята паникьосан.

— Добре ли си? — попита Франческа.

Не бяха близки приятели, но животът им се преплиташе от факта, че живеят под един покрив.

— Не — отвърна той, облече си самото и тръгна към стълбището.

— Нещо с Иън ли? — последва го Франческа разтревожена.

— Не... Да... Нямам време да обяснявам. Звъннаха от полицията. Трябва да го взема.

— Мили боже...

Не зададе повече въпроси, но мислено се помоли момчето да не е пострадало. Спогледаха се мълчаливо с Марая и нито една от двете не докосна изискания десерт. Мислеха единствено за момченцето, което вече обичаха.

Марая раздигна масата, а Франческа ѝ помогна. Не знаеха нито какво да кажат, нито какво да предприемат. Крис хукна от кухнята с преbledняло лице, видимо ужасен за сина си. И двете жени отчаяно се молеха всичко с детето да е наред. Нямаха представа какво се е случило. Франческа отдавна долавяше, че Крис се плаши от нещо в живота на момченцето. Вероятно беше свързано с болестта на бившата му съпруга, за която Иън загатваше понякога. А може да беше и нещо още по-лошо.

Замислени за Крис и момчето, двете се оттеглиха по стайте си. Оставаше им единствено да чакат. До полунощ Крис не се прибра; дори не звънна да каже какво става. Франческа съзнаваше, че не им дължи обяснение. Той беше просто квартирант и задълженията му се свеждаха до редовното плащане на наема. Подробностите около драмите в живота му не бяха нейна работа, но обясняваха много за него: защо е толкова мълчалив и затворен, защо не споделя нищо за миналото си, защо живее уединено. Подозираше, че Крис има доста проблеми.

Заспа чак към два след полунощ, като остави вратата си отворена, за да го чуе кога ще се върне, ако има нужда от морална подкрепа или някаква помощ. Не чу нищо. На следващата сутрин видя затворената му врата и докато тръгна към галерията в десет и половина, той не се мерна долу. Представа нямаше какво е станало с Иън и как се е разрешила кризата, ако въобще се бе разрешила. Докато минаваше край вратата му тихичко, за да слезе долу, си мислеше за него. Каквото и да го беше паникьосало снощи, то си оставаше тайна. Всеки си има своите лични травми и проблеми, с които да се справя; не засягат другите; те са лични.

8.

Вечерта Франческа се върна от галерията и завари Иън да яде супа в кухнята с Марая. Баща му не беше в помещението. Изведнъж се сети, че е четвъртък — в този ден Крис обикновено не виждаше детето. То идваше в къщата само през уикенда. Явно нещо не беше наред.

Франческа си остави чантата, настани се до Иън и му се усмихна. Не знаеше какво да му каже. Искаше ѝ се да го прегърне, но се притесняваше да не го стресне. Марая му четеше приказка.

— Радвам се да те видя, Иън — промълви Франческа и нежно го погали по косата.

Погледна я с тъжни очи, все едно носеше огромно бреме на плещите си, и от това сърцето ѝ замря.

— Снощи мама се разболя — почти прошепна той. — Заспа и не се събуждаше. Опитах се да я разбудя, но не успях. Имаше много кръв. Помислих, че е умряла. Звъннах на девет-едно-едно.

— Сигурно доста си се изплашил.

Той кимна. Франческа се въздържа да го попита дали майка му е още жива, или е починала предишната вечер. Но информацията обясни шокираното му изражение и тъгата в погледа. Приличаше на сираче. Идеше ѝ да го прегърне, ала крехката му фигура я възпря.

— Сега е в болница. Много е зле. Ще остана при татко.

— Радвам се, че си тук — увери го тя.

— И аз — обади се Марая. — Ще ми помогнеш да изпечем много бисквитки. Ще има достатъчно, за да занесеш и в училище.

Той отново кимна. В този момент баща му влезе в кухнята. И Крис, подобно на сина си, изглеждаше травмиран. Под очите имаше тъмни кръгове.

Той седна на масата и се усмихна на Иън все едно двамата са преживели голямо преमेждие. Като съдеше по чутото, Франческа си помисли, че точно това е станало.

— Как си, приятел?

— Добре.

Иън бе хапнал съвсем малко супа.

— Най-добре и двамата да легнем рано и да се наспим. Какво ще кажеш?

Крис изглеждаше напълно изцеден.

— Добре.

Нямаше нищо общо с щастливото, дружелюбно дете, което познаваха от уикендите, но ако бе видял как майка му едва не е умряла сред локва кръв, бе нормално да е унил.

Марая докосна ръката на Крис съчувствено. Той взе момчето в прегръдките си и го отнесе горе. Погледна с благодарност Марая, която се бе държала великолепно с Иън целия следобед. Франческа остана и поговори известно време с нея. И двете нямаха представа какво точно се е случило, но очевидно беше лошо, ако съдеха по ужаса, изписан по лицето на детето.

Франческа гледаше телевизия в стаята си, когато Крис се качи да я види, след като Иън заспа.

— Извинявай за цялата драма — бяха първите му думи. Изглеждаше доста нещастен. Тя му посочи стол и той седна. Беше облечена с пуловер и джинси точно като него. — Не ни е за пръв път, но винаги е шокиращо. Майката на Иън е пристрастена към хероина. Снощи е превишила дозата. Все повтаря, че е чиста, но никога не е. Не знам какво е станало. Напоследък, изглежда, е с някакъв доста пропаднал тип. Надрусала се, прерязала си вените и едва не умряла от загуба на кръв пред очите на Иън. Той ѝ спасил живота. Обадил се на деветстотин и единайсет. Притискал прерязаните вени с пръсти, когато се появили. Целият беше в кръв, както и тя, но той я спасил. Като я изпишат от болницата, ще влезе в клиника да се лекува. Съжалявам, че ти казвам всичко това. Франческа. Много е неприятно, а и Иън трудно го приема. Аз се разделих с нея, но тя му е майка и ни е присъдено общо попечителство над детето. Когато е чиста, си поделяме дните, за да го гледаме. Щом се оправи след случката, той вероятно пак ще отиде при нея. Страшно ми е неприятно, но такава е разпореждането. Чиста ли е, тя е изключително убедителна, пък и съдиите рядко лишават децата от майките и затова винаги ѝ дават още един шанс. Поне досега беше така. Вземат ѝ кръвна проба за дрога всяка седмица и имаме общо попечителство, докато не се издъни отново. А и Иън ѝ е

много предан. Майка му е и я обича. При всяка подобна случка той се разкъсва, а и аз също, защото минава през истински ад. Навремето исках да я убия заради това. Сега се моля да не унищожи живота му. Моя го съсипа. Боря се само аз да имам попечителство, но тя добре си играе ролята и когато е чиста, звучи като Майка Тереза в съдебната зала. Всеки път съдиите се хващат на номера ѝ.

Франческа виждаше колко е покрусен от драмата около сина си. Представяше си какъв е бил съвместният им брачен живот. Този солиден и разумен човек би бил последният, който ще се впусне в авантюра с наркотици. Съпругата му явно не е била като него. Франческа си помисли колко загадъчен всъщност остава личния живот на другите. Крис несъмнено е преминал през ада, а сега на Иън се случваше същото. Докато ѝ говореше, Крис сякаш щеше да се разплаче всеки момент.

— Дойдох да поговорим. Не знам колко дълго ще остане тук Иън. Тя ще постъпи в специализирана клиника, когато я изпишат от болницата. Стига да се съгласи. В момента твърди, че ще го направи, но неведнъж е променяла решението си. Ако не се окаже чиста, Иън няма да отиде да живее при нея. Може да се стегне за месец, два, три. Или някой ден да се убие с дрогата. Първоначално смятах, че Иън ще е тук само два уикенда през месеца, но известно време няма да е така. Сега те питам дали да се изнеса. Не си очаквала тук постоянно да има дете. От теб зависи дали да потърся друго жилище за двама ни. Когато се нанасях тук не смятах, че ми е нужен апартамент, но сега май ми трябва. Ти решаващ, Франческа, и ще те разбере напълно, ако не ни искаш тук.

Тя го погледна изумена.

— Шегуваш ли се?! Да не мислиш, че ще поискам да се изнесеш, когато се случват такива неща с Иън? Той е добре дошъл тук, както и ти. Въобще не става въпрос да се изнасяте. Всички обичаме Иън, а и бих искала да съм до него в този момент. Толкова му е трудно, пък и на теб. Съжалявам, че преживявате всичко това.

— И аз. — Пред очите му се мерна образа на сина му, покрит с кръв, когато отиде да го вземе от болницата снощи. — Никое дете не бива да преживява такава драма. Ако има сърце или малко разум, тя би трябвало да се откаже от попечителството си, но не го прави. Страхува се как ще реагират родителите ѝ. И най-главното — ще спрат да ѝ

дават пари. Затова се е вкопчила в Иън. Нито е в състояние да се грижи за него, нито иска да го пусне — гадна история. Утре имам насрочен час да се явя в съда, за да получа временно попечителство. Ще ми го дадат, но когато се оправи и стъпи на крака, ще й върнат Иън и ще се придържаме към досегашната уговорка. Призлява ми, като си помисля, че пак ще отсъдят да живее с нея. Става за трети път, но щом е привидно чиста, съдиите винаги го дават на нея. Баща й е много влиятелен. Това винаги си казва думата в съда.

— А Иън какво иска? — попита Франческа тихо.

— Страх го е, че ако не е там, за да я спаси, тя ще умре. Прави го за втори път. Но един ден развързката ще бъде фатална. Тя ще умре пред очите му със забодена в ръката игла.

Докато говореше, сълзите му капеха. Франческа стана и го прегърна.

— Искаш ли да дойда с теб в съда утре? — предложи тя. — Никой не бива да минава по този труден път сам.

Той поклати глава.

— И преди съм го правил. Благодаря ти, но е излишно да те забърквам. Проблемът е мой, не твой. Но пак благодаря, че предложи и си такъв приятел. Единственото хубаво е, че съдията разреши Иън да не присъства. Ще мине бързо, защото се касае само за временно попечителство, докато тя излезе от клиниката. След снощната случка адвокатът й няма какво да направи.

Беше агония и за него, и за Иън. Франческа го виждаше в очите му. Сега разбираше защо прекарва толкова време сам. Очевидно беше травмиран от всичко преживяно с бившата си съпруга. Твърдеше, че единствената му мечта е да бъде с Иън и да води спокоен живот. Беше минал през ада, докато бе живял с нея, а сега на Иън се случваше същото. Но Крис добре съзнаваше какви ще са последиците, ако се опита да вземе сина си завинаги: детето ще остане с чувството за вина, защото не е било с майка си да й помогне. Беше истински кошмар: Иън се бе превърнал в гледача, а майка му — в дете.

Поговориха още малко. Франческа го увери повторно, че не е нужно да се мести. Крис й благодари и се върна в стаята си. Миналата нощ почти не спаха, а сега детето очевидно сънуваше кошмари. Франческа го чуваше как от време на време пищи, и долавяше дълбокия утешителен глас на Крис. Много й беше жал и за двамата.

На следващата сутрин Марая охотно се съгласи да се грижи за Иън, докато Крис е в съда относно решението за временното попечителство. Беше облякъл черен костюм и вратовръзка. Изглеждаше по-сериозен от всякога. Взех такси и отиде да се срещне с адвокатата си. Беше минавал по този път и преди; Иън — също. Сподели го с Марая и Франческа, които седяха с него в кухнята и напразно се мъчеха да го разсеят. Обясни им, че сега временно ще живее с баща си, докато майка му е в болница. После обаче ще се върне, за да се грижи за нея, иначе тя може да умре. Изрече го с най-тъжните очи, които Франческа бе виждала. Предишната вечер Крис ѝ довери, че два пъти седмично Иън ходи на терапевт, за да преодолява травмата, с която живее всеки ден. Франческа намираще за престъпление да поставяш едно дете на такова изпитание.

Сутринта Иън говори с майка си, но и двамата знаеха, че когато постъпи в клиниката, няма да може да му се обаждат, докато не се изчисти и не я пуснат. Навярно щяха да минат месеци, преди отново да говори с нея. Докато седеше в скута на Марая, имаше ужасно скръбен вид. После се сгуши във Франческа и заспа. Още дремеше, когато Крис се върна в единайсет. Според очакванията му съдията му дал временно попечителство над Иън. Шепнешком благодари на Франческа и Марая, взе детето на ръце и го отнесе да се наспи в спалнята. Надяваше се бързо да се възстанови от всичко преживяно. Франческа пое към галерията все така потресена. Целия ден мисли за двамата. Искаше ѝ се някак да им помогне, но съзнаваше, че не може да направи друго, освен да е до тях. Бързо се превръщаха в приятели и се грижеха един за друг. Беше по-добре, отколкото Франческа си го представяше, когато реши да пусне наематели. Обитателите на Чарлс Стрийт сега бяха семейство.

9.

След като Иън дойде да живее при тях, атмосферата на Чарлс Стрийт 44 се промени напълно, както ставаше след нанасянето на всеки наемател. Превърнаха се в семейство с истински дом и очарователно дете сред тях. Марая готвеше и се занимаваше с Иън, когато Крис бе прекалено зает да се грижи за него след училище. Франческа го водеше в галерията и на разходки през уикенда. Малкият обожаваше галерията, срещите с художниците, които редовно се отбиваха, и се впечатляваше от картините. Айлийн използваше педагогическите си умения и му измисляше чудесни игри и занимания; научи го да прави и оригами.

Един уикенд всички правеха кукли от хартия под ръководството на Айлийн. В кухнята цареше пълен хаос, но резултатите бяха чудесни и Иън остана прехласнат. Айлийн се разбираше отлично с детето и Иън не се отделяше от нея. Качваше се в стаята ѝ и тя с часове му четеше любимите книжки. Крис постоянно ѝ благодареше, а Иън се забавляваше безкрайно.

Всички заедно боядисаха яйца за Великден и ги подредиха в кошнички с изкуствена трева. Изведнъж Иън се сдоби с баба и две лели. Бащата на Франческа и Ейвъри дойдоха на вечеря за Великден. Марая приготви великолепа печена шунка, украси масата с боядисани яйца и постави огромно шоколадово яйце в средата. Иън го изяде за десерт. Няколко пъти Крис го води при баба му по майчина линия, но в къщата на Чарлс Стрийт хлапето се чувстваше несравнимо по-обичано и се забавляваше много. Жените го обсипваха с внимание — всяка по свой начин — и малкият ги обожаваше.

Крис гледаше как детето разцъфва и сияеше. Затова беше ужасно съкрушен, когато един майски ден майката на Иън излезе от клиниката. Твърдеше, че е стъпила на краката си. Настояваше малкият да се върне вкъщи. Крис трябваше да се яви отново в съда. Изглеждаше посърнал, когато се отправи натам и още по-зле, когато се върна. С помощта на баща си тя отново бе успяла да убеди съдията. На

следващия ден Крис трябваше да ѝ заведе Иън и да възстановят графика на вижданията. Най-зловещият му кошмар отново се сбъдваше. В съда бившата му съпруга се бе държала като разкаял се ангел.

Докато се сбогуваше с обитателите на къщата, Иън бе доста унил.

— Ще дойдеш тук още следващия уикенд — напомни му Марая. — Ще изпечем бадемови курабийки. До скоро, Иън — насърчи го тя и го целуна.

Франческа го прегърна. Със заседнала в гърлото буца Айлийн му подари плюшеното си мече. След като таксито с Крис и Иън замина, и трите жени се разплакаха. Крис се върна съсипан; изглеждаше направо болен. Качи се горе, легна и не се показа два дни. Марая му носеше подноси с храна, но той отказваше да хапне. Обзет от дълбока депресия, силно се тревожеше. Ами ако нещо се случи с Иън? Всички усещаха липсата му и къщата заприлича на гробница, когато в неделя вечер си тръгна.

Без Иън животът в къщата се върна към ритъма на по-възрастните. Марая отиде във Вермонт, за да нагледа дома си. Айлийн отново започна да излиза почти всяка вечер. Докато Иън беше при тях, по-често се задържаше вкъщи и ѝ беше приятно да се занимава с момчето. През следващите дни обаче смени няколко гаджета, а през юни се хвана с ново. И Франческа се насилваше да се настрои да излиза отново. Личният живот на всички беше замрял, но сега отново набираше скорост. Без детето те отново станаха самотни възрастни и всеки се потапяше в своя свят. Ала през уикендите всички насочваха вниманието си към хлапето. Сърцето на Крис се трогваше. Обитателите на Чарлс Стрийт 44 се бяха превърнали в същинско семейство. Имаше трима нови, верни приятели, на които да разчита в трудни моменти. И поне засега бившата му съпруга даваше чисти проби и се държеше отговорно спрямо Иън. Съдейки от предишния си опит обаче Крис знаеше, че това няма да трае вечно.

Юни се оказа напрегнат месец за всички. Марая работеше върху поредната си книга. Всяка вечер експериментираше нови блюда. По този повод Крис постоянно се шегуваше.

— Ако всяка вечер не ме чака божествено ястие, бих се чувствал ощетен. Откакто живея тук, наддадох най-малко пет кила —

оплакваше се той на Марая широко усмихнат.

— Имаше нужда — уверяваше го тя.

Когато Иън беше при тях през уикенда, го учеше да готви. Засега майка му се държеше добре, но Крис очакваше всеки момент пак да се издъни. Историята се повтаряше вече десет години. Разбра за зависимостта ѝ, преди Иън да бъде заченат. Два пъти преди това постъпва в специализирана клиника за лечение. Единствено докато чакаха детето, не се бе друсала. Но три месеца след като роди, почна отново. Крис вече не вярваше, че е способна да се откаже от вредния порок. Нямахте съмнения, че отново ще се захване. Само се надяваше агонията да бъде спестена на Иън. Чакаше да метнат и втората обувка. Знаеше, че ще се случи. Въпросът беше — кога.

Айлийн доведе ново гадже. Като видя, че е с пиърсинг и татуировки, Франческа се разочарова. Младата ѝ квартирантка се люшкеше — от една страна — между симпатични млади мъже, банкови чиновници, рекламни агенти или учители, а от друга — понеобуздани типове с нетрадиционни професии. Този път новата находка се оказа моторен механик. Франческа го намираше за крайно невъзпитан и направо не го понасяше. Беше привлекателен — това никой не можеше да го отрече — и сексапилен, но нещо в него караше всички да се чувстват неудобно и неловко. На всичкото отгоре държеше да контролира изцяло Айлийн. Това вбесяваше Франческа, а Айлийн сякаш се ласкаеше от желанието му за подобна намеса и го възприемаше като израз на любов. На Франческа ѝ приличаше повече на малтретиране. Той не се колебаеше да унижава Айлийн пред тях. Направи го и една сутрин, когато Марая бе приготвила закуска за всички. Брад, новото гадже, каза нещо неприятно и неприлично по адрес на Айлийн. Франческа мигом се наежи, но си замълча. Той обаче продължи да се държи нагло. Тя не се въздържа и го срязва, а Айлийн притеснено заби поглед в чинията си. Не обичаше да го разстройва.

— Защо говориш такива неща за нея? — попита Франческа предизвикателно.

Беше го виждала само няколко пъти, но изобщо не го харесваше.

— Теб какво те засяга? — озъби се той.

Гледаше я свирепо, с желание да я сплаши, но тя не се даде. Само изпита още по-голям гняв към него.

— Беше злобно. Тя е чудесно момиче и се държи добре с теб. Ние всички сме ѝ приятели. Защо ѝ говориш такива неща?

Няколко пъти бе нарекъл Айлийн глупачка, каквато всъщност тя не беше, като се изключи преценката ѝ за него. А и го казваше злостно.

След няколко минути. Франческа и Брад отново се спречкаха за каната с кафе. Той я измъкна под носа ѝ, все още ядосан от думите ѝ. Чувстваше се уязвен. Преднамерено разля част от кафето по ръката ѝ и тя изпищя.

— Опарих ли те? — ухили се той саркастично. — Извинявай, скъпа.

Напълни си чашата и понечи да се върне на масата, но налетя на Крис, който стоеше пред него и го гледаше с убийствен поглед.

— Никога повече не прави подобно нещо! Дори не си го помисляй — просъска той. — Ние сме семейство. Държим един на друг. Имаш късмет въобще да си сред нас. Дръж се мило с всички, включително и с Айлийн. Разбра ли, господине?

Франческа остана потресена от погледите, които двамата си размениха. Крис трепереше от яд. Брад го изгледа изпепеляващо, хвърли салфетката и напусна кухнята бесен. Айлийн се забави, колкото да се извини на всички, и хукна след него. Чуха го как ѝ крещи на входната врата и в следващия миг отпрати с мотора.

— Не ми харесва този тип — процеди Крис през стиснати зъби. — Опасен е. Въобще не разбирам защо е с такъв като него.

Никой не разбираше, но той беше секси, а тя — млада. Синдромът на „лошото момче“. Вероятно излизаше с него, защото си въобразяваше, че ще се справи. Франческа силно се колебаеше дали да не я помоли да не го води повече в къщата, но тук бе и нейният дом. Надяваше се, че избухването на Крис ще го прогони и той сам ще реши да не идва вече. Трогна се от думите на Крис. Обожаваше усещането за семейство, което се бе породило.

През този месец Франческа също започна да излиза с мъж. Уредиха си три срещи. Изглеждаше ѝ симпатичен. Без да е влюбена, го намираще за приятен компаньон.

Беше художник, но не го представляваше. Забавляваше се в компанията му, без да го взема на сериозно. Имаше прекалено много леви идеи и смяташе баща ѝ за карьерист, защото е постигнал успех и продава картините си на високи цени. Според него художниците

трябвало да творят едва ли не безвъзмездно за хората, което ѝ се струваше малко крайно. Убеди се в неговата интелигентност, но забелязваше и известна безотговорност. В някои отношения ѝ напомняше малко за баща ѝ на по-млади години: например чарът му и леката отнесеност. Познаваше този тип мъже, но ѝ липсваше търпението на Ейвъри, а и нямаше никакво желание да го превъзпитава. Достатъчно бе да излизат на вечеря. Всичко друго щеше да е в повече. След Тод той бе първият, с когото излизаше редовно. Хубаво бе да свиква отново, макар да знаеше, че нищо сериозно няма да се получи. Разсмиваше я, което беше приятно, и я караше отново да се чувства жена, което също не бе лошо, но не изпитваше никаква тръпка към него. Беше наивен, нереалистичен и ѝ се струваше като дете. Не искаше да излиза с хлапаци, а с мъже. Да, познаваше този тип хора. Много от художниците, които представляваше, се държаха като деца. Тя обаче нямаше никакво желание да е тяхна майка.

След като Крис се съдърпа с гаджето на Айлийн в кухнята, Марая предложи да изпробва нова рецепта за тях. Всички обещаха да се приберат за вечеря и дори очакваха събитието с нетърпение. Вече сядаха на масата, когато Айлийн се обади на Франческа по мобилния — имала температура и ужасна настинка. Целият ден не беше излизала от стаята си и Марая се притесняваше.

— Горката. Ще ѝ предложи супа.

Нареди хубав поднос, а Франческа го отнесе горе. Изненада се от заключената врата и че не беше пусната да влезе.

— Марая ти пригответи нещо за хапване — обясни Франческа през вратата, но Айлийн заяви, че била много болна и не ѝ се яде. — Не мога да върна подноса. Ще се засегне — продължаваше да настоява Франческа през вратата.

— Остави го отвън — предложи Айлийн. — Не искам да те заразя.

— Няма. Здрава съм като бик.

Айлийн продължаваше да не отваря.

— Ей, добре ли си? — не се предаваше Франческа. — Притеснявам се. Пусни ме. Нося ти и аспириин за температурата.

— Остави го на подноса пред вратата. Ще го взема след малко.

Франческа я чу да плаче и се паникьоса.

— Веднага ме пусни — нареди строго тя.

Чувстваше се като натрапник, но долавяше, че нещо не е наред. А и Айлийн не звучеше като болна. Последва дълга пауза, но Франческа нямаше намерение да си върви. Най-после чу ключът да се превърта в бравата, но вратата не се отвори. Франческа остави подноса и завъртя топката. Айлийн плачеше. Беше по нощница. Окоето ѝ бе насинено, по лицето имаше охлузвания и следи от удари. Същите следи се виждаха по ръцете и тялото. Някой я бе пребил и Франческа подозираше кой е.

— Брад ли го направи?

Айлийн мълчеше. Само кимна и се разплака още по-силно.

— Не... Не казвай на никого... Обещай ми... Каза, че съм го унижила пред вас и не съм взела неговата страна.

— Искам да се обадиш в полицията.

Франческа трепереше, докато я гледаше. Бе готова да се разплаче и тя. Прегърна я през раменете и изчака хлипанията да понамалее.

— Заплаши да ме убие, ако се обадя в полицията. Опасявам се, че наистина ще го направи. Обещай да не предприемаш нищо, а аз обещавам да не се виждам повече с него.

— Никога вече да не стъпва в къщата — отсече Франческа.

Ако случайно Айлийн го доведе, тя ще го изгони. Брад очевидно беше опасен за всички тях. Нарочно ѝ изгори ръката и Бог знае какво щеше да направи на Крис, ако имаше възможност. Смяташе за редно да се обади в полицията, но не желаше да излага Айлийн на още по-голям риск.

— Да те отведе ли в спешното?

— Не — простена момичето. — Ще съобщят на полицията. Добре съм. И друг път ми се е случвало. Когато бях дете, баща ми пребиваше и мен, и мама. Беше пияница. Затова напуснах дома си.

— Страшно съжалявам... — На Франческа ѝ се искаше да може да направи нещо на Брад, да го тикне в затвора например, където му беше мястото.

— Айлийн, не бива да продължаваш да се виждаш с такива типове. Не ги познаваш. Колкото и да е интересно и забавно да ги срещаш онлайн, някои са опасни. И няма да водиш тук повече никого от тях.

— Няма, кълна се — изхлипа тя все още вкопчена във Франческа. — Моля те не ме гони. Много ми харесва тук. Това е

първият истински дом, който съм имала.

Сърцето на Франческа се късаше от думите ѝ.

— От тук нататък искам да си предпазлива.

— Ще бъда... Обещавам. — Погледна Франческа гузно. — Взе ми ключа. Опитах се да го спра, но той го взе и избяга, след като ме преби. Щял да дойде и пак да ме пребие, ако кажа на някого.

— Ще сменя бравите — отвърна Франческа мрачно.

Целуна я по челото, обеща да дойде след вечеря и слезе долу. Беше се заседяла горе поне половин час.

— Защо се забави толкова? — попита Крис. Вече преполовяваха вечерята. Марая се тревожеше да не изстине. — Явно е много болна.

— Много — потвърди Франческа.

Не искаше да ги разстройва, затова премълча какво е видяла. Докато се хранеха, почти не проговори и Крис забеляза, че е натъжена. Вече всички се бяха опознали добре. Заговори я тихо, когато Марая отиде да извади шоколадовото суфле от фурната. Беше приготвила английски крем към него. Оказа се поредният шедьовър.

— Какво става? — прошепна Крис.

Франческа се поколеба, но реши да му каже.

Нуждаеше се от съвета му.

— Брад я е пребил. Цялата е в синини и охлузвания, а едното ѝ око е почти затворено.

— Господи! — Крис изглеждаше бесен. — Обадила ли се е в полицията?

Франческа поклати глава.

— Заплашил да я убие, ако каже на някого. Изключено е да ходи на работа няколко дни. Не е на себе си.

— Мислиш ли, че трябва да напусне къщата? — попита той делово.

Марая разбиваше крема енергично и шумно и въобще не ги чуваше.

— Помоли да не я гоня. Забраних да го води повече тук. Взел е ключа ѝ. Утре ще сменя бравите. Довечера ще сложим веригата.

Крис въздъхна и се облегна назад.

— Дано не е пристрастена към този тип или към побоите. Човек трудно бяга от физическото малтретиране, ако е пристрастен.

Но доколкото им бе известно, досега не се бе случвало.

— Според мен е случаен тип, с когото се е запознала по интернет. Ще ми се да се откаже от този навик. Мило момиче е, но излага на риск не само себе си, а и всички нас.

Крис кимна.

Марая поднесе десерта. Франческа опита съвсем малко, затова пък Крис изяде почти целия. Вечерята беше великолепна, но случилото се горе ги бе разстроило. Споразумяха се да не споменават нищо пред Марая.

След като разтребиха в кухнята, Франческа се качи да види Айлийн. Изглеждаше ужасно, но бе изяла част от храната и сега се чувстваше по-добре. Даде хиляда обещания на Франческа, а тя пък слезе долу, за да поговори с Крис. Притесняваха се от Брад, но се надяваха да я остави на мира. Айлийн се бе заклела да не го вижда повече.

Франческа сложи веригата, а Крис се ангажира да повика ключар да смени бравите на следващия ден, докато тя е на работа. Нямахше какво друго да направят, освен да си отворят очите. Франческа предупреди, че ще звънне в полицията, ако отново види Брад в къщата.

През нощта Франческа почти не мигна; мислеше за синините по тялото и лицето на Айлийн и се питаше какво ли имаше предвид Крис, като каза, че физическото малтретиране е пристрастяване, от което трудно се отказваш. Кой би се пристрастил към малтретиране? Нямахше логика. Беше убедена, че Айлийн е получила сериозен урок и вече ще стои далеч от Брад. След като видя какво ѝ е причинил, Франческа не се съмняваше.

10.

Крис уреди да сменят бравите, а Айлийн си взе една седмица отпуск. Каза, че е катастрофирала. Пред Марая призна какво всъщност е станало. Жената се шокира и изпита облекчение, че Франческа е сменила бравите. Беше ѝ страшно жал за Айлийн — това толкова невинно, безобидно младо момиче. Дори да проявяваше глупост със запознанствата си по интернет, не заслужаваше да я пребият; никой не го заслужаваше. На Франческа ѝ мина през ум, че проблемът на Айлийн не е интернетът, който използваше като място за запознанства, както се ходи на бар например, а неадекватната ѝ преценка за мъжете, с които излиза, и това, че все я привличаха неподходящи.

На всички им отне известно време да се успокоят след случката.

Франческа отново излезе с художника, но този път той съвсем не я впечатли. Да, беше симпатичен, но нямаха нищо общо; по-скоро бяха твърде различни. Не желаше да повтаря същата грешка, и реши да не го вижда повече. Държеше се сякаш бе безотговорно дете, а не като Тод, който беше истински мъж. Не виждаше защо да се насилва да му казва, че няма да излиза повече с него. Предпочиташе да е сама, независимо от постоянните натяквания на майка си, че не бива. Тя не разбираше каква е тази готовност на дъщеря ѝ да стои без мъж, и я посъветва да отиде пак при психотерапевта си. На което Франческа се бе изсмяла. Не бързаше да се обвърже отново; беше имала прекалено дълги връзки.

Не след дълго получи друга шокираща новина. Този път от Тод. Звънна ѝ в галерията, попита я как е, побъбриха няколко минути и ѝ съобщи, че е сгоден.

— Вече?! — смая се тя. — Изнесе се преди пет месеца. За къде си се разбързал?

— На четирийсет и една съм. Искам да се оженя и да имам деца.

Тя бе на трийсет и пет и продължаваше да не иска тези неща.

— За жената, с която те видях преди месеци ли? Висока и руса. Бяхте заедно в „Кристис“.

Франческа се натъжи. Трудно ѝ бе да свикне, че той е с друга.

— Вероятно. Излизаме от февруари. Ще се оженим на първи януари. Редно е да ти кажа, преди да го обявим или да го научиш от друг.

— Благодаря.

Радваше се за него, щом искаше това. Но и я заболя. Оказаха се твърде различни, със съвсем различни потребности. Именно затова се разделиха. А сега той беше сгоден. Благодарил му, че ѝ го казва, и му пожела всичко най-хубаво, но до края на деня остана замаяна.

Вечерта крачеше към къщи все още обзета от неприятно чувство. Крис слезе от такси в момента, в който тя застана пред вратата. Беше предал проект на важен клиент. Изглеждаше доволен, че я вижда.

— Как мина денят ти? — попита той, докато тя отключваше.

— Не особено добре. Тод звънна да ми съобщи, че се е сгодил.

Вече нямаха тайни един от друг, с изключение на надеждите и мечтите си, които не споделяха. Но след драмата с майката на Иън и побоя над Айлийн говореха за всичко, което им се случва. Смятаха се за приятели, каквито бяха и с Марая, и с Айлийн.

— Тежък удар — отбеляза Крис, докато я следваше в антрето.

От кухнята се носеха обичайните божествени аромати. Обичаха ги, но вече ги приемаха като нещо нормално. Уханията тази вечер обаче бяха особено изкусителни. Всички даваха пари за храната, но Марая бе настояла тя да я набавя. Това бе нейния великодушен и щедър подарък за тях. Те също ѝ правеха малки подаръци по всякакъв повод, а Крис ѝ купи каса много хубаво вино.

— Разстроена ли си?

Франческа се обърна да го погледне; изглеждаше объркана. Не беше очаквала това от Тод; поне не толкова скоро.

— Да — отвърна тя честно. — Вероятно трябва да кажа, че се радвам за него, но не съм сигурна дали е така. Още ми е мъчно, че между нас не се получи.

— Поне и двамата сте го признали и сте се примирили. На мен ми трябваша десет години да го осъзная, а когато го направих, се чувствах като развалина и не изпитвах желание за никаква връзка. На вас ви е отнело само половината от това време, а и се държите добре един с друг. Аз изчаках, докато тя почти не съсипа и моя живот заедно с нейния. Все се надявах Ким да се изчисти и да не посегне повече към

наркотиците. Връзката ни беше ужасна. Бях пристрастен към нея и вярвах, че ще ѝ помогна да се вземе в ръце. Никой не може да го направи. Тя се руши. Ти и Тод не сте се унищожили, просто сте искали различни неща. Разбрали сте го и сте продължили напред. Той е намерил някого. И ти ще намериш.

Съжеляваше го, когато говореше за майката на Иън. Представяше си какъв кошмар е било, а и още бе, за сметка на детето, което беше най-лошото.

— И ти не си прекалено стар, за да откриеш някого — нежно му напомни тя.

— Не съм — съгласи се той. Беше на трийсет и осем. — Но вероятно съм прекалено повреден и наранен. Не знам дали мога да появам на някого при нова връзка. Тя постоянно ме лъжеше, а аз ѝ вярвах. Спеше с дилъра си. Отне ми три години, за да разбера, че не е в състояние да откаже наркотиците. Пристрастените са изключително убедителни и удивителни лъжци. Сега изпитвам съжаление към нея, но я ненавиждам, защото причинява това на Иън.

Франческа кимна. На практика той не живееше като женен от две години — откакто бе вдигнал ръце от нея, — но я бе напуснал едва преди шест месеца. Отначало се бе преместил при приятели, после — в хотел и накрая се нанесе тук. Франческа не се съмняваше, че той отново ще намери някого, както и той смяташе същото за нея. И двамата бяха прекалено млади, за да се откажат от любовта завинаги.

— Да видим какво ни е сготвила Марая днес — предложи той, за да се разсеят.

Почти всяка вечер Марая изпробваше нови рецепти. От вкусните ѝ блюда всички понапълнях.

Франческа последва Крис по стълбите към кухнята. Очакваха да видят Марая и силно се изненадаха, когато вместо нея завариха висок, белокос мъж с ясни, сини очи и коса до раменете. В първия момент ги погледна подозрително, после се усмихна широко.

— Франческа и Крис, нали? — попита той със силен френски акцент.

Явно знаеше кои са. Представи се като Шарл-Едуар и Франческа изведнъж си даде сметка кой стои пред тях. Презимето му бе Прюне — един от най-известните френски главни готвачи и несъмнено приятел на Марая. Тя се появи след секунди, обясни че е пристигнал от Париж

и днес той приготвя вечерята. Предупреди ги да очакват кулинарен пир, а той я погледна с грейнали очи. Беше изключително привлекателен мъж.

Изпиха бутилката шампанско, която бе донесъл. Всички в къщата се вълнуваха от предстоящата вечеря. Айлийн се прибра няколко минути по-късно с цветя за Франческа и Марая и бутилка вино за Крис. Когато тя влезе, всички оживено разговаряха за Франция. От Шарл-Едуар научиха, че с Марая се знаят от трийсет години. Веднага се виждаше, че си пада по нея и не спря да флиртува, докато готвеха заедно. Тази вечер тя бе влязла в ролята на помощник-готвач — кълцаше и режеше продуктите, докато той бъркаше в половин дузина тенджери и още толкова купи. От време на време го поглеждаше и му се усмихваше ласкаво. Личеше си колко уютно се чувстват един с друг.

Седнаха на масата. Резултатът се оказа главозамайващ. Всички единодушно признаха, че никога през живота си не са яли нещо по-вкусно. Шарл-Едуар беше скромн, забавен и същевременно — напорист. Постоянно хвърляше влюбени погледи на Марая, а тя се правеше, че не забелязва. Обожаваше да готви с него, и обмисляха да напишат съвместно книга за деликатесите и подправките на Прованс и как да се използват. Но привлекателният французин очевидно искаше да си сътрудничи с нея не само за книгата.

— Прелестен е — прошепна Франческа на Марая, докато двете раздигаха масата. — И е луд по теб.

Докато се наслаждаваха на удивително вкусната му вечеря, всички го бяха забелязали. В момента той и Крис пушеха пури в градината, а трите жени разтребваха. Франческа сподели пред Марая, че според нея тя и Шарл-Едуар са идеална двойка.

— Не говори глупости — засмя се Марая. — Има съпруга. И е типичен французин. Ожени се за невероятно мила жена — една от помощник-готвачките му — и ѝ изневерява от години.

Каза го така, сякаш описва брат калпазанин, чието поведение невинаги е на висота.

— Не би ли се развел? — любопитства Франческа.

След приятната вечер, изключителната храна и няколкото чаши вино приемаше много по-леко мисълта за годежа на Год.

— Не, естествено. Французин е. Французите никога не се развеждат. Мамят до последния си дъх, обикновено в чуждо легло,

например на любовницата си. Не съм сигурна дали и тя му е върна, а той твърди, че никога не са били щастливи заедно. Но спи с всяка жена, която се мерне в кухнята му. Аз не исках да се забърквам в такава история. Харесвам го далеч повече като приятел.

— Жалко. Сладък е и е привлекателен. Дръж го далеч от майка ми или тя ще го замъкне светкавично при най-близкия адвокат по разводи. Помисли си за това.

Марая поклати глава и се засмя.

— Майка ти може да е лъжица за неговата уста, но аз не съм. Не се оправям с такива мъже. С Джон си бяхме верни и предани цял живот. Такъв тип предпочитам. Шарл-Едуар е привлекателен и вълнуващ, но е и много, много лошо момче.

Марая не се съмняваше в последното.

— Звучи като баща ми, преди да се ожени за Ейвъри. Понякога такива мъже се променят.

— Да, един на милион. Шансът е прекалено малък. Предпочитам да работя с него и да останем приятели — отвърна Марая решително. После се усмихна. — Така ще е проблем за друга, не за мен.

Крис и Шарл-Едуар се върнаха в кухнята. Бяха изпушили по една кубинска пура, донесени от френския главен готвач. Той наля по бренди на всички и преди да го допият, обяви, че от трийсет години е влюбен в Марая. Погледна я с обожание, а тя се разсмя. Приемаше обяснението му в любов с известно недоверие.

— Да, както и в още десет хиляди други жени. Списъкът е прекалено дълъг, Шарл-Едуар — пошегува се тя.

— Но ти винаги си била начело — не се предаваше той.

— Това е, защото не съм била твоя и няма да бъда. Освен това харесвам съпругата ти.

— И аз — отвърна той с дяволита усмивка. — Просто не съм влюбен в нея. И май никога не съм бил. Сега сме много добри приятели. Веднъж ме подгони с касапски нож. Оттогава се държа изключително мило с нея. — Каза, че и той като Марая няма деца и никога не е искал. После призна: — Самият аз съм едно голямо дете.

Беше наистина чаровен и приятен компаньон. Всички прекараха вълшебна вечер, а той обеща отново да им сготви, преди да замине. Франческа искрено го хареса; искаше ѝ се да е свободен за Марая. Виждаше се, че двамата дълбоко се уважават взаимно, забавляват се, а

той не спираше да флиртува с нея. Тя разцъфна като пролетно цвете. Приятно беше човек да я гледа такава — толкова симпатична, добра и талантива жена. На Франческа ѝ бе тъжно, че е сама. На нея това сякаш не ѝ правеше впечатление, но Франческа си мислеше, че от време на време вероятно се чувства самотни. Марая не бе така рязка като майка ѝ, не търсеше отчаяно мъж и това я правеше много по-привлекателна. Беше изключително женствена и спор нямаше, че Шарл-Едуар е луд по нея. Наистина жалко, че имаше съпруга. Франческа обаче долавяше, че по отношение на него Марая има право и добре го познава. Говореше ласкаво за жена си и очевидно никога нямаше да се разведе. Беше истински французин.

След като казаха лека нощ на Марая, Франческа се качи с Крис. Поговориха няколко минути за Шарл-Едуар. Определено беше чешит с огромен кулинарен талант. И двамата не споменаха повече Тод. Крис не искаше да я разстройва, а Франческа все още го смилаше, но се чувстваше по-добре след забавно прекараната вечер. После всеки тръгна към стаята си. По време на вечерята Крис разговаря с Иън. Очевидно всичко беше наред.

След като се разотидоха по стаите си, къщата утихна. Всички бяха попрекалили с пиенето, но вината се оказаха разкошни, а брендито ги довърши. Докато спяха блажено в леглата си, Айлийн слезе на пръсти долу, стиснала обувките с висок ток в ръка. Тиха като мишка отвори входната врата и леко я затвори след себе си. Брад я чакаше отпред. Беше оставил мотора си зад ъгъла и изглеждаше раздразнен.

— Защо се забави толкова? Чакам те от час!

— Извинявай.

Погледна го притеснена. Вече можеше да покрие избледняващите синини с грим. Той я убеди, че сама си е изпросила боя, защото не го бе защитила подобаващо и го бе ядосала. И баща ѝ все ѝ повтаряше, че тя е виновна, когато се нахвърляше върху нея или върху майка ѝ. Два пъти бе чупил ръката ѝ.

— Трябваше да изчакам всички да си легнат — обясни тя на Брад.

Докато отиваха към мотора му, изглеждаше бесен.

— Защо? Да не си на дванайсет? Плащаш си наема. Онази кучка няма право да ти казва какво да правиш.

— Напротив. Къщата е нейна. Може да ме изхвърли.

— Да ходи да се шибва! — тросна се Брад.

Подаде ѝ каска и след минута потеглиха. Айлийн седеше отзад и се държеше здраво, за да не падне. Въпреки настояванията му беше дала да разбере, че не може да се качи при нея. Отиваха в неговата квартира. Искаше да ѝ прости, че го е разстроила. Беше прав: не го бе защитила пред другите и той я убеди, също като баща ѝ, че тя е лоша и неблагодарна. Тази нощ щеше да му докаже, че не е такава.

11.

На сутринта Айлийн се промъкна в къщата, преди някой да е станал. Отново се чувстваше като ученичка: никой не знаеше, че е излизала. Брад не я докара, а и тя не искаше да чуят мотора му, затова си дойде с такси. Имаше предостатъчно време да си вземе душ и да се преоблече за работа. Брад се държа невероятно: нежно, любящо, мило и правиха страхотен секс. Съжали, задето съквартирантите ѝ не го познават по-добре. Толкова почтен човек. Просто отначало не се разбраха. Надяваше се Франческа да се успокои и след време да му прости. Айлийн вече му беше простила. Щяха да се видят отново довечера. Връзката им се задълбочаваше.

Всички прекараха тиха вечер вкъщи. Марая чете рецепти, Франческа пра, а Крис чете в леглото. Айлийн обяви, че ще излиза с приятели от работата. Предишната вечер, прекарана с Шарл-Едуар, бе толкова вълнуваща, че всички копнееха за малко мир и тишина. Марая приготвяше супа на печката, а Франческа се качваше с прането, когато Крис излетя от стаята си паникьосан.

— Пак го е направила! — кресна той бесен и изплашен. — Взела е свръхдоза. В кома е. Иън е с нея. Не бил на себе си, когато я намерили. Той не може да говори. В шок е. Била е с мъж. Мъжът е мъртъв. Съмняват се дали този път и тя ще оцелее.

Някъде в сърцето си Крис се молеше да не оцелее. Тогава щеше да е по-просто за Иън. Нямахше търпение да вземе детето. Изхвърча по стълбището и през входната врата. Франческа гледаше отчаяно след него и се молеше Иън да е добре.

Стоя будна. Чакаше ги. Прибраха се едва в четири. Крис носеше дълбоко заспалия Иън. Тя слезе, когато чу входната врата да се отваря.

— Как е той? Добре ли е? Проговори ли?

Изглеждаше не по-малко притеснена от Крис, а той имаше вид на човек, блъснат от автобус. Беше преживял изключително тежка и дълга вечер.

— Каза няколко думи, преди да заспи. Разрешиха да го взема вкъщи. Наблюдал е как онзи тип умира. Това ако не е травмиращо за едно дете. Настояват, че Кимбърли е виновна. Така става при случаите със свръхдоза — обвиняват оцелелите в убийство. Затова никой не звъни на ченгетата, когато някой вземе свръхдоза. Този път вероятно ще я тикнат в затвора, ако адвокатите на баща ѝ отново не я измъкнат.

— Тя как е?

— Жива, за жалост — отвърна той троснато. — Идваше в съзнание, когато тръгнах. Не искам Иън отново да преживява това. — Той сложи момчето на леглото. То не помръдна. — Дадоха му успокоителни. Изпадна в истерия в болницата. Мислеше, че майка му е мъртва. Този път ще се боря за попечителство и ще победя. Никой съдия не бива да ѝ го дава отново. Няма да допусна детето да преживее пак подобно нещо. Тя е прекалено болна.

Франческа кимна. Запита се кой ли е баща ѝ, щом адвокатите му са толкова силни. Крис бе споменал, че е влиятелен, но тя не бе питала кой е. Пък и нямаше значение. Най-важен сега беше Иън.

Франческа слезе в кухнята, за да вземе за Крис чаша топло мляко. Точно се качваше отново, когато видя Айлийн да се вмъква тихо. Беше доста късно за връщане от среща с колеги. По облеклото ѝ Франческа се досети, че се връща от среща с мъж, но нямаше представа кой е бил. Е, поне не го бе пуснала в къщата. Надяваше се най-после да се е запознала с почтен човек. Айлийн изглеждаше доволна, докато се изкачваше тичешком по стълбите, а Франческа подаде топлото мляко на Крис. Той седеше на стол и наблюдаваше спящия Иън на горното легло.

— Ще тръгнат много приказки, ако майка му влезе в затвора — отбеляза Крис и отпи от млякото.

Но не я жалеше, ако това означаваше да получи самостоятелно попечителство над Иън. Интересуваше го единствено синът му. Отдавна не го бе грижа за нея, а само за влиянието ѝ над Иън.

— Не се притеснявай — промълви Франческа тихо в притъмнената стая. — Най-добре поспи. Ще премислиш всичко утре.

На другия ден пак трябваше да се яви в съда, за да получи временно попечителство. Така повеляваше законът. Такива дела бяха приоритетни и ги изтегляха пред другите.

— Благодаря.

Тя се измъкна тихо от стаята и се качи горе.

На следващото утро за никого вече не бе тайна коя бе майката на Иън. Научиха го от първите страници на вестниците. Крис се бе оженил за Кимбърли Арчибалд, потомка на едно от най-влиятелните семейства на Източното крайбрежие. Баща ѝ, крупен предприемач, бе съумял да добави огромно състояние към наследството си. В основни линии Франческа прочете в статията онова, което Крис сподели предишната вечер. Обвиняваха я за смъртта на наркоман, издъхнал в апартамента ѝ. Твърдеше се, че тя е купила и платила наркотиците. Докато четеше, Франческа съжали Крис и Иън. В следващия миг спря: във втория абзац се споменава неговото име. Именно тогава си даде сметка колко наивна бе всъщност. Пишеше, че Кимбърли Арчибалд е разведена, но е била женена за Кристофър Харли от бостънското политическо семейство със същото име. По майчина линия той беше от рода Калверсън. Техни роднини бяха сенатори, губернатори и двама президенти. Женитбата на Крис за Кимбърли бе сливане на две от най-влиятелните семейства в страната във финансово и политическо отношение. Крис не бе просто графичен дизайнер, който кротко си изкарва прехраната и наема стаи от нея на Чарлс Стрийт. Той произхождаше от известна фамилия. Явно се бе откъснал, за да води тих, скромнен живот, докато бившата му съпруга не го изнесе на първа страница на всички нюйоркски издания. Франческа прибра вестника, за да не го види Иън. След няколко минути бащата и синът слязоха на закуска. Марая още не знаеше какво се бе случило предишната вечер. Изненада се от вида на Иън, но не коментира нито колко е блед, нито колко разстроен изглежда. Малкият не се усмихна и почти не проговори дори когато тя му поднесе любимите палачинки Мики Маус. Изглеждаше още сънен от успокоителните, с които го бяха натъпкали предишната вечер, и хапна много малко.

— Какво е станало? — попита Марая, когато момчето бе отведено обратно горе.

Крис изглеждаше притеснен и изтощен и още не бе чел вестника. Франческа го подаде да Марая, която не спря да възклицава, докато чете.

— Боже, какъв ужас! Моля се Крис да получи постоянно попечителство.

— Редно е, особено ако тя попадне в затвора, но той се опасява, че баща ѝ няма да го допусне.

— Може да няма избор — отбеляза Марая мъдро. — Момчето изглежда ужасно.

— Видяло е как онзи умира, а майка му е припаднала от свръхдозата.

— Някое дете не бива да става свидетел на подобни сцени!

Тя изпитваше огромно съжаление към Крис и Иън точно както и Франческа. Крис се върна долу, искаше да види вестника. Докато четеше, стискаше здраво устни.

— Чудно, нали? — обърна се той към двете жени с мрачно изражение. Случилото се бе достатъчно злепоставящо, но ненавиждаше, когато проследяваха родословието му поколения назад. Повечето от познатите му не правеха тази връзка. В статията поне не споменаваха, че Иън е присъствал, което бе единственото положително. Бяха проявили известно уважение към факта, че е едва седемгодишен. — Изгори го, ако обичаш.

Подаде вестника на Франческа и отново се качи горе. В този миг се появи Айлийн. След като Крис излезе, Франческа ѝ обясни какво е станало. И момичето изрази съжалението си за случилото се. Франческа не спомена нищо за тайнственото ѝ прибиране. Продължаваше да смята, че не е нейна работа, стига Айлийн да не излага останалите на опасност чрез хората, които води вкъщи. Молеше се момичето да проявява здрав разум.

Крис не пусна Иън на училище. Хлапето бе все така умърлушено и изключително тихо. Когато Франческа и Айлийн се върнаха от работа, завариха Шарл-Едуар. Цял следобед с Марая бяха преглеждали рецепти и обсъждали бъдещата си съвместна книга. Предложи да им приготви нещо леко за хапване и специална пица за Иън. Бе донесъл омари и раци и за нула време с Марая приготвиха поредното пиршество. Марая му бе разказала какво е станало с момчето, и затова при появата на Иън в кухнята Шарл-Едуар се представи и му предложи да му асистира. Дотогава не се бяха виждали. Шарл-Едуар му подаде едно яйце и му каза да стои мирно. С яйцето в ръка Иън застана с безизразно лице, а Шарл-Едуар се приближи и неочаквано измъкна яйцето от ухото на момчето.

— Защо го направи? — попита мъжът. — Казах ти да го държиш в ръка, а не да го слагаш в ухото си. — Независимо от преживяната травма Иън се усмихна. — Много те моля наистина да държиш яйцето. И този път не мърдай. Добре. А в тази ръка ще сложим морков. Чудесно. Сега слушай какво ще ти кажа. Аз съм много важен главен готвач. — Иън вече се усмихваше по-широко. Този път яйцето излезе от носа му, а морковът — от врата. Иън изпадна във възторг. Започна да се смее неудържимо, когато още едно яйце изскочи от тениската му, а лимон — от джинсите. — Явно въобще не мога да разчитам на теб — отсече Шарл-Едуар и зажонглира с три яйца, няколко картофа и две лъжици.

Всичко вървеше по мед и масло, но по някое време едно от яйцата падна на пода и се счупи. Иън се разсмя до сълзи от цялата бъркотия, а Шарл-Едуар, макар да придоби гузно изражение, изпусна и другите яйца, та бъркотията стана още по-голяма. И възрастните вече се хилеха, а Иън обясни на високия мъж с бялата грива, че не се прави така. В крайна сметка момчето отново говореше и дори се смееше. Очите на Франческа се насълзиха, докато ги наблюдаваше. Той се държеше чудесно с детето. Явно и като клоун беше толкова добър, колкото и като готвач.

Бързо и сръчно Марая разчисти всичко, а Шарл-Едуар седна и настана Иън в скута си.

— Ще ми помогнеш ли да приготвим вечерята? — попита той.

Иън кимна. След минути момчето, нахлупило готварска шапка, усвояваше урока как се приготвят раци и омари. Всички изръкопляскаха на младия помощник-готвач, когато сервира приготвеното блюдо. Шарл-Едуар го научи и как се приготвя пица, като въртеше тестото над главата си, преди да го сложи в тавата. Пак имаха великолепна вечеря, но най-хубавото бе, че Иън сега не спираше да говори. Крис благодари на Шарл-Едуар, когато отново излязоха да изпушат по кубинска пура в градината. С онова, което направи за Иън, световноизвестният главен готвач спечели сърцето му завинаги. Справи се с положението много по-успешно от социален работник или психотерапевт.

След като Шарл-Едуар си тръгна, стана по-тихо. Обеща да мине и да им приготви вечеря през уикенда. Марая предложи на Франческа

да покани майка си. На младата жена никак не ѝ се искаше, но знаеше, че Талия ще се зарадва.

На сутринта ѝ звънна и тя с охота прие.

Същият ден щяха да гледат делото за попечителството на Крис. Медиите го превърнаха в истински цирк. Адвокатите на бившата му съпруга, прекалено заети със задачата да оневиняват Кимбърли, не предприеха никакви мерки да спрат журналистите. Адвокатът на Крис ги бе предупредил, че ще настоява за постоянно попечителство над Иън. След нескончаемите издънки на бившата му съпруга клиентът му вече нямаше милост към нея. Съдът присъди временно попечителство на бащата. Събитието попадна във вечерните новини. Майката на Франческа случайно го чу и силно впечатлена от роднините му, незабавно се обади и попита:

— Знаеш ли кой е този мъж?

Франческа, впечатлена по-скоро от неговата скромност и дискретност, отвърна:

— Да, знам.

— Роднина е с някои от най-влиятелните хора в страната.

— Така излиза. Той не говори по въпроса. А цялата история с бившата му жена напълно съсипва него и сина му.

— Тя явно е пълна утрепка. Жал ми е за родителите ѝ.

— А на мен ми е жал за сина ѝ. Само на седем е, но е преживял доста травми благодарение на нея.

Майка ѝ остави последното без коментар и смени темата:

— Не мога да повярвам, че Шарл-Едуар Прюне ще приготви вечерята утре. Нямам търпение да се запознаем. Как успя да го заловиш?

— Приятел е на Марая.

— Определено си намерила подходящи наематели — заяви майка ѝ, сякаш идеята бе нейна.

Така постъпваше тя. Ако нещо не потръгнеше, вината бе на друг; ако всичко беше наред, заслугата бе изцяло нейна. На Франческа ѝ се искаше да покани също баща си и Ейвъри, но повече се радваше на родителите си, когато са поотделно. Понякога майка ѝ започваше да се съревновава с Ейвъри, а това я дразнеше.

Талия пристигна за вечерята в събота издокарана с къса черна рокля и на много високи токчета. Франческа забеляза как Шарл-Едуар

се ококори, а Марая изглеждаше развеселена. Самата тя беше с мокасини, черен пуловер, джинси и готварска престилка. Иън, отново с готварска шапка, изглеждаше доволен.

Ядоха хапки с хайвер, шатобриан с гъши пастет и черни трюфели. От великолепната храна и от виното на Талия леко ѝ се замая главата. Както можеше да се очаква, флиртуваше недвусмислено с Шарл-Едуар, но Марая сякаш нямаше нищо против.

— Божествен е, нали? — обърна се тя към дъщеря си, когато мъжете отидоха да си изпуснат пурите отвън, а Иън ги последва.

— Не се захващай с него, мамо — предупреди я Франческа шеговито. — Женен е и е французин. Това означава, че не би се развел заради теб.

— Човек никога не знае. Ставали са и по-странни неща — упорстваше Талия.

— Не и във Франция — отсякоха едновременно Франческа и Марая.

И двете се разсмяха. Айлийн беше излязла. Обясни, че имала среща с нов мъж. Напоследък бе най-ангажираното момиче в града и най-щастливото. Нещата се подреждаха добре за нея: харесваше работата и съквартирантите си и отново се забавляваше след инцидента с Брад. Той бе останал в миналото. На Франческа това ѝ допаднаше.

— Определено е много привлекателен и чаровен мъж — говореше Талия възторжено по адрес на Шарл-Едуар.

Франческа се опита да я приземи, като ѝ каза, че от години е влюбен в Марая.

— Не е честно! — обърна се Талия направо към Марая. — Ти дори не искаш мъж. Сама го каза. Аз пък искам, но той е влюбен в теб.

— Не е влюбен в никого — уточни Марая. — Просто обича жените. В огромни количества. С него сме добри приятели отдавна.

— Каква загуба — отсече Талия жално.

В този момент мъжете се върнаха и тя отново се захвана да очарова прочутия главен готвач. Макар винаги да я бе смуцавала, Франческа трябваше да признае, че майка ѝ е красавица. Изглеждаше възхитително в черната рокля и обувките с висок ток; имаше крака на двайсетгодишна и ги кръстосваше непрекъснато, но Шарл-Едуар гледаше единствено Марая и не я забелязваше. Майка ѝ си тръгна леко

унила. Веднъж красотата и чарът ѝ да не свършат никаква работа. Да, той я намираше за красива, но не за него. Освен това, припомни си Франческа, той имаше съпруга. Накратко — прекалено много жени в обкръжението си.

Благодарение на него се получи поредната приятна вечер с интересни разговори и отлична храна. Освен на храната той се оказа страстен любител на историята и литературата. В неделя всички решиха да помързелуват. Шарл-Едуар дойде да вземе Марая, за да посетят нов китайски ресторант. Познаваше главния готвач — бяха се запознали в Пекин. Крис и Иън щяха да ходят на езерото с лодките в парка. Франческа имаше да върши куп неща из къщата, а Айлийн не се прибра предишната нощ.

Следобед, докато Франческа разглеждаше снимки на нови творби на художници, я чу да влиза. Извика ѝ, но не я видя от мястото, където седеше. Момичето продължи нагоре по стълбите, без да отговори. Франческа стана да вземе още снимки и тогава я съзря превита на две, тя едва се движеше. Когато се извърна, разбра, че Айлийн отново бе пребита.

— Кой ти причини това? — попита Франческа, докато я прегръщаше през рамената, за да ѝ помогне. Айлийн плачеше. — Пак ли Брад?

Момичето кимна и промълви:

— Беше толкова любящ и мил с мен. Но аз отново го разстроих. Реши, че му се подигравам. Унижавала съм го пред приятелите му.

— Айлийн, закълни се да потърсиш помощ. Никога повече не бива да се виждаш с него.

— Знам. И той каза, че повече не иска да ме вижда. Бил приключил с мен и да не му се обаждам повече. Всичко свърши. Той си тръгна.

В този момент Франческа осъзна, че въобще не е така. Той щеше да се върне, за да ѝ причини нови страдания. Айлийн трябваше да го напусне, но Франческа силно се опасяваше, че тя не притежава нито куража, нито силата да го направи.

Помогна ѝ да се кичи горе, и я остави в леглото. Прималя ѝ, докато слизаше по стълбите. Опасенията на Крис се оказаха основателни. Айлийн бе пристрастена към този мъж и към малтретирането.

12.

Този път обитателите на Чарлс Стрийт 44 проявиха по-малко съчувствие към Айлийн. Марая ѝ изнесе майчинска лекция, след като в продължение на пет дни ѝ носеше супи и каши. Брад не само бе насинил окоето ѝ и направил на нищо цялото ѝ лице, но бе разбил и няколко зъба. В продължение на два дни се наложи да ходи три пъти на зъболекар. Марая ѝ обясни, че в никакъв случай не бива да се вижда повече с него. Франческа се държа твърдо и настоя да потърси помощ, а Крис отказа да има нещо общо с нея.

— Омръзнало ми е от лунатици, пристрастени и самоунищожаващи се хора — тросна се той пред Франческа. — Привързана е към този тип и дори да я оковеш с вериги за стената, пак ще намери начин да се измъкне да го види, а той отново ще я пребие. Прекалено болна е. Преживях същото с Ким и наркотиците. Не можеш да предпазиш хората от самите тях и вече поумнях достатъчно, за да не го правя. Тя ще измисли начин да защити пристрастието си. Същото е като с наркоманите. Не можеш да ги спреш, не можеш да им помогнеш, а докато се опитваш, ти се къса сърцето.

— Как да стоя и да бездействам? — вайкаше се Франческа.

Смяташе думите на Крис за доста студени.

— Губиш си времето. Тя трябва да иска да потърси помощ. Дотогава, каквото и да направиш или да кажеш, няма да ѝ подейства.

Наистина бе мъчително да я наблюдава човек и Франческа ненавиждаше състоянието, в което се намираше Айлийн. Такова мило момиче, но без никакво самоуважение. Това вече беше ясно. Баща ѝ се беше погрижил да стигне дотук. Тя очакваше малтретиране и смяташе, че го заслужава.

На работодателите ѝ им омръзна. Отново си взе седмица отпуск, докато синините избледнеят достатъчно, за да ги покрива с грим. Когато се яви на работа, я уволниха. Същия следобед се върна шокирана в къщата. Нямаше работа, Брад не ѝ говореше и я бе предупредил, че не иска да има нищо общо с нея. Беше я изхвърлил, а

тя постоянно питаше Франческа дали някога ще ѝ се обади; напълно болна работа.

— Не, надявам се — неизменно отвърщаше Франческа.

Започваше обаче да си дава сметка, че Крис има основание да смята малтретирането за пристрастеност. Айлийн се разстройваше все повече, задето не вижда Брад, макар той да я биеше, и отказваше да потърси помощ. Франческа се молеше той да стои далеч от нея достатъчно дълго, та тя да се вразуми и да се освободи от мисълта за него.

Майката на Иън настояваше да види сина си в затвора. Крис категорично отказа, защото това щеше да го съсипе. Двамата психиатри, които се грижеха за детето в момента, поддържаха същото мнение. То бе щастливо с баща си и отново водеше нормален живот. Двамата с Крис правеха полезни, здравословни неща.

Напоследък Шарл-Едуар прекарваше доста време в къщата, за да вижда Марая и да работят по подготовката на книгата. Иън го следваше като сянка, а той го учеше на френски и как да готви. Обичаше момчето и имаше подход към децата, макар никога да не бе имал свои. Беше му жал за момчето заради всичко, което е преживяло. Иън особено много се радваше, когато Шарл-Едуар вадеше яйце от ухото му, а понякога и по две. Молеше го да повтаря фокуса, и сговорчивият главен готвач никога не му отказваше.

— Напоследък доста често е тук — подметна Франческа веднъж, когато бяха сами в кухнята с Марая.

— Работим върху книгата — отвърна тя невинно.

— Сигурна ли си, че е привързан към съпругата си? — попита Франческа с надежда.

Двамата бяха толкова сладки. Но Марая все обясняваше, че никога няма да са заедно, и вярваше на думите си. Нямахше желание за връзка с женен мъж и Шарл-Едуар го знаеше, макар да не спираше да се опитва да я убеди, както правеше вече трийсет години. Марая само се смееше и му напомняше, че е женен и вкъщи го чака съпруга.

Скоро щеше да се върне в Париж, а после да пътува до Южна Франция. Марая щеше да се срещне с него там през юли, за да работят по книгата. После сама щеше да замине за Испания и Италия, за да се срещне с познати главни готвачи и да посети кафенетата и ресторантите им. Искаше да прекара август във Вермонт, преди да се

върне в Ню Йорк през септември. Щеше да отсъства повече от два месеца и липсата ѝ щеше да е осезаема. Франческа също кроеше планове за лятото. Марая я покани да я придружи в Европа; майка ѝ — също. Но Франческа искаше да отиде на плаване с приятели в Мейн, както правеше от четири години с Тод. Първоначално те бяха негови приятели, но тя ги обичаше сърдечно и сега бяха станали и нейни. Тод също възнамеряваше да ги посети с годеницата си, ала по друго време.

— Не е здравословно — обърна ѝ внимание майка ѝ. — Правиш същото, което правеше с него. Редно е да предприемеш нещо ново.

Талия заминаваше за Сен Тропе и Сардиния, както винаги. И тя бе човек с изградени навици. Крис също се изказа по въпроса.

— Сигурни ли си, че искаш да отидеш, където ще е и той, макар и не по същото време? Звучи ми странно.

— Обожавам да плавам в Мейн — упорстваше тя.

— Ела ни ни гости в Мартас Винярд. Ще бъдем там с Иън и ще ни е много приятно.

Крис щеше да прекара в Мартас Винярд с Иън по-голямата част от юли и август. Възнамеряваше и да работи. Там родителите му разполагаха с огромна къщи, но нещо я спираше. С Крис бяха само приятели, и сега, когато знаеше кое е семейството му, не смяташе, че присъствието ѝ е подходящо. Щеше да е изплашена до смърт. Мина ѝ през ума да отиде в ранчо в Монтана или Уайоминг, за да посети Националния парк Гранд Тетон, ала не ѝ се ходеше сама. Не ѝ се ходеше в Аспен при баща ѝ и Ейвъри, както и не ѝ се ходеше в Европа с майка ѝ или Мария. Не знаеше къде да отиде, а не бе в състояние да си позволи луксозна ваканция. Беше най-лесно отново да отиде да плава на яхтата на приятелите в Мейн. Опитваше се да не мисли, че ръководи галерията, която отвориха заедно с Тод, живее в къщата, която купиха заедно, и щеше да прекара лятото така, както правеше с него години наред.

— Редно е да се отърсиш от някои неща — подсказа Крис предпазливо.

Тя обаче не успяваше. Не се сецаше за нещо, което да не е правила с Тод, макар и да не бе готова да го признае. Поне плаването в Мейн щеше да е смяна на пейзажа с много свеж въздух и време за отпускане. Винаги ѝ бе приятно там. Щеше да отиде през първите три седмици на август.

Единствено Айлийн нямаше никакви планове за лятото, а и не можеше да си позволи да замине, защото беше безработна. Беше заделила пари, колкото да преживее два месеца, и смяташе през това време да си намери работа. Франческа ѝ предложи да се върне в Сан Диего — да види семейството си, но момичето не искаше. След разказите за баща ѝ Франческа не настоя. Жал ѝ беше за Айлийн; нямаше къде да отиде. От друга страна, сега всеки ден бе като ваканция за нея, защото не работеше. Кандидатстваше за работа в специализирани училища, но досега никой не ѝ беше отговорил. Препоръката от предишната ѝ работа не беше добра заради честите и дълги отсъствия. Написаното не ѝ помагаше да си намери нова работа. Брад не само я беше наранил, но я беше лишил и от препитание. Не ѝ се бе обаждал и Франческа изпитваше облекчение. Дано е изчезнал завинаги. Крис обаче се съмняваше.

— Побойникът никога не изпуска плячката си от очи. Ще се появи.

— Може да е намерил нова жертва — предположи Франческа цинично.

— Независимо от това ще се появи — отсече Крис.

Той почти не разговаряше вече с Айлийн. Поведението ѝ му напомняше прекалено много за бившата му съпруга. С нея бе страдал доста и не искаше втори пристрастен в живота си, пък било то и приятел. Разглеждаше случаите като патология и именно затова бе толкова трудно да се откажат. Понеже нямаше работа, Айлийн прекарваше по-голямата част от времето си в леглото: плачеше, страдаше по Брад и не си търсеше усилено работа. Франческа я виждаше, че затъва, но нямаше как да я спре.

Пръв от групата замина Шарл-Едуар. Върна се във Франция и всички почувстваха осезаема празнина. Беше несравнимо по-вълнуващо, когато жизнерадостният французин беше сред тях, дори и Марая призна, че и на нея ѝ липсва.

— Може пък това лято да напусне съпругата си — изрази плаха надежда Франческа.

Мария само се засмя. Не очакваше да се случи и добави, че не знае какво ще прави с него, ако стане.

— В живота ми няма място за мъж — обясни тя. — Харесва ми така, както съм. Удобно ми е. И съм прекалено стара да намеря мъж, а

и не искам.

Франческа за пореден път си помисли колко по-различна е от майка ѝ. Талия замина с надеждата да открие мъж в Сен Тропе или Порто Черво. Навсякъде имаше приятели и щеше да отсъства два месеца, както всяка година. Дори си уреди среща с приятели във Венеция, където я очакваше огромно събиране. Лятото прекарваше винаги далеч по-бляскаво отколкото дъщеря си, а и от всички други, които Франческа познаваше.

През уикенда след четвърти юли Крис и Иън заминаха за Мартас Винярд. Семейството на Крис планираше пикници, барбекюта и семейни футболни мачове. Иън щеше да прекара лятото с братовчедите си, далеч от агониите, които преживяваше с майка си. Щеше да му се отрази добре, а и на Крис. В Мартас Винярд винаги ставаха много събирания, а и всичките му стари приятели пристигаха там. Цяла година Крис старателно избягваше този живот, но се потапяше в него през лятото. Родителите му също щяха да дойдат. Макар да не бе близък с тях, те винаги се радваха да видят внука си. На връщане Иън щеше да погостува и на родителите на майка си в Нюпорт. Крис ненавиждаше тези посещения — бяха прекалено светски, но обеща да заведе Иън за един дълъг уикенд. Не склони на повече. Те упорито продължаваха да защитават дъщеря си, виняха Крис, че я е изоставил, и отричаха да има проблеми, макар сега, с обвинението в убийство, да бе по-трудно. Тя все още се намираще в затвора и независимо от целия натиск на баща ѝ съдията отказа да я пусне под гаранция. Там поне се чистеше от наркотиците.

На десети юли Марая замина за Франция, за да изкара Деня на Бастилията там. Преди да поеме към Прованс щеше да се отбие в Париж за няколко дни и да посети някои приятели, собственици на едни от най-хубавите ресторанти във френската столица. На младини бе учила там и продължаваше да има много приятели, които я обичаха. След това отиваше в Прованс, за да поработят с Шарл-Едуар.

Всички тръгнаха и в къщата стана ужасно тихо. Франческа използва времето да направи някои ремонти и да се отпусне. Затваряше рано — през лятото в галерията беше истинско мъртвило. Никога не бе продавала през юли, а галерията беше затворена и през по-голяма част от август. Използваше времето да прочисти папките и да разгледа творби на нови художници. Къщата приличаше на

гробница, когато се връщаше. От скука допусна грешката да излезе с един от своите художници. Двамата се напиха и накрая той се разплака за гаджето, с което току-що се бе разделил. Вечерта само я депресира. На другия ден той звънна да се извини. Прекарването се оказа пълен провал и ѝ напомни защо никога не излиза с художниците си — идеята никак не беше добра.

Айлийн изглеждаше малко по-ведра, макар и безработна. Все още тъжеше за Брад, независимо, че Франческа отказваше да говори за него; не желаше да подхранва болестта ѝ. Няколко пъти двете бяха вечеряли тихо и спокойно. Те винаги се разбираха, но вродената невинност и доброта на Айлийн късаха сърцето ѝ. Беше прекалено доверчива и любвеобилна. Не притежаваше никакви защитни механизми да се брани в живота. На Франческа ѝ се искаше момичето да закоравее малко и да не е така уязвимо, но не ставаше. Чувстваше се гузна, задето я оставяше за три седмици и предложи да я вземе със себе си в Мейн, но Айлийн я увери, че всичко ще е наред. Отново се сприятеляваше по интернет. Франческа се безпокоеше, ала не смяташе за уместно да ѝ се меси. Интернет бе центърът на света за Айлийн и само чрез него се сприятеляваше и се запознаваше с мъже. Беше от поколението, свързано с компютъра като с пъпна връв. Или беше онлайн, или изпращаше имейли — неща, които Франческа рядко правеше. Тя предпочиташе да вдигне телефона и да звънне, да чуе гласовете на хората. Ала поколението на Айлийн контактуваше така. При нея обаче това се окача магнит за неподходящи типове.

Последната вечер, преди да замине, Франческа я изведе на вечеря. Отидоха в „Уейвърли ин“ и прекараха добре. Настроението на Айлийн бе по-ведро отколкото напоследък. В Ню Йорк все още имаше много хора. Франческа оприличи къщата на общежитие, от което всички са си тръгнали през лятото. И пак си помисли, че единствено нейната квартирантка няма къде да отиде. Другите имаха семейства, приятели или други домове. Но Айлийн я успокои, че ще ходи на плаж, когато не търси работа, и каза, че имала нужда известно време да остане сама.

На следващия ден Франческа тръгна със свито сърце. Застанала на най-горното стъпало, Айлийн махаше с широка усмивка след таксито. По къси панталони и с коса, вързана на плитки, приличаше на

хлапе. След като остана сама, тя влезе вътре. Мобилният ѝ телефон звънеше и Айлийн отговори. Оказа се Брад.

13.

Лятото отмина бързо за всички. Марая пътува най-много. Отиде с кола от Париж до Прованс, после прекара уикенд с приятели в Антиб. Летя от Ница до Испания да види приятеля си Феран Адриа и да се запознае с новите му творения. Сега той се бе запалил по молекулярната кулинария и правеше всевъзможни експерименти. Бе затворил временно ресторанта си, но щеше да го отвори отново, след като приключи с изследванията. Марая постоянно се впечатляваше от енергията му и творческия му гений. После обиколи Флоренция, Болоня, Венеция, Падуа и Рим. Отскочи повторно до Париж за няколко дни, преди да излети за Бостън и оттам да се прибере във Вермонт. Марая имаше приятели навсякъде и всички се радваха да я посрещнат. Прекара чудесно, но бе щастлива отново да е вкъщи, в своето легло и да готви в своята кухня, макар да усещаше липсата на съпруга си повече от всякога. Беше починал преди година. Липсваше ѝ, ала беше заета и водеше пълноценен живот.

С Шарл-Едуар доста пътуваха из Прованс и откриха нови рецепти за книгата си. Имаха готовност да представят подробна анотация на издателя и планираха да я приключат през септември. Във Вермонт тя написа две глави, а после замина за Ню Хампшър. Нощно време вече започваше да става хладно и есента се усещаше във въздуха. Листата сменяха цветовете си. Остана при приятелите си в Норт Конуей по-дълго, отколкото възнамеряваше, а после бавно се върна вкъщи. Прекара хубаво лято и вече мислеше да се връща в Ню Йорк. Докато завиваше по алеята към къщата, се изненада да види Шарл-Едуар, застанал на верандата. Изглеждаше нетърпелив и облекчен, когато тя слезе от колата.

— Какво правиш тук? — попита го смаяна. Косата му бе по-дълга и буйна от обикновено, но очите му имаха синия цвят на небето над тях. — Мислех, че си в Сен Тропе.

Притежаваше къща там и планираше да прекара август в нея. Не го беше чувала от Прованс, а и не очакваше. Уговориха се да си

звъннат, когато тя се върне в Ню Йорк. Нямахте представа какво прави във Вермонт.

Щом тя стъпи на верандата, той подхвана:

— Заряза ме заради един от помощник-готвачите. Представяш ли си?! Събра си багажа и ме изостави.

— Кой?

Смяташе, че говори за главната готвачка, която ръководеше ресторанта му в Париж. От години имаха бурни взаимоотношения и всеки три седмици тя заплашваше да напусне работа.

— Ариел, съпругата ми!

Изрече го гневно, но после по лицето му се разля широка усмивка, когато погледна Марая. Беше щастлив да я види, и си личеше.

— Съпругата ти те е изоставила за помощник-готвач? — попита Марая потресена.

— Иска развод. Получих писмо от адвоката ѝ преди пет дни. Уточнява подробностите. Взех първия самолет насам, но теб те нямаше.

— Защо не ми звънна, щом искаш да говориш с мен?

Тя въобще не разбираше какво прави той там.

— Исках да ти го кажа лично — обясни той.

Тя извади ключовете си и отвори.

— Кое? Издателят ни още е във ваканция. Впрочем миналата седмица написах две нови глави. Ще ти харесат. Едната е за подправките и как да се използват, а другата — за риби.

— Не съм дошъл тук да говоря с теб за риби! — прекъсна я той раздражен.

— А за какво дойде?

Последва я вътре. Тя седна на дивана, а той се настани до нея и я погледна право в очите.

— Дойдох да ти кажа лично, че съм свободен човек. Трийсет години не ме приемаше на сериозно, защото бях женен. Ти също въпреки. Вече не съм женен или скоро няма да съм. Тя иска да се омъжи за онзи идиот, но на мен не ми пука. Никога не съм я обичал. Влюбих се в теб в момента, когато те видях, Марая. Няма да позволя повече да ме загърбваш. Обичам те. Ти си страхотна жена и страхотна готвачка. Единствената жена, която съм срещал и на която ще съм

верен. Няма да си тръгна, докато не се съгласиш да се омъжиш за мен. Това дойдох да ти кажа.

След това я целуна, с което напълно я смая. Дъхът ѝ секна. За миг не знаеше какво да каже, а после прихна.

— Шарл-Едуар Прюне, ти си абсолютно луд. Побъркан. Не желая да се омъжвам. Привързана съм към теб, но нямам никакво намерение да се омъжвам на моята възраст. Ще стана на шейсет. Шейсетгодишните не се женят. Ще стана за посмешище, а и ти също.

Думите му я трогнаха, но винаги го бе обичала като приятел и се бе пазила да не се увлече. Сега всичко беше различно; всички препятствия бяха изчезнали.

— Не ме интересува! — възкликна той свирепо. — *L'amour n'apas d'age!* За любовта няма възраст. Не ме интересува, ако ще да ставаш на сто. На шейсет и пет съм и съм влюбен в теб, откакто беше на трийсет. Не възнамерявам да чакам още трийсет години.

Отново я целуна и за свое смайване тя отвърна на целувката. Изпита всичко онова, пред което си затваряше очите от години.

Погледна го ужасено.

— Мили боже, какво ще правим сега?

— След толкова години ще постъпиш правилно и ще се омъжиш за мен — заяви той твърдо.

— Нищо подобно — прихна отново тя.

— Напротив — настоя той. — Няма да се предам, докато не го направиш.

— Ти си луд. Прекалено стари сме, за да се оженим.

— Не е вярно. А и искам дете от теб. — Тук тя прихна още по-невъздържано. — Или да пишем заедно книги... Или да правим каквото поискаш... Оставям ѝ впрочем къщата в Сен Тропе и апартамента в Париж. Редно е ние да си намерим наш, пък и никога не съм харесвал квартала. Ще ти купя апартамент.

— Чакай малко — опита се да го спре Марая. — Да успокоим топката. Сериозно ли говориш?

Беше изумена. Представа нямаше дали не се шегува.

— Да не мислиш, че по друга причина седях всеки божи ден на верандата ти? Цял живот чакам този момент, Марая.

И тя го обичаше, но като приятел. Смяташе го за един от най-близките си хора и обожаваше да бъде с него или да пишат заедно, но

никога не си бе позволявала да мисли за нещо повече. Дълбоко бе обичала съпруга си и бракът им бе чудесен. Но Шарл-Едуар бе непредвидим, беше истинско удоволствие да е в компанията му, и се разбираха чудесно; винаги се бяха разбирали.

— Трябва ми време да помисля, ако говориш сериозно. И продължавам да не знам дали искам да се омъжа.

— Защо не? Не ми казвай, че си прекалено стара. Това не е довод и не го приемам.

— Не знам дали ни е нужно да се женим. Ти си французин. Французите винаги имат връзка. Защо следващите трийсет години ние да нямаме връзка? Струва ми се достатъчно.

— Ти не си такава жена — възрази той силно шокиран.

— На този етап от живота си може и да съм. Не знам. — Никога не бе възнамерявала да е с друг мъж, а сега обсъждаше женитба или връзка с Шарл-Едуар. — Да пробваме известно време и да видим какво ще излезе — погледна го строго. — Не желая да съм женена за мъж, който ще ме мами, а знам, че си го правил цял живот. Никога не си бил верен на Ариел.

— Родителите ми ме принудиха да се ожения за нея. И тя не ме обичаше. Тържествено ти обещавам да съм ти верен.

Изглеждаше искрен, но тя се колебаеше доколко е в състояние да спази думата си.

— Докажи ми го. Ако си ми верен и не ме мамиш, ще се омъжа за теб. Може би — добави тя и се засмя. Правеше се на дяволита. Беше чуден миг: на почти шейсет един привлекателен французин бе влюбен в нея и ѝ предлагаше брак. Идеята започваше да ѝ допада. — Кой ще готви, ако се оженим? — поинтересува се тя.

Той се замисли. Въпросът го заинтригува.

— И двамата. Заедно.

— Кой ще е помощник-готвач? Ти или аз?

— Ти. Ти си жената.

— А ти си шовинист — отвърна тя, макар да сияеше.

Забавляваше се страхотно също като него. Изведнъж се почувства страшно млада.

Той я изведе на вечеря. Обсъдиха куп планове за бъдещето: къде ще живеят — в Париж или в Ню Йорк? И двамата предпочитаха

Париж. Марая бе мечтала за това цял живот. Той смяташе да намерят апартамент на левия бряг, в шести или седми район.

На връщане към къщата още не бяха решили въпроса дали да се венчаят, или не. Но тя говореше сериозно, когато казваше, че първо иска да провери дали може да е верен. До този момент не го беше правил. Желанието ѝ бе да изчакат няколко месеца, за да разберат. Решиха до края на годината тя да се премести при него в Париж, ако той се държи добре. После щяха да преценят дали да се оженят. Междувременно щяха да се наслаждават на компанията си. Той предложи следващите няколко месеца да остане в Ню Йорк, за да работят върху книгата.

Последва я в дома ѝ и после всичко стана съвсем естествено: влязоха в спалнята, дрехите им изчезнаха и се озоваха в обятията си. Когато я облада, тя имаше чувството, че са били заедно цял живот и ще бъде така следващите сто години. В прегръдките му отново се почувства момиче.

Времето, прекарано от Крис със семейството му, бе точно онова, от което се нуждаеше Иън, а то се отрази добре и на него. Особено тази година. Иън пак стана дете: играеше и плуваше с братовчедите си всеки ден. Научи се да кара водни ски и завърза нови приятелства. Всичко течеше непринудено, безгрижно и нормално и той почти забрави за майка си в затвора. Тя му звънеше веднъж седмично. Крис ненавиждаше тези разговори. Връщаха Иън към действителността и му напомняха за преживените травми от съжителството с майка му. Но в Мартас Винярд раните им сякаш заздравяха, макар разговорите на Крис с родителите му винаги да го затрудняваха. По тяхно мнение Иън трябваше да бъде отделен изцяло от нея, дори това да означаваше да постъпи в пансион, ала Крис дори не желаше да го обмисля. Иън беше прекалено малък, а и Крис го искаше при себе си. Родителите му бяха на друго мнение.

— Не си му осигурил подходящ дом — отсъди майка му строго един следобед, след като Иън бе хукнал да играе. — Не разбирам защо, но е факт. Живееш в къща, пълни с хора, със съквартиранти, в нещо като комуна, сякаш си студент. Имаш дете, Крис, и ако не му осигуриш подходящ дом, редно е да го пратиш в пансион. Или поне наеми

самостоятелен апартамент и вземи бавачка да се грижи за него. Колкото е по-далеч от майка си, толкова ще е по-добре. Погрижи се да я вижда възможно по-рядко.

Крис възприемаше последното, но твърдо отхвърляше всичко останало. Пък и Иън беше негов син, а не техен. Лесно им бе да седят отстрани и да критикуват. Не бяха бабата и дядото, които предлагаха услугите си, но претендираха върху правото си да коментират как Крис възпитава Иън и съответно — да изказват неодобрението си.

— Не живея в комуна — възрази разпалено. — Съквартирантите ми са чудесни, интелигентни хора и внасят ново измерение в живота на Иън. Дават му далеч повече от всяка бавачка. Преместих се, за да ми е по-удобно и защото не бях готов за самостоятелен апартамент. Иън дойде да живее при мен и сега виждам, че тези хора обогатяват живота му. Би било загуба и за двама ни, ако ги напуснем.

Той твърдо вярваше в това, но майка му не беше убедена.

— За мен е прекалено модерно — заяви тя направо.

— Децата имат нужда от баща, майка и почтен дом. В случай като твоя и с майка като Кимбърли за Иън е определено по-добре да е сам с теб, но само ако му осигуриш уреден, нормален живот в истински дом, а не да живееш в стая в чужда къща. Съжалявам, но просто не те разбирам, Крис.

— Това го знам, майко — отвърна синът ѝ ледено.

На няколко пъти и баща му направи подобни коментари. Наричаше начина му на живот „неподходящ за дете“. Родителите му, изключително консервативни хора, намираха наемането на стая в Уест Вилидж за Крис и Иън за страшно лоша идея. Баща му не спираше да повтаря, че е безотговорен, а майка му твърдеше почти същото. Оказа се невъзможно да им обясни колко добри са Франческа, Марая и Айлийн към сина му. Иън живееше в много специален свят, където четирима възрастни трепереха над него, а дори и Шарл-Едуар, френският главен готвач, му угаждаше във всичко. Иън не живееше сам с баща си и по някакъв начин Крис усещаше, че това е най-добрата противоотрова за онова, на което го подлагаше майка му. Никой не отричаше факта, че Ким е напълно неподходяща, но Иън я обичаше, тя бе негова майка и трябваше да има някакъв контакт с нея, стига да е в безопасност. Крис знаеше, че родителите му съжаляват, задето Ким не е починала от свръхдозата и смятаха за много по-добре Иън да остави

всичко преживяно зад гърба си и да продължи напред. Ала в реалния живот нещата не бяха така прости и Кимбърли продължаваше да е все още жива.

— Поне помисли за пансион — настоя майка му.

Крис свъси вежди. Ненавиждаше подобни разговори с родителите си. Имаха старомодни идеи и се вълнуваха повече как изглеждат в очите на хората, а не за доброто на детето. И него го възпитаваха така, но успяха само да предизвикат дълбокото му неодобрение към техния начин на живот и всичко, което представляваха. От уважение към семейните традиции той идваше всяко лято в Мартас Винярд, когато всички се събираха, ала не понасяше тяхното вкопчване в изградените навици и закостенелите им схващания, които не даваха решение на сложното му положение в момента. Никога нямаше да прати сина си в пансион. Сега Иън имаше поне един любящ родител до себе си и — за момента — къща, пълна с хора, проявяващи искрен интерес към него, а и прекарваха доста време с детето. Това родителите на Крис никога не правеха. Радваха се на внуците си и обичаха да са наоколо, стига родителите им или бавачките да ги наглеждат. Родителите му стояха на разстояние и просто ги наблюдаваха, без да осъществяват истински контакт или да ги опознават. Никога не бе виждал майка си да прегърне внуче, а баща му единствено ги питаше как се справят в училище и с какви спортове се занимават.

Навремето и Крис израсна в такава обстановка, което бе причината да побегне от Бостън и да се пренесе в Ню Йорк. Не можеше да си представи да живее в скования им, ограничен свят. Знаеше, че го обичат и държат на него, но не харесваше начина, по който го изразяват и демонстрират. Отдавна си даде сметка до каква степен е бил лишен като дете от емоционален контакт и комуникации. Не желаше същото да се случи и с Иън; още по-малко искаше да го изпрати в пансион и да го зарече там. Дори да допускаше грешки, Иън беше с него и той го обсипваше с любов и внимание, каквито не бе получавал като малък. За родителите му достойнството и мястото на семейството в обществото винаги стоеше преди щастието на децата им. Не го правеха от злоба или безразличие, а просто защото не знаеха друго. Израснали с прекалено много табути, социални правила и задължения, те продължаваха да живеят, както винаги бяха живели, и

спазваха безсмислени според Крис правила. Откакто се помнеше, искаше да избяга от това, заради което гледаха на него като на бунтар. Продължаваше да се прибира вкъщи през летните ваканции и за празниците, но рядко идваше по друг повод. Особено тежко му беше това лято. Те не спираха да коментират живота му и живота на Иън, а всъщност не разбираха нищо. Нескончаемите му проблеми с Кимбърли го превръщаха в лесна мишена за неодобрението им, при това се чувстваха в правото си да изразяват мнение, което той не споделяше.

Понякога Крис мислеше за Франческа и установи, че къщата му липсва. И той смяташе за редно да си намери апартамент, ако получи попечителство над Иън, но щяха да бъдат самотни без сегашните съквартиранти, тъй мили към Иън. С Марая и Франческа под ръка винаги имаше кой да го гледа, а и те се държаха като любящи лели. Айлийн също се държеше великолепно със сина му и дори му беше приятелка. Много си даваха взаимно, като живееха заедно в къщата. През лятото на Крис му липсваха разговорите с Марая и Франческа. Не бяха се чували, но беше убеден, че си почиват, и се надяваше да се забавляват. Не бе така привързан към Айлийн, въпреки доброто ѝ отношение към Иън. Прекалено много му напомняше на бившата му съпруга със самоунищожителното си поведение. Сега Иън бе станал жертва на нейната пристрастеност, както преди време Крис.

Успя да избегне по-нататъшни сериозни дискусии с родителите си. Само една част от ваканцията не му допадна: посещенията при родителите на Ким в Нюпорт. Мразеше да ги слуша как хленчат какво се е случило с нея, сякаш друг я бе докарал до това положение. Баща ѝ правеше всичко по силите си да я изводи от затвора, но засега без успех. Говореха на Иън за нея все едно е мъченица и светица. В очите на Крис тя бе самият сатана, особено по отношение на сина им.

Иън правилно долавяше сложната обстановка: баща му не харесва баба му и дядо му; нещата между родителите му не са наред, а родителите на баща му не харесват Кимбърли. Много неприятно му беше, че всички са сърдити помежду си. Често говореше за Франческа и Марая, а понякога и за Айлийн. Питаша ли го кои са те, обясняваше, че са негови приятели. Сподели с Крис нетърпението си отново да хапне палачинките Мики Маус на Марая. Смееха се, като си спомняха

за номера на Шарл-Едуар с яйцата. Иън особено се забавляваше, когато готвачът ги изпускаше и цапаше пода.

Като цяло изкараха чудесно лято. Иън се източи с пет сантиметра, а Крис най-накрая се отпусна. Зарадва се на срещата с брат си, сестра си и децата им, макар вече да не ги чувстваше близки. Приличаха твърде много на родителите му и живееха като тях. И все пак беше доволен да ги види, а Иън играеше с братовчедите из семейното имение. Всички почерняха и изглеждаха добре. Прекараха и доста време на яхтата на родителите на Крис. Тази беше с четири каюти, а не като малката, която имаха когато той беше момче. Иън преливаше от задоволство. И на двамата щеше да им липсва плаването, когато се върнат в Ню Йорк. Крис твърдо реши да започне делото за получаване на постоянно попечителство над Иън. Възнамеряваше и да го спечели; никога повече нямаше да остави сина си.

Франческа прекара добре на яхтата в Мейн. Приятелите на Тод се държаха чудесно с нея и не споменаха нито Тод, нито годеницата му, макар да им бяха гостували предишната седмица и да бяха прекарвали добре. Беше им приятно и с Франческа. Тя се отпусна, забавляваше се и престана да се тревожи за галерията. Мислеше само за вятъра, платната, кога ще сервираат вечерята и дали да хапне омари, или пържола.

По време на ваканцията не получи нито едно обаждане, съобщение или имейл. Точно от това имаше нужда. Но призна, че майка ѝ е права: следващата година се налагаше да предприеме нови начинания. Имаше нещо странно в това да прекара ваканцията с приятелите на Тод и да го следва по петите като сянка. Замисли се дали да не отскочи до Европа сама. Чувстваше се почти готова да го направи.

В края на ваканцията Франческа благодари сърдечно ни домакините си за оказаното гостоприемство. Летя от Бангор до Бостън, смени самолета и от там се върна в Ню Йорк. Докато кацаха на „Ла Гуардия“, се замисли за Иън и Крис. Отдавна отсъстваха и ѝ липсваха. Липсваше ѝ дяволитото личице на сина и разговорите с бащата. Запита се и как ли се чувства майката на Иън в затвора.

Франческа бе щастлива и спокойна в таксито, което я отвеждаше вкъщи. На фона на хубавия, равномерен загар косата ѝ бе по-руса от всякога. Имаше чувството, че е отсъствала месеци. Къщата изглеждаше позната и уютна. Завъртя ключа и се запита дали Айлийн е намерила работа. Надяваше се нещата ѝ да са потръгнали и да не се е срещала с Брад. Нямахше търпение да разбере какво е станало. И нея не беше я чувала последните няколко седмици. Остави ѝ няколко съобщения, но Айлийн не се обади.

Влизайки, Франческа изпита странно усещане. Привидно всичко в къщата беше наред и нямаше причина да се тревожи, но изведнъж настръхна и тръпки пробягнаха по гърба ѝ. Почувства се глупаво. Всичко си бе на мястото, но тя не можеше да се отърси от впечатлението, че има някого. Извика Айлийн, но отговор не последва. Обърна се и видя, че вратата към всекидневната ѝ е отворена, а на пода лежеше разбит стол. Застина на място. Определено нещо не беше наред. Инстинктът ѝ подсказваше да избяга. Изскочи навън, застана при стъпалата и няколко пъти си пое дълбоко въздух. Цялата трепереше, а не знаеш защо.

Помисли си да се обади на Тод, но ѝ се стори неподходящо и като не съобрази какво друго да предприеме, звънна на мобилния на Крис, за да успокои нервите си и да му поиска съвет. Седна на първото стъпало и набра. Имаше доста шум около него, когато отговори. Почти не го чуваше. Сякаш се намираше на детска площадка. Наистина той беше в двора на семейното имение, а децата лудееха наоколо. Звучеше щастлив, че я чува.

— Здравсти, Франческа. Как изкара? — попита той усмихнат.

— Чудесно — отвърна тя с леко разтреперан глас. Сега се чувстваше глупаво, че го безпокои. Вероятно всичко в къщата е наред. Но как да си обясни счупения стол във всекидневната или тръпките, които я побиха? Запита се дали не са станали жертва на обир. Но ако някой е влизал, Айлийн защо не ѝ звънна? Пъзелът не се подреждаше. — Прекрасно си починах. Вие как сте?

— Много добре. Бяхме в Нюпорт преди няколко дни и това е последният ни уикенд тук. Няма да познаеш Иън. Страхотно е пораснал.

Тя се усмихна, пое си въздух и подхвана:

— Извинявай, че те безпокоя. Наистина се чувствам глупаво. Върнах се преди пет минути и изпитах много странно усещане при влизането в къщата. Следва още по-налудничаво нещо: вратата на всекидневната беше откритата и вътре имаше счупен стол. Нищо друго не изглежда разместено. Но се изплаших и изтичах навън. Сега седя на стъпалата и се чувствам като глупачка, но се притеснявам да вляза. Ами ако има някой? Обирджии или крадци? Извиках Айлийн, но явно не е вкъщи.

Алармата не беше включена. Освен това Франческа въобще не се сети да ѝ звънне, а звънна на Крис като девойка в беда или като страхливка, седнала на стъпилата пред собствената си къща. Но истината бе, че се изплаши.

Крис не се поколеба нито за секунда.

— Довери се ни инстинкта си — посъветва я той. — Каквото и да предприемеш, не влизай вътре. Звънни на полицията. Наистина вътре може да има някой. През лятото, когато хората отсъстват, често стават обири. Аз бих позвънил на полицията веднага.

— Ще решат, че съм луда — отвърна тя, но се питаше дали той не е прав.

— А по-добре ли ще е да те застрелят в собствената ти къща? Звънни на полицията. После пак ми се обади.

— Добре.

Затвори и се свърза с полицията. Съобщи, че току-що се е върнала от ваканция и според нея в къщата или е имало обир, или някой е вътре. Не можеше да си обясни потрошения стол, освен ако някой от онлайн приятелите на Айлийн не се беше напил и не беше пощурял.

От полицията я инструктираха да не влиза и обещаха да дойдат до десет минути. Пристигнаха след пет. Патрулна кола с двама полицаи се бе оказала наблизо. Описа им какво е изпитала и какво е видяла, а те ѝ казаха да остане отвън. Поинтересуваха се кой друг живее с нея. Изброи другите обитатели, но обясни, че никой не е тук сега, освен момичето, което останало в града, но тя може да е на работа или да спи горе. Съобщи разпределението на къщата и кой къде живее. Добави, че Айлийн е най-горе, а останалите отсъстват. Двамата полицаи влязоха. Бяха нащрек и готови да извадят пистолетите. Франческа разбра, че са я взели на сериозно. Докато чакаше, си

помисли да звънне на Крис, но не искаше да го безпокои отново, а и най-вероятно едва ли щяха да открият друго, освен счупения стол. Не искаше да се държи като истеричка. Полицаяте се забавиха вътре известно време и тя започна да се отпуска. Явно всичко е наред. Нищо не се бе случило: не се чуха изстрели, от къщата не бяха изскочили крадци. Минаха обаче двацет минути и чак тогава един от тях се появи. Бяха претърсили всичко основно. Бавно се приближи към Франческа и я погледна с неразгадаемо изражение.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Усмихна му се и отново се почувства глупаво. Партньорът му още се намираще вътре.

— Инстинктът не ви е подвел — подхвана той с тих, спокоен тон. — Наемателката ви от най-горния етаж е мъртва.

Айлийн? Боже! Не е възможно! Франческа усети, че е на път да припадне. Полицаят ѝ помогна да влезе и я настави да седне. Беше страшно пребледняла и ѝ трябваша минута — две, за да си поеме нормално въздух.

— Как така е мъртва? — попита тя задавено. — На двацет и три е.

Сякаш това бе довод. Умът ѝ бе скован; не можеше да мисли.

— Била е зверски пребита и удушена. Не сме сигурни, но вероятно е и изнасилена. В леглото си е гола. Мъртва е от около три дни. Имате ли представа кой може да го е направил? Имаше ли гадже? Бивш съпруг? Не прилича да е извършено от непознат човек. В къщата почти нищо не е разбъркано. Няколко паднали стола, това е всичко.

Франческа го зяпаше с широко отворени очи.

— Имаше едно много неприятно гадже, но когато я видях за последен път, не беше се срещала с него от известно време. Той я би два пъти. Заминах преди три седмици и мисля, че не бяха заедно от юни... Но смятам, че е той... Или някой друг, с когото се е запознала по интернет... Често го правеше...

Полицаят си водеше бележки, а колегата му извика подкрепление. Докато разговаряха, пристигна още една полицейски кола и линейка.

— Знаете ли името му? — попита я полицаят, докато другите влизаха вътре.

— Брад. Брад Търнър. Страшно неприятен тип.

— Някаква представа къде работи?

— Не, никаква. Моторен механик е, само това знам. И с много татуировки.

— Помните ли как изглеждаха?

Затвори очи, докато отговаряше, за да си ги представи. Вече трепереше и имаше чувството, че ще повърне.

— Орел... Рози... Дълга змия на едната ръка... Нещо китайско... Друго не помня.

Отвори очи. Мислеше само за Айлийн — мъртва горе в стаята си, вероятно убита от Брад.

Полицаят я погледна извинително.

— Съжалявам, но някой трябва да идентифицира тялото, за да сме сигурни, че е тя. Дали ще се справите?

Франческа не отговори веднага. Погледна го ужасена.

— Налага ли се?

Нямаше желание да види Айлийн така. До момента Франческа не бе виждала мъртъв човек.

— Само с вас разполагаме, а тялото трябва да се идентифицира, за да сме сигурни, че сега горе не лежи непознатата.

Франческа бавно кимна. В този момент пристигна нова полицейска кола. Къщата ѝ се бе превърнала в местопрестъпление и гъмжеше от полицаи.

Офицерът, който я разпитваше, влезе за малко вътре и с трепереца ръка тя звънна на Крис.

Той вдигна незабавно.

— Здравей, Франческа. Какво стана? Всичко наред ли е?

Последва безкрайна пауза, преди да отговори:

— Айлийн е мъртва. Някой я е пребил и удушил. Може и да е изнасилена. След като заминах, вероятно пак се е срещнала с Брад. Или с друг толкова ужасен, колкото него.

Той помълча, докато осмисли чутото. След време промълви:

— Много съжалявам...

— Беше още дете. Искат да идентифицирам тялото. Не знам дали ще се справя. Споменаха, че можело и да не е тя. Лежи гола в леглото...

Тя се вкопчваше за сламки. Крис не се съмняваше, че е Айлийн. Вътрешно и Франческа го знаеше. Искаше ѝ се да не е, но знаеше, че е

тя.

— Да се върна ли веднага? — предложи Крис. — Ще пристигна след няколко часа.

— Няма нужда, а и Иън ще се изплаши. Кога възнамерявате да си дойдете?

— След три дни. Но ще съкратя престоя и ще се появим утре. Не бива да си там сама.

— Няма да остана в къщата — увери го тя. — Ще отида на хотел.

— Съжалявам, че трябва да идентифицираш тялото. Ако изчакат, аз ще го направя, когато се върна.

И на него не му се искаше, но щеше да го направи заради нея.

— Редно е да го направя, за да се обадят на семейството ѝ.

Не че баща ѝ щеше да се трогне, но тя имаше братя, сестри и майка. Трябваше да ги уведомят. Момичето заслужаваше поне това. Веднъж Айлийн ѝ беше дала номера на майка си за всеки случай. Франческа го беше прибрала в бюрото си.

Двама полиции дойдоха и след като се осведомиха дали е добре, я помолиха да ги последва. Бяха поставили Айлийн на носилка и я бяха покрили с чаршаф. Сега бе във входното антре. Попитаха я дали е готова. Тя кимна и стисна ръката на единия полицаи. Друг я придържаше отзад, в случай че припадне. Знаеха каква тежка задача ѝ предстои. Единият отметна чаршафа. Беше Айлийн. Лицето ѝ бе обезобразено от синини и подутини, но беше тя. Франческа кимна. Покриха трупа с чаршафа и изнесоха носилката. Франческа се свлече на пода. Помогнаха ѝ да стане и я изведоха от къщата, за да я настанят в една от полицейските коли. Дадоха ѝ да пие вода. Тя съзнаваше, че за съседите ѝ изглежда все едно я арестуват, но не ѝ пукаше. Отново звънна на Крис.

— Тя е. Но е обезобразил лицето ѝ.

— Много съжалявам. Слушай — ще оставя Иън с братовчедите му и ще се върна. Не бива да си сама.

— Благодаря — успя да промълви тя и затвори.

Наведе се и повърна.

Отведоха Франческа в полицейския участък, където подписа показания. По нейно описание направиха компютърен портрет на Брад и го разпространиха за издирване. После се обади на майката на Айлийн. Тя пожела детето ѝ да бъде кремирано, а прахта да пратят в

Сан Диего. Нямахте да има погребение или възпоменателна служба в Ню Йорк. Тя нямаше приятели, освен съквартирантите си и мъжете, с които се бе запознала. В крайна сметка увлечението ѝ по интернет я бе убило. Франческа бе наясно, че ако не е бил Брад, щеше да е някой друг, с когото се е запознала онлайн. Поемаше прекалено големи рискове. На Франческа не ѝ се вярваше, че сладкото момиче с луничките и вързаните на плитки червени коси е мъртво. Изглеждаше толкова невинна и сладка в деня, когато замина. Последно я видя как стои на стълбите и ѝ маха.

Полицаяте откараха Франческа до хотел „Гансвоорт“. Нае си стая, седна и се разтрепери. За нищо на света нямаше да се върне в къщата сега. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди Крис да се обади. Беше загубила представа за времето. Той пътуваше от летището към града и искаше да разбере къде е. Тя му съобщи адреса и той пристигна след няколко минути. Отвори вратата, метна се на врата му и избухна в ридания.

— Глупаво момиче — ограничи се да каже Крис, едновременно ядосан и тъжен.

Отнасяше се за Айлийн, но същото можеше да сполети и съпругата му. Досега тя просто бе имала късмет, но един ден той щеше да свърши; щеше да осъмне като Айлийн, но със забодена в ръката игла, а Иън щеше да е съкрушен. Крис ги ненавиждаше заради рисковете, които предприемат и така огорчават хора, разбиват сърца, причиняват сълзи. Франческа плака дълго, но накрая заспа в обятията му. Той лежеше на леглото до нея и я притискаше, както често правеше с Иън.

Сутринта се обадиха от полицията. Бяха заловили Брад и сравнили отпечатъците му с тези от местопрестъплението. Съвпадаха. Щяха да направят и ДНК проби, но парчетата от пъзела се наместваха. Засега уликите сочеха, че Брад е убиецът.

14.

Франческа се събуди с натежала глава и обърквана; колебаеше се дали онова, което се върти из ума ѝ, не е сън. Заспа облечена в леглото в хотел „Гансвоорт“ до Крис. Отвори очи и се обърна да го погледне. Лежеше до нея буден.

— Сънувах ли го?

Той поклати глава.

Не беше възможно; не можеше да се е случило; не беше честно. Айлийн бе мъртва. Вманиачеността ѝ по интернет я бе убила. И не само това. Виновна бе и неадекватната ѝ преценка за мъжете — винаги избираше неподходящи, а и побоищата през детството ѝ си казаха думата — всичко накуп допринесе за тъжния ѝ край. Всеки познаваше симпатични хора, които са се запознали онлайн, влюбили са се и са се оженили. Но освен симпатичните имаше и лоши. Брад бе един от тях. А Айлийн се пристрасти към него, към малтретирането му и не успя да се спаси. Беше го потърсила отново, но това ѝ коства живота.

В момента държаха Брад по подозрение в убийство. Искаха Франческа и Крис да го разпознаят, а после щяха да го призоват на съд. Вече правеха ДНК тестовете, за да установят дали кожата съвпада с тази под ноктите на Айлийн. Окончателните резултати щяха да са готови след три дни. Тялото ѝ се намираше в моргата и след аутопсията щяха да я кремират, но предстоеше да стане едва след няколко дни. За Франческа всичко това беше без значение. Каквото ѝ да се случи, момичето нямаше да се върне. Сети се как правеха хартиени кукли с Иън, колко се забавляваха... После си припомни вчерашния ден и как я идентифицира. Прилоша ѝ, затова стана, отиде в банята и повърна. Беше коленичила на пода, а Крис разтриваше гърба ѝ и ѝ държеше косата, после ѝ подаде мокър пешкир.

— Извинявай — смънка тя, докато си бършеше лицето.

— Съжалявам за нея — промълви той. — Отношенията, при които има малтретиране, са ужасно нещо. Психологическото малтретиране е също толкова ужасно. Хората се пристрастяват към

него. Според мен се връщат към миналото или го търпят, за да убедят малтретиращия, че не са лоши хора, че не заслужават такова отношение. Но винаги ги обвиняват. И винаги страдат, а понякога и ги убиват. Според мен Айлийн не беше достатъчно силна или здрава, за да не се среща повече с него.

И двамата бяха наясно, че такива неща често се случват.

Франческа отново легна; нямаше сили да се крепи на краката си. Крис седеше до нея и нежно галеше косата ѝ.

Марая и Шарл-Едуар точно се бяха върнали от разходка и започваха да приготвят закуска, когато Крис звънна на мобилния на Марая. Апаратът лежеше върху бюрото ѝ и тя не се втурна да отговори. Не очакваше важни разговори, искаше да се наслаждава на компанията на Шарл-Едуар и още бе във ваканционно настроение. Не разпозна номера, но все пак вдигна и се изненада да чуе Крис.

— Здравсти, Марая — поздрави той с дрезгав глас.

Не беше спал много предишната вечер; почти през цялата нощ беше бдял над Франческа. Няколко пъти тя се събуди разплакана. Той се чувстваше уморен и тъжен.

— Каква приятна изненада — зарадва се Марая. — Как е Иън? Къде сте? Аз съм още във Вермонт.

Не бяха се чували, откакто напуснаха Ню Йорк за лятото.

— В Ню Йорк съм с Франческа — обясни той тихо. Франческа го бе помолила да се обади на Марая. — Иън е още в Маргас Винярд. Ще отида да го взема след два дни.

— Нещо станало ли е? Франческа добре ли е?

На Марая ѝ се стори странно, че са двамата, а и той звучеше разстроен.

— Върна се вчера. Съжалявам, че те безпокоя, но в къщата е станало нещо ужасно. Айлийн е била убита преди няколко дни, вероятно от Брад.

— Боже, какъв кошмар! — Очите на Марая се напълниха със сълзи. Айлийн бе толкова сладко, мило и глупаво младо момиче. Шарл-Едуар я наблюдаваше и в погледа му се четеше загриженост. — Франческа ли я е открила?

Надяваше се да не е. Не си представяше по-травмираща картина.

— Когато влязла, ѝ се сторило, че нещо не е наред. Звънна ми и я посъветвах да се обади в полицията. Те са открили Айлийн мъртва в стаята ѝ. Пребил я и я удушил. Сега е задържан. Днес трябва да го разпознаем.

Не спомена за идентифицирането на тялото предишния ден. Франческа, смъртно бледа, лежеше на леглото със затворени очи и слушаше разговора. Дватамата се държаха за ръце и изглеждаха много тъжни. Той бе доволен, че е до нея в този момент.

— Искате ли да дойда? Ние можем да пристигнем за няколко часа.

Направи му впечатление, че тя каза „ние“, но реши, че се е объркала от ужасната новина за Айлийн.

— Няма нужда. Добре сме.

Изрече го, ала въобще не отговаряше на истината.

— В къщата ли сте отседнали?

Настръхна само при мисълта от това.

— В „Гансвоорт“ сме — успокои я той.

От полицията им дадоха името на фирма, специализирана в чистене на местопрестъпления. След като съберат необходимите им улики и направят съответните снимки, от фирмата щяха да пристигнат и да заличат всички следи от престъплението. За целта се нуждаеха от няколко дни. При необходимост щяха да пребоядисат стаята, но това най-често се налагало, ако е имало изстрели. На Крис подобен род работа се стори доста мрачна.

— Всичко би трябвало да е наред, докато си дойдеш — увери я той.

Но наред или не, Айлийн вече никога нямаше да е там. Още сутринта Франческа реши, че не желае да дава стаята на никого друго. Лично тя не изпитваше никакво желание да я вижда; щеше да се натъжи прекалено много. Искрено харесваше Айлийн, независимо от глупостта, която проявяваше по отношение на мъжете. Беше я взела под крилото си и я пусна в дома си, а сега тя бе мъртва.

— Много съжалявам — повтори Марая. — Не искам да безпокоя Франческа, но ако мога да помогна с нещо, звънни. Ще се кача на колата и ще пристигна след няколко часа. Възнамерявам да се върна тези дни. Някой обади ли се на родителите ѝ?

— Полицията. Ще кремират тялото след аутопсията и ще пратят праха на майка ѝ. В Ню Йорк няма да има погребение или възпоменателна служба.

— Може ние да направим помен вкъщи — подметна Марая неопределено.

Беше прекалено шокирана, за да мисли в момента. Напомни му да предаде поздрави на Франческа и затвориша.

— Какво е станало? — попита Шарл-Едуар загрижен.

— Айлийн, момичето от най-горния етаж, с което се запозна, е била убита в къщата. Пребита от бой и удушена.

— От крадец ли?

— Смятат, че е мъжът, с когото излизаше. Задържали са го и ще го обвинят в убийство. И преди я беше пребивал на два пъти.

Марая не изглеждаше добре. Седна на дивана с отнесено изражение. Шарл-Едуар се настани до нея и я прегърна през раменете. Беше тъжно начало на първия ден от новия им живот. Неща започваха и свършваха... Зараждаше се нова връзка, а една млада жена бе умряла... Животът е пълен с горчиви и сладки неща...

Марая го погледна, потъна в обятията му и се разрида.

В Шести полицейски участък на Западна десета улица дълго подготвяха редицата за разпознаване.

Накрая се получи доста разнородна група. Имаше двама високи мъже, един нисък и трима със среден ръст, всички с татуировки; един дългокос; трима задържани по други обвинения; полицаи под прикритие; наскоро пуснат под гаранция и Брад. Когато той се изправи с лице към стъклото, а после — в профил, както го бяха инструктирали, двамата го разпознаха веднага. Крис и Франческа потвърдиха, без колебание, че е той. После изведоха мъжете. Всичко приключи. Щяха да го изправят пред съда на следващия ден. Освободиха Крис и Франческа да си вървят.

Върнаха се пеша в хотела; имаха нужда от въздух. Докато се прибираха, Иън звънна на Крис. Баща му го увери, че всичко е наред, а Франческа му прати поздрави. Беше му казал, че се връща в Ню Йорк по работа и да помогне на Франческа с къщата. Не искаше Иън да се притеснява, че нещо е станало с майки му в затвора. Малкият

постоянно — но и основателно се тревожеше за нея. Този път бе обвинена в убийство. Крис се съмняваше дали баща ѝ ще успее да я измъкне. Никой не успя да спре, предпази или спаси Айлийн. Както Крис добре знаеше, жени, склонни към самоунищожение, рано или късно завършват трагично.

От полицията ги бяха уверили, че къщата ще е готова до средата на седмицата. Дотогава възнамеряваха да останат в хотела. Преди да тръгнат към полицията, Крис си беше наел самостоятелна стая. Не се интересуваше дали ще я използва, или не, но така се чувстваше по-независим, и не възразяваше всяка нощ да седи на стола в стаята на Франческа.

По време на разходката минаха възможно най-далеч от къщата. Франческа не искаше да я вижда.

Запита се дали винаги ще е така, или ще могат да заживеят отново там. Не знаеше какво ще стане.

Не беше хапвала от предишния ден и Крис най-после успя да я убеди да отидат в „Да Силвано“ за спагети. В популярния и оживен ресторант им предложиха маса отвън. Франческа не докосна храната. Мислеше единствено за Айлийн. Прибраха се пеша в хотела, влязоха в нейната стая и Крис пусна телевизора. Предаваха бейзболен мач. Настани се на стола до леглото, за да го гледа, а тя заспа. Размърда се няколко пъти, сънува един-два кошмара, стана веднъж, за да отиде до банята, но като цяло спа до сутринта. Той спа облечен на стола пред включения телевизор, но на следващия ден и двамата се чувстваха по-добре.

Поръчаха закуска в стаята. Марая звънна, за да провери как са. Този път разговаря с Франческа. И двете поплакаха за Айлийн. Това накара Франческа още по-остро да усети липсата на Марая. Тя не каза нищо за новото развитие на отношенията си с Шарл-Едуар. Хубавата новина нямаше да прозвучи подходящо в този тъжен момент.

— Искаш ли да дойдеш с мен в Мартас Винярд за няколко дни?
— предложи Крис по време на закуска.

Франческа отказа.

— Не знам какво искам — обясни тя все още объркана. — Не ми се среща с хора, а и трябва да отворя галерията и да се захвана за работа.

Щеше да ѝ се отрази добре да се поразее — например да отиде в къщата на баща си в Кънектикът. Той и Ейвъри току-що се бяха върнали от Аспен.

Звънна на Ейвъри следобед и ѝ описа какво се е случило. Мащехата ѝ се ужаси.

— Май идеята за съквартиранти не се оказа много добра — отбеляза Ейвъри тихо.

Беше ѝ жал за Франческа. Дали къщата вече ще и се струва омърсена и злокобна? Франческа се питаше същото. Не знаеше. Щеше да разбере, когато се върне.

— Какво ще правиш сега? Ще продадеш ли къщата?

Звучеше много крайно, но за никого нямаше да е лесно да живее там, където е била убита младата жена, която харесваха. Сега къщата пазеше много тъжни спомени. Ейвъри намекна, че едва ли вече си струва борбата да я задържи. Попита я дали е звъннала на майка си.

— Още не. И не съм сигурна дали ще го направя. Няма нужда да знае. Само ще ми опява, че от самото начало е била права и не е трябвало да задържам къщата и да пускам наематели. Положително ще настоява да я продам. Сама трябва да преценя дали искам да го направя, но в момента не съм в състояние.

— Ще се справиш, когато му дойде времето. Засега е прекалено рано, освен ако не си сигурна, че искаш да я продадеш.

— Не съм. Още обичам къщата, но ненавиждам това, което се е случило. Все се питам дали можех да направя нещо, или да се държа по-твърдо с нея. Но аз ѝ бях съквартирантка, хазайка, а не майка. Как да ѝ забраня да се вижда с него? Оставаше ми само да настоявам, че не го искам вкъщи, но тя го е приела, докато ме е нямало. Постоянно я молах да потърси помощ и да спре да се запознава с мъже по интернет. Според мен беше далеч по-сложно същество, отколкото изглеждаше, и беше обременена от малтретирането ѝ през детството. Сякаш я привличаха лоши хора. Щеше да открие някой друг Брад. Дори без помощта на интернет. Всички имаме свои тайни, проблеми и грижи: аз продължавам да се старая да преодоля Тод, Марая — загубата на съпруга си, а Крис — да се справи с бившата си съпруга, пристрастена към хероина, и да опази сина си. Всеки води своите битки и нещата явно не са такива, каквито изглеждат на повърхността. И с Айлийн беше така, виж докъде се стигна.

Франческа отново се разплака. Наистина харесваше момичето. А и никой от познатите ѝ не беше убиван. Каква ужасна смърт: да те пребият и удушат в леглото ти. Но той бе дал доста признаци, че е опасен мъж, а тя се вкопчи в него, вместо да побегне на часа. Айлийн просто бе болен човек, пристрастен към малтретирането на Брад, и заплати прекалено висока цена. Ейвъри ѝ напомни, че статистическият брой на малтретиращи мъже и малтретирани жени е ужасяващо висок. Седемдесет и пет процента от мъжете, заплашили да убият жените, с които имат връзка, са го направили. Сега Айлийн просто е влязла в статистиката, а не е вече сладкото момиче с лунички от най-горния етаж. Излизането на срещи с напълно непознати и липсата ѝ на преценка се бяха оказали фатални.

На следващия ден Крис замина за Мартас Винярд, за да прибере Иън. Обеща да се върне възможно най-бързо. Франческа твърдеше, че е добре. Отвори галерията, но задържа стаята в „Гансвоорт“. Беше оставила куфарите в антрето на къщата и сега помоли да ѝ ги донесат в хотела. Каза на Марая, че не е нужно да бърза да се връща. Нямаше какво да правят. Изнесоха всичко от стаята на Айлийн и сега я чистеха с пара. Щяха и да я боядисат. След като полицията прегледа вещите и взе нужните улики, опаковаха останалото в кашони и го изпратиха в Сан Диего. Франческа възнамеряваше да затвори стаята и да я заключи. Никога повече не искаше да стъпи там. Засега зачеркна най-горния етаж на къщата. Не си представяше кой би пожелал да живее горе, след като разбере, че е имало убийство. В резултат се налагаше да започне да плаща половината от стойността на вноските, а не четвърт както досега. Плащаше същата сума и когато живееше с Тод. Щяха да останат тя, Крис и Марая. И Иън, разбира се. Бяха зрели хора, разсъждаваха разумно, водеха нормален живот и не излагаха нито себе си, нито другите на опасност. Не би преживяла още един път същата травма. И никога не знаеш какво правят хората, когато са насаме. Нито тя, нито Марая, нито Крис имаха връзка или партньор в момента. Бяха трима възрастни и едно дете, което всички обичаха. Айлийн се оказа прекалено незряла и увредена, за да е отговорна, и Франческа се винеше, задето не го бе разбрали по-рано преди това ужасно нещо да се случи. Ако нещата се бяха стекли по друг начин, може би нямаше да

бъде убита. Но всички заминаха във ваканция и тя се превърна в лесна плячка.

От полицията я информираха, че срещу Брад ще има дело. Засега твърдеше, че е невинен, следвайки съвета на предоставения му обществен защитник. Настояваше да водят дело, макар да нямаше големи изгледи да спечели. Обвиниха го в хладнокръвно убийство. ДНК пробите го свързаха с убийството. Щяло да мине година, преди да се гледа делото, а дотогава той щял да бъде в затвора, без право да го пуснат под гаранция. Това ѝ напомни за бившата съпруга на Крис — и тя беше в затвора и чакаше да започне процеса срещу нея. Баща ѝ и адвокатите се мъчеха да постигнат извънсъдебно споразумение, но прокурорът не искаше и да чуе. Тя носеше отговорност за наркомана, с когото се бяха дрогирали, тя бе доставила и хероина. Било е грозна гледка, а горкият Иън е присъствал, докато онзи е умираше, и е видял как същото едва не е сполетяло и майка му. Разправил на Крис, че е видял как си инжектират дрогата. Крис възнамеряваше да използва това като довод в делото за попечителство. Не желаше синът му да живее с жена, която се дрогира в негово присъствие, дори да е майка му, и наоколо да се навъртат съмнителни типове като търговци на дрога и други наркомани. Щеше да настоява срещите между Иън и нея да стават в присъствието на трети човек, когато тя излезе от затвора. Нямаше да допусне никога повече Иън да остане насаме с нея. Не хранеше никакви надежди, че някога тя ще се откаже от порока си. Досега не бе станало, независимо от всички скъпи и претенциозни клиники, които посещаваше от години. Родителите ѝ искаха тя да се изчисти; и той го искаше, но никога нямаше да се случи. Беше затънала прекалено дълбоко, за да ѝ пука. Мечтаеше единствено за дрогата си, независимо на каква цена. Точно както Айлийн бе мечтала за Брад. Той се оказа нейният наркотик и то така летален, както хероинът за приятеля на майката на Иън. Сега и двамата бяха мъртви.

Крис звъня на Франческа няколко пъти от Мартас Винярд, защото се притесняваше, че е сама. Беше се върнала в къщата. Звучеше унило, но го увери, че е добре. Не му призна колко много ще се радва, когато той и Марая се върнат в Ню Йорк, и колко ѝ е тревожно да е сама.

И Марая не бързаше да се върне; мислеше колко ще е тъжно. Още не бе споделила хубавата си новина с Франческа; моментът

продължаваше да ѝ се струва неподходящ. Но тя и Шарл-Едуар бяха щастливи във Вермонт и се радваха на нови страни на връзката си, каквито никога дотогава не бяха споделяли. Сега нямаша никакви задръжки — нали той се развеждаше. Два пъти разговаря с адвоката си от Вермонт и всичко вървеше по план. Жена му нямаше търпение да приключат по-бързо, за да се омъжи за неговия помощник-готвач. Настояваше за половината от имуществото на Шарл-Едуар и след трийсет години брак той го възприемаше като справедливо. Обясни на Марая, че разполага с достатъчно, за да даде половината на Ариел и пак да живее охолно. Това стигаше и на двамата, а и Марая не искаше нищо от него. Просто да живеят приятно; полагаха отлично начало. Тя не бе очаквала да е с него — или с друг мъж — след Джон. Двамата бяха изненадани и се налагаше да се приспособят, но всеки проявяваше гъвкавост и толерантност към навиците на другия. Бяха добри хора; наслаждаваха се на живота и сега се обичаха не само като приятели. Той продължаваше да настоява да се оженят. Тя пък не отстъпваше: искаше доказателства за способността му да ѝ бъде верен. След трийсет и шест години щастлив брак с Джон сега нямаше да се даде на измамник, а до този момент Шарл-Едуар бе точно такъв. Самият той го признаваше. Обясняваше го с това, че не бе обичал съпругата си. Марая твърдеше, че не я интересуват причините и няма да търпи човек, който не се колебае да има връзки. Той се кълнеше как това никога няма да се случи.

Изкараха чудесно във Вермонт: разхождаха се с колата, посетиха няколко планински хижи, ходиха до Ню Хампшър и ядоха скариди, омари и семпли блюда из местните ресторанти. Отскачаха до фермерски пазари, купуваха продукти и готвеха вкъщи. Уточняваха кой какво ще приготви, а някои блюда майсторяха заедно. Пробваха рецепти за бъдещата книга, засадиха зеленчуци в градината ѝ, беряха цветя, излизаха на дълги разходки, плуваха в близкото езеро, ловяха риба, готвеха я и се любеха поне веднъж на ден, което смая Марая. Тя не подозираше, че на тяхната възраст сексуалният живот е възможен. Шарл-Едуар се оказа сексапилен мъж с мераците на много по-млад, а и притежаваше способността да доведе акта до край. Тя сияеше от вниманието, с което я обсипваше. Свързваше ги истинска любов. Единственото черно петно в този момент бе новината за смъртта на Айлийн. Марая, дълбоко опечалена, заведе Шарл-Едуар на църква, за

да се помоли за момичето. Плачеше, когато запали свещичка за душата ѝ. Щеше да ѝ липсва. Запита се дали Франческа щеше да потърси нов квартирант.

Когато Шарл-Едуар и Марая тръгнаха от Вермонт, тя изглеждаше здрава, загоряла и щастлива. И сините очи на Шарл-Едуар сияеха на почернялото му лице, от което косата му изглеждаше по-бяла. Беше облечен в синя риза, джинси и с еспадрили, а червен пуловер бе метнат на раменете му, когато слязоха от колата пред Чарлс Стрийт 44. Вътре разтовариха куфарите и торбите с пресни зеленчуци от градината ѝ и от фермерския пазар във Вермонт.

Докато оглеждаше къщата отвън, Марая въздъхна. Мислеше колко ще е различна без Айлийн. Тя заразяваше всички с младежкия си дух.

Крис и Иън си бяха вкъщи. Изненадаха се да видят Шарл-Едуар. Двамата с Марая изглеждаха по-щастливи от всякога. Докато ги гледаше, Крис отново съжали, че Шарл-Едуар е женен и не може да е с нея. Бяха идеална двойка.

— Добре завърнали се вкъщи — посрещна ги Крис, когато ги чу да влизат.

Иън пристигна тичешком от кухнята с мустаци от мляко и бисквита в ръка. Усмихна се широко на Марая и се хвърли в отворените обятия на Шарл-Едуар.

— Имам яйце в ухото! — извика той развълнувано.

Този път Шарл-Едуар измъкна монета от ухото му и му я подаде.

— Продам си яйцата за пари — обяви той.

Целуна момчето по двете бузи и прегърна Крис.

Той вече бе свикнал със сърдечните френски изблици на Шарл-Едуар. Иън помогна да свалят багажа долу, а Крис прошепна на Марая, че още не е казал на сина си за Айлийн. Само споменал, че се е върнала в Калифорния, за да е при родителите си. Донякъде отговаряше на истината. Представата, че е била убита в къщата, щеше да изплаши Иън, а той бе преживял достатъчно травми с майка си. Марая напълно одобри решението му и обеща да предупреди Шарл-Едуар да не споменава за убийството и дори за смъртта ѝ. И без това на всички им беше тежко и тъжно. Прегърна Крис ласкаво и си размениха нежен, любящ поглед.

— Как прекара лятото? — попита той. — Нашето в Мартас Винярд беше чудесно.

Наистина изглеждаше добре, а и Иън също. Бяха хванали тен също като нея. Като се изключи трагедията, сполетяла Айлийн, всички бяха прекарвали прекрасно.

— Изкарахме много добре във Вермонт — отвърна Марая сияеща, — а Европа винаги е приказна. Върнах се преди месец, а имам чувството, че е било много по-отдавна.

Когато Крис и Иън пристигнаха от Мартас Винярд предишната седмица, вече нямаше никакви следи от безредието. Стаята на Айлийн горе бе затворена и заключена. Франческа най-после бе купила мебели за всекидневната и заменила взетите от Тод преди осем месеца. Сега помещението бе придобило доста уютен вид и тя реши да не продава къщата, независимо от Айлийн. Така каза и на Крис. Да, беше трагедия, но трябваше да продължат напред. Той одобри решението ѝ и изпита облекчение. С Иън бяха щастливи там. Устройваше ги идеално и вече не можеше да си представи живота без Марая и Франческа като приятели наоколо. Те бяха като любящи лели на Иън, макар Крис да знаеше, че и Айлийн ще му липсва; четяха приказки заедно, правеха оригами...

Както винаги, когато Марая си беше вкъщи, всички се струпаха в кухнята. Тя сложи да се стопли супата от гъби, приготвена сутринта във Вермонт, преди да тръгнат. Ухаеше божествено. Шарл-Едуар правеше номера с яйцата на Иън, който се превиваше от смях. Изведнъж къщата се изпълни отново с вкусни аромати, радост, шум и смях. Не беше така, когато се върнаха с Иън и отначало му се стори много мрачно, все едно всички бяха в траур. Сега определено беше по-добре. Марая и Шарл-Едуар внасяха енергия и живот. До този момент без тях бе прекалено тихо.

Когато се върна от работа, Франческа ги чу всички да се смеят в кухнята. Усмихна се, щом зърна Марая. Вече беше препасала престилката и готвеше. Печеше кокошка във фурната за вечеря. Шарл-Едуар остави пастета, който приготвяше, прегърна Франческа и я целуна по бузите.

— O, la la chatelaine! — възкликна той възторжено. Обичаше да я нарича „господарката на замъка“. Чарлс Стрийт 44 далеч не

приличаше на замък, но беше техен дом и те го обичаха. — Красива си с тен, Франческа. — Косата ѝ бе като златна.

Всички говореха едновременно. Марая огледа кухнята. Някои неща бяха разместени и тя ги върна по местата им. Едва тогава забеляза, че кухненският компютър е изчезнал. Франческа го бе дала на полицията като улика. Всички разполагаха с компютри по стаите и не им трябваше и в кухнята. Марая подозираше, че е изчезнал, защото Айлийн го използваше прекалено често.

Петимата не спряха да говорят — всеки искаше да разкаже какво бе правил. За пръв път, откакто се върна от Мейн, Франческа усети къщата отново оживена, щастлива и радостни. Всеки внасяше собствена магия. Представляваха заедно семейство.

Докато седяха на кръглата маса в кухнята за вечеря и се опитваха да не мислят за отсъствието на Айлийн, Франческа забеляза нещо различно у Марая и Шарл-Едуар. Не заговори пред всички, но когато помагаше на Марая да вдигне чиниите, прошепна:

— Аз ли полудявам, или има нещо между теб и Шарл-Едуар?

Беше неназрачно, ала присъстваше. Крис също го бе забелязал, но никога не би попитал. Беше прекалено тактичен.

Марая се усмихна дяволито и също отговори шепнешком:

— Съпругата му го напуснала това лято. Подала молба за развод. Ще се омъжва за неговия помощник-готвач.

Франческа я зяпна смаяно.

— Леле, боже, наистина ли? — Изрече го малко по-силно, отколкото възнамеряваше, и отново сниши глас, за да попита: — Ще се ожените ли?

— Още не знам. Искам да видя дали може да ми е верен повече от пет минути. Но сме щастливи и се забавляваме. Засега това е всичко. Появи се ненадейно във Вермонт преди няколко седмици. Всичко е още в зародиш.

Изглеждаше млада и красива, докато го казваше. Шарл-Едуар погледна към двете шепнещи жени на мивката. Досети се за какво говорят, като ги чу как се смеят. Усмихна се на Марая.

Когато седнаха отново, той се обърна към Франческа:

— Марая каза ли ти?

Тя кимна и ги погледна възторжено. Само Крис изглеждаше още объркан.

— Много се радвам за вас — обяви Франческа, погледна ги любящо, стана и целуна двамата по бузите два пъти, както правят французите. — Чудесна новина.

— Пропуснал ли съм нещо? — попита Крис озадачен. — Нещо случило ли се е между вас това лято?

— Влюбени сме. Жена ми иска развод — отвърна той щастливо усмихнат.

— Браво на вас! — зарадва се и Крис. — Радвам се и за двамата. — Беше искрен, макар самият той да не желаше да е в подобна ситуация. След Кимбърли се беше отказал завинаги да търси любовта. Постоянно повтаряше, че и така нищо не му липсва. Животът му е нормален, спокоен и има Иън. — Много вълнуващо. Кога се случи?

— Във Вермонт — отвърна Марая.

Шарл-Едуар стана, за да налее шампанско, и всички вдигнаха тост за двойката.

Франческа огледа масата. Буца заседна в гърлото ѝ, но искаше да отпият и за още някого.

— За Айлийн — обяви тя. — Дано сега е на по-добро място.

Вдигнаха отново чаши и отпиха.

— Защо се е върнала в Калифорния? — попита Иън. — Липсва ми. Беше симпатична.

— Да, така е — съгласи се Франческа. — Понякога обаче хората, които обичаме, заминават.

Иън кимни и започна да реже месото в чинията си. Заговориха за Марая и Шарл-Едуар и плановете им за есента. Иън щеше да е в трети клас, Франческа я чакаха няколко тежки откривания на изложби в галерията, а и искаше да отскочи до Панаира на изкуствата „Арт Базел“ в Маями през декември. Шарл-Едуар и Марая щяха да довършат книгата си. За пръв път от седмици животът на Чарлс Стрийт 44 отново течеше нормално. Айлийн не бе забравена и никога нямаше да я забравят, но животът продължаваше.

15.

По настояване на Марая, Франческа покани майка си на вечеря, седмица след като се върна от Европа. И без това искаше да я види, а ако стане по време на вечеря, приготвена от Марая и Шарл-Едуар, щеше да е много по-лесно.

Талия прие с удоволствие. Добави, че е прекарала прекрасно лято. Изпрати на Франческа няколко имейла и ѝ звънна два пъти — нещо много за нея. Рядко поддържаше връзка, когато пътува. Обикновено забравяше семейството си, озовеше ли се сред приятели; никога не ставаше обратното. Останала по-дълго от очакваното във Венеция и изкарала чудесно. На вечерята изрази възторга си от менюто, приготвено от Марая и Шарл-Едуар. Продължаваше да флиртува с него, но вече малко по-спокойно и кротко. Беше облякла черен пуловер и панталон вместо къса рокля и обувки на висок ток. Към средата на вечерята забеляза отсъствието на Айлийн. Франческа още не ѝ бе казала, че е мъртва. Последва дълга, мъчителна пауза, след като Талия попита за момичето.

— Върнала се е в Калифорния — обясни Иън простичко. — В Сан Диего.

Никой не се впусна в подробности и разговорът продължи в друга посока. Само Франческа и Марая си размениха погледи, незабелязано за Талия.

— И сега какво планира всеки от вас — попита тя по време на десерта. Шарл-Едуар бе приготвил фина торта от круши. — Някакви пътувания? Аз отивам в Гстаад за Коледа.

Приятелите ѝ от Венеция я бяха поканили в имението си там. Беше един от луксозните ски курорти на Европа и Талия ходеше поне веднъж годишно; понякога и два пъти.

Никой друг нямаше големи планове. Празниците им се струваха отдалечени на светлинни години. Шарл-Едуар и Марая щяха да довършват книгата, Франческа щеше да е заета в галерията, а Крис трябваше да приключи делото за постоянно попечителство над Иън, но

не го спомена пред Талия; едва ли можеше да се нарече приятно занимание.

Талия забеляза новопоявилата се топлина и близост между Марая и Шарл-Едуар. Преди да си тръгне, попита дали е така, и Марая призна за връзката им.

— Той развежда ли се, или ти просто се предаде? — любопитства Талия.

Самата тя бе срещнала няколко привлекателни женени мъже във Венеция, но не бе съгласна да ги дели със съпругите им.

— Това лято жена му го напусна и подаде молба за развод. Извадих късмет — обясни Марая простичко.

Изпитваше известно неудобство, че се е сдобила с мъж, докато майката на Франческа така отчаяно търсеше партньор.

— Определено си извадила късмет — обяви Талия безцеремонно. — Нищо не разбирам. Ти не искаш мъж, а аз искам. Ти си намерила, а аз — не. Всичко е наопаки.

Марая се въздържа да й каже, че вероятно се старае прекалено много да постигне целта си.

— Навярно е съдба — отвърна дипломатично. — Всяко нещо се случва, когато му дойде времето. Ще дойде и твоят ред — увери я тя.

— Дано си права — въздъхна Талия. Облече бялото си сако от Париж. Както винаги бе в безупречен тоалет, бе красива с обиците с перли и диаманти и направената сутринта прическа. — Това лято не срещнах мъж, с когото да бъда. Напоследък Сен Тропе е пълен с изпаднали европейци и руснаци. И всички са извънредно млади. А всички останали в Европа са женени и мамят.

— И за теб има някой по широки свят — увери я Марая.

В този момент Франческа дойде отдолу, изпрати майка си до входната врата и я качи в такси. Изпитваше облекчение, когато тя си тръгваше. Все пак изкара по-добре, отколкото вечеря насаме с нея. Чувстваше се уморена и побърза да се качи горе. Вечерта се бе оказала напрегната и дълга.

Следващия уикенд прекара в Кънектикът с баща си и Ейвъри. Той рисуваше нова картина и прекарваше много време в ателието си. Възползва се от възможността, за да си направи дълги разходки с Ейвъри и да се поотпусне.

— Как се справяте след Айлийн? — попита Ейвъри предпазливо.

Франческа въздъхна, преди да отговори. Случката още я натъжаваше.

— На всички ни липсва. Внасяше младежки дух в компанията, независимо от лудостта ѝ по момчетата. Държеше се по-скоро като колежанка, а не като зрял човек. Още не съм казала на мама и няма да го направя. Не е нужно да знае. Само ще ми надуе главата с приказки. И без това е толкова ужасно. Айлийн е пример за това колко е рисковано да се срещаме със случайни хора. Излизаше безразборно. Смяташе го за безопасно, а се оказа, че не е. Въобще не притежаваше реална преценка за мъжете.

— А ти? Как си със срещите напоследък?

Ейвъри се притесняваше за нея. Тод се изнесе преди повече от осем месеца, а Франческа не положи никакво усилие да срещне нов човек; това сякаш не я интересуваше.

— Никак. И не съм сигурна дали ми се излиза. В служебното ми обкръжение няма човек, който да ме заинтригува. Художниците са или отнесени, или надути, или себевлюбени. Клиентите, които ме свалят, не струват, а останалите са женени.

— Прекалено си млада да се предаваш — отсъди Ейвъри твърдо.

— Не знам... Ще ми се да има някой до мен, но не желая да се разминем, както стана с Тод, а да го разбера едва след пет години. Инвестираш четири години, разбираш, че си сгрешил и следва година на тъга и раздяла, от която сърцето ти се къса. Губиш цели пет години от живота си. Още ми е малко трудно да се включа в нормалния ритъм.

— Чух, че Тод се е сгодил — вметна Ейвъри между другото.

— Да. Смелчага. Изведнъж се разбърза да се ожени и да има деца. Бог знае дали взима подходяща жена. Трябва му само някоя да му нареди деца и да я води на коледния купон в адвокатската си фирма. Аз не ставам нито за едното, нито за другото.

— И се получи лошо и за двама ви — отбеляза Ейвъри.

Харесваше Тод, но не го намираще подходящ за Франческа. Не го виждаше до нея дори в началото, когато двамата мислеха, че са родени един за друг. Според Ейвъри той не беше достатъчно интересен.

— Така излиза — съгласи се Франческа. — Вече не знам какъв искам: творец, сухар, женен, неженен, да съжителстваме или не. Много е сложно, а на моята възраст всеки е увреден. Всеки е бил прецакан от

някако точно като мен. — Мислеше за Крис, когато го изрече. Той открито признаваше колко се плаши от следваща връзка; също като нея. — Така, както съм сега, ми е добре. — Без Тод отначало се чувстваше ужасно самотна, но сега ѝ допадаше да прави каквото иска, без да се съобразява с никого. — Наемателите ми правят компания, чувствам Иън като свое дете и имам художниците, които да ме влудяват. Животът ми е доста запълнен. За какво ми е мъж?

— Кога за последен път прави секс? — попита я Ейвъри направо. — Не се отказвай от него на трийсет и пет. Приятно нещо е.

— О, секс... — ухили се Франческа смутено. — Вече дори не ми липсва. Просто не мисля за него. — Беше минала повече от година, откакто с Тод спряха да спят заедно. — И не се налага да си обезкосмявам краката.

Ейвъри се притесняваше за нея. Беше станала по-затворена от обикновено. Отне ѝ повече време, отколкото очакваше, да преодолее Тод, и явно ѝ бе нанесъл по-голяма травма, отколкото Ейвъри предполагаше. Но пет години бяха много време. А и отчаяно се бореше да запази галерията и къщата.

— Готова съм обаче да предприема някои нови неща — продължи Франческа. — Ще посетя „Арт Базел“ тази година. Няма да излагам, но ще огледам. Следващото лято възнамерявам да отида някъде другаде, а не в Мейн. Прекарах чудесно, но прекалено много ми напомня за Тод. Те са негови приятели, не мои. Не знам... Догодина вероятно ще отида в Европа. Без майка си обаче — бързо уточни тя. Ейвъри се засмя. — А нищо чудно и да предприема пътуване с Марая, ако не се омъжи...

Обичаше да говори с мащехата си. Беше ѝ страхотна приятелка, много мила и винаги даваше подходящи съвети.

— Марая ще се жени ли? — изненада се Ейвъри.

— Вероятно. Още не е решила. С Шарл-Едуар са влюбени. Той се развежда.

— Интересно. Заедно са страхотни. Знаеш поговорката: всяко гърне си има похлупак. Просто трябва да намериш своя.

Проблемът бе, че Франческа не се стараяше, а той нямаше да се спусне по комина с бяла брада и червен костюм, за да падне в ръцете ѝ. Ейвъри си спомняше мъжете, с които бе излизала преди Хенри, несполучливите си връзки, разочарованията, разбитото си сърце; но

помнеше и хубавите. И преди тя не държеше особено да бъде омъжена, ала определено търсеше подходящия мъж. Трябваше да стане на петдесет, за да го открие, но щом срещна Хенри Теър, разбра, че е чакала него. Това още не се бе случило на Франческа. Ейвъри обаче се надяваше да не ѝ отнеме толкова време, колкото на нея. Е, междуременно поне се радваше на живота, но Ейвъри не бе сигурна дали идеята за съквартиранти себе оказала добра, или лоша. Те притъпяваха желанието ѝ да срещне някого, и ѝ бе по-лесно да се задоволи с тях, отколкото да търси сериозна връзка в живота си.

В този момент баща ѝ излезе от хамбара, приспособен за ателие. Усмихна се на двете жени и ги прегърна през раменете.

— Как е любимата ми бизнес партньорка? — попита той и целуна дъщеря си. — Забогатяхме ли вече?

— Догодина ще стане — ухили се Франческа.

Галерията наистина вървеше добре; по-успешно от предишната година. Лека-полека бизнесът потръгваше и те вече имаха малко по-голяма печалба от преди. Това я изпълваше с надежда. Излизаше, че се справя.

В края на уикенда тя си тръгна, като обеща да ги покани на една от вечерите на световно ниво на Шарл-Едуар и Марая. Баща ѝ остана очарован. Харесваше и двамата, макар да бе виждал Марая само два пъти, а Шарл-Едуар — веднъж; намираше го за страхотен тип. Освен това обожаваше кубинските пури, с които го черпеше, въпреки неодобрението на Ейвъри.

На път за вкъщи Франческа мислеше за тях; за пореден път Ейвъри ѝ помогна да види нещата в истинската им светлина. Припомни си думите ѝ по повод излизането на срещи и намирането на подходящия похлупак. В нейния случай тя дори не бе наясно за формата и големината на гърнето, да не говорим за похлупака, който щеше да му пасне. Имаше чувството, че през последната година без Тод доста се бе променила. Усещаше се по-самоуверена. Без него постигна повече, отколкото когато бяха заедно, а това говореше много и за връзката им, и за самата нея. Сега не бе половинка от нещо, а цялостен, завършен човек. Добре се получи, че взе наематели; това я накара да се приспособява към други хора. Като единствено дете никога не ѝ се бе налагало да го прави. Изпитваше уважение към Марая и Крис, макар тя и те доста да се различаваха. И беше забавно

Иън да е наоколо. Никога преди не се бе сближавала толкова с дете. Той ѝ разкриваше напълно нов свят. Да имаш деца, вече не изглеждаше така страшно, особено ако са сладки и мили като Иън. Но за това никога нямаше гаранция.

Когато се прибра вкъщи, чу шумове от кухнята и слезе да види какво става. Беше рано за вечеря, а и звуците не звучаха особено весело и жизнерадостно. Някой разговаряше на висок тон и се разнасяше потропването на тенджери и посуда. Като слезе по стълбата, завари десет сантиметра вода по пода на кухнята. Бос във водата, Шарл-Едуар, с панамска шапка и къси панталони, стоеше наред помещението, размахваше пура, даваше указания и задаваше въпроси. Марая, с тревожно изражение, в гумени ботуши, се опитваше да помогне. Кухненската маса и столовете бяха изнесени в градината, а по тях бяха натрупани всевъзможни неща. Крис, мокър от главата до петите, по бански и тениска, пълзеше под мивката и търсеше спуканата тръба, наводнила стаята.

— По дяволите! — изруга тя. Нави крачолите на джинсите, свали си обувките, нагази във водата и застана до Крис. — Как да помогна? Съжалявам, че ви се е случило това.

Той я погледна през рамо и се усмихна. Това я накара да се почувства още по-гузна, че не е била вкъщи, когато ги е сполетяло бедствието. Тод ненавиждаше точно тези неуредици в къщата и затова преди година настояваше да я продадат. Шарл-Едуар ѝ наля чаша вино и ѝ я подаде. Приличаше на парти наред наводнението. Шарл-Едуар и Иън се забавляваха; останалите — не.

— Спрях водата — обясни Крис. — Станало е, докато ни е нямало. Трябва да намерим човек да изсмуче водата от тук, а утре да потърсиш водопроводчик. Мисля, че този път няма да се справя.

Докато говореше, Иън скочи от стълбите наред оформилото се езеро.

— Много е готино — пищеше от радост той.

Крис му каза да престане или ще го прати горе.

Иън направи физиономия и тръгна през водата към Шарл-Едуар. Нямаше какво повече да сторят тази вечер, макар Крис да се опита няколко пъти да открие къде точно е спуканото място. Най-накрая се отказа. Франческа държеше фенера, докато той ровичкаше под мивката, и сега и тя беше мокра; джинсите ѝ бяха просмукани с вода.

— Вечеряли ли сте? — попита тя някак извинително.

Шарл-Едуар отговори отрицателно.

Франческа предложи всички да отскочат до най-близката пицария или да поръчат китайска храна за вкъщи и да хапнат в нейната всекидневна. В следващия миг осъзна, че е изключено тази нощ Марая и Шарл-Едуар да спят в стаята си. Килимът беше подгизнал. Покани ги да спят в нейната спалня, а тя — на новия диван във всекидневната. Отначало Марая се възпротиви, но нямаха друг избор, а и Франческа обясни, че няма нищо против да спи на дивана.

Решиха да хапнат пица, и излязоха. Бъбреха шумно и изглеждаха доста неугледно: Шарл-Едуар все още по къси панталони, Марая — с гумените ботуши. Крис и Франческа бяха сложили сухи джинси. Иън искаше да се върне в кухнята и да продължи да джапа във водата, но Крис му забрани. Прекараха приятно и се прибраха след вечеря в по-добро настроение, независимо от бедственото положение в кухнята. Водата бавно се изтичаше в градината през вратата, която бяха оставили отворена, но по пода все още имаше няколко сантиметра, а и беше заляла стаята на Марая. В такива моменти Франческа се питаше дали наистина да не продаде къщата. Ако Крис не беше спрял водата, тя щеше да продължава да нахлува в помещенията. Сподели тревогите си с него, докато се прибираха.

— Намери водопроводчик да подмени тръбите, Франческа. Къщата е много красива. Една авария не е основание да се откажеш от нея.

— Да, красива е и много я обичам. Но ми е трудно да я поддържам сама. Финансово, а и всячески. — Достатъчно трудно ѝ беше, след като загуби наема от един наемател. Да притежава къща, особено стара, се превръщаше в тежко предизвикателство. — Ще ми липсва, ако я продам — призна тя. — Надявам се оправянето на теча да не струва цяло състояние.

Всеки път, когато заделеше малко пари, ставаше някакъв инцидент и ги поглъщаше.

Когато се прибраха, Крис влезе във всекидневната. Марая и Шарл-Едуар се качиха в спалнята ѝ. Беше сменила чаршафите, преди да отидат да вечерят. Иън се качи да гледа телевизия. Когато Крис сложи леглото на два етажа в стаята, знаеше, че Иън ще бъде във възторг да спи на горното легло. Устройваше ги и му оставяше повече

място, отколкото, ако бе сложил двойно легло; то и не му трябваше. Нямахте с кого да го споделя. Беше само с Иън.

Крис седна на дивана до Франческа и се отпусна. Съжаляваше, че не се е справил с теча и не е спрял водата, преди кухнята да се превърне в плувен басейн. И двамата се засмяха, като си припомниха как Шарл-Едуар с панамската шапка и късите панталони даваше нареждания и с каква радост Иън скачаше от стъпалата в образувалото се езеро.

— В къщата щеше да е доста по-тъжно без всички вас — сподели тя честно и го погледна с благодарност.

— Не ти ли омръзва да се мотаем наоколо и да ти заемаме пространството? Питам се понякога и се чудя дали да не потърся апартамент за мен и Иън, но ще ни липсваш. Започна като експеримент, но се получи добре за всички нас и за Иън. Ако бе само с мен, сега щеше да е самотен.

— И аз. Присъствието ви тук внася приятна неразбория в живота ми.

И за нея първоначално представляваше експеримент, а го направи и от финансова принуда, но сега обичаше общия им живот.

— Също като мен — усмихна се той и се обърна към нея. — Означаваш много за мен, Франческа. Надявам се да го знаеш. Чудесен приятел си.

— И ти — призна тя свенливо. — Не си представям как щях да се справя с всичко около Айлийн без теб.

Той кимна.

После, без никакво предупреждение, се наведе и я целуна.

— Какво направи току-що? — изгледи го тя с широко отворени очи.

Имаше вид на човек, ударен по главата.

— Целунах те — отвърна той самодоволно.

Искаше да го направи от нощта, която прекараха заедно след смъртта на Айлийн, но тогава моментът му се стори неподходящ. Колебаеше се доколко и сега е подходящ, но го направи. Усмихна й се.

— Защо? — настоя тя. — Защо ме целуна?

— Сърдиш ли се? — попита той разтревожен.

Тя поклати глава.

— Не се сърдя. Просто съм объркана. Мислех, че никога вече няма да се впуснеш във връзка.

— И аз. Но може да съм променил решението си. Освен това беше само целувка, не предложение за брак, Франческа. Успокой се.

— И аз не възнамерявам да се впускам във връзка. Явно съм развила фобия към тях.

Сети се за разговора с Ейвъри предишния ден.

— Не, просто си наранена. Различно е. И аз съм наранен, но се надявам да не е завинаги. Просто трябва време. Сковала си се, след като връзката ви с Тод се е разпаднала миналата година.

— Така е. Имах чувството, че нещо у мен е умряло и съм неспособна да се върна към живота.

— Не е умряло, а е заспало — поправи я той.

— Откъде знаеш? — попита тя заинтригувана.

— Ще ти покажа — отвърна и отново я целуна. След целувката тя се засмя. Беше хубаво. Много ѝ хареса. Вероятно не е умряла, както си мислеше, а той бе прав. — Това имам предвид. Мисля, че започваш да се разбуждаш.

Пак я целуна. Този път тя отвърна и се разтопи в ръцете му. Погледна го разтревожена, когато най-после се откъснаха един от друг, за да си поемат въздух. Беше страстна целувка. И двамата се разгорещяваха; стана напълно неочаквано.

— Какво правим, Крис? — попита тя паникьосана. — Харесвам те. Не искам някой от нас да пострада.

— Или да поемем риска? Склонен съм да го направя заради теб.

Нужно ѝ бе известно време, за да осмисли думите му. Той, който маниакално бягаше от връзка, бе излязъл от пещерата си. Същото направи и тя. Това я плашеше до смърт.

— А Иън? Няма ли да се разстрои? — попита Франческа притеснено.

— Обича те. Според мен ще се зарадва.

— И аз го обичам — промълви тя тихо. — Даже мислех за това на път към вкъщи днес. Чудесно момче е. — Погледна Крис, усмихна се и добави: — Също като теб.

— И ти не си за изхвърляне. Да видим какво ще излезе. Какво ще кажеш да излезем на вечеря другата седмица?

— Като на истинска среща? — погледна го тя шокирана.

— Това имам предвид. Вечеря, ухажване — всичко. И целувка за лека нощ. Какво ще кажеш за вторник?

— Не ме бива по срещи — обясни тя нервно. — Отдавна съм се отказала от тях.

— И аз, но съм склонен да опитам отново с теб.

Познаваше я от близо девет месеца. Всичко у нея му допаднаше. Чувстваше се добре в нейно присъствие, опозна я и в истински ситуации. Харесваше му всичко, което бе видял досега у нея, а тя обичаше и се държеше чудесно със сина му. Какво повече му трябваше? Струваше му се разумно начало. Чувството между тях бе основано на приятелство, не на страст или на сляпа надежда. Добре се познаваха.

— Съгласна съм — прие тя.

В главата ѝ избухнаха фойерверки. Не бе очаквала такъв развой между тях. Всъщност нищо не се бе случило, но нещо ги съзряваше и тя бе готова да поеме протегнатата му ръка.

— Ами ако не стигнем доникъде? — стресна се тя. — Ще ме намразиш, ще се ядосаш и ще се изнесеш. Никога повече няма да видя Иън и теб. Би било ужасно, Крис.

— Така е — съгласи се той. — Да се опитаме да не стигаме дотам, а?

Тя кимна, а той отново я целуна. После се изправи. Изпрати го до вратата на стаята. Той се усмихваше, докато се качваше по стълбите. Иън спеше пред включения телевизор. На Крис му идеше да нададе победоносен вик. Беше я целунал! Тя бе прекрасна жена. Напълно ѝ вярваше. И какво по-хубаво от това двама души с фобия към връзките да се отворят и да се опитат да съградят нещо ново? И най-важното: бяха и приятели.

16.

В понеделник сутринта дойде водопроводчик, оправи тръбата и подсуши кухнята. Всичко беше както преди. Поправката струва на Франческа две хиляди долара. Дойде ѝ малко в повече, но нямаше избор.

Във вторник, когато Крис изведе Франческа на вечеря, Марая и Шарл-Едуар останаха да гледат Иън. Наложил се тя да каже на Марая за какво става дума, защото иначе не звучеше логично.

— Като на истинска среща? — смая се Марая.

Не бе доловила ни най-малък признак на близост между тях, макар да обичаше много и двамата и да ѝ бе лесно да си ги представи заедно.

— Да, като на среща — призна Франческа смутена. Чувстваше се неловко да го обсъжда с някого. Смяташе, че е приключила със срещите. Не бе излизала от близо година. — Поне той каза така, но не го споменавай пред никого.

— Че на кого да го съобщя? — учуди се Марая. — На вестниците ли искаш да звънна?

Засмя се; Франческа изглеждаше сломена и обърквана.

— Не знам... На Иън, майка ми, Шарл-Едуар... Не искам да правя от мухата слон. Просто излизаме на вечеря.

Да, на вечеря, но с Крис, в ресторант и той бе споменал „ухажване“; освен това я целуна няколко пъти.

— Ще излезе ли нещо, как мислиш? — попита Марая.

— Може би... Не знам... Или нищо няма да се получи... Или не бива... И двамата сме прекалено напарени и се страхуваме.

— Ами ако все пак излезе нещо?

— Тогава става още по-страшно — отвърна Франческа съвсем паникьосана.

— И при мен беше така с Шарл-Едуар. Страшно е да се впуснеш във връзка на каквато и да е възраст. Колкото си по-зрял,

толкова по-оформен е начинът ти на живот и ти е по-трудно да сглобиш пъзела.

— Как върви между вас? — попита Франческа.

Напоследък Марая сияеше също като него.

— Фантастично. Като изключим покойния ми съпруг, той е най-прелестният мъж, когото съм срещала. Изключително щастлива жена съм, щом получавам двама прекрасни мъже в един живот. Вероятно е повече, отколкото заслужавам, но много ми харесва — сподели тя свенливо.

— Заслужаваш го — прецени Франческа. — Само не го казвай на майка ми. От друга страна, тя пет пъти си взе от „бюфета на живота“. Защо и ти да не вземеш втора порция?

Франческа много се радваше за Марая.

— Да ти дам един съвет по отношение на Крис. Не гради планове, не очаквай да е някой друг, а не себе си. И ти не се прави на каквато не си. Дръж се естествено и се забавлявай. — Съветът звучеше разумно. — И не се тревожете за Иън. Готова съм да го гледам винаги. И Шарл-Едуар много го обича. Когато Крис те извежда, ние ще се грижим за него. Ще правим курабийки и какво ли не. Приятна вечер — пожела й Марая, докато Франческа се качваше горе да се преоблече.

За пръв път от месеци тя си взе дълга вана, избръсна си краката. Още не знаеше дали ще е с рокля, или с панталон, но това бе някакъв знак.

— Добре завърнала се в живота — поздрави се тя във ваната, а после се разсмя.

— Какво им каза? — попита Крис, когато входната врата се затвори зад гърба им.

Беше облякла черна кожена пола, червен пуловер и обувки с висок ток. Чувстваше се малко като майка си и се притесняваше дали не се е престарала. Не искаше да изглежда, сякаш си е дала прекалено много труд. Дори не помнеше как се облича човек за среща. Излизанията й напоследък се брояха на пръсти. Само знаеше, че когато си с някого, на когото държиш, трябва да изглеждаш привлекателно и секси. Представа нямаше дали го е постигнала. Но той й се усмихна с възхищение, когато тя слезе по стълбите и почука на вратата, за да

каже, че е готова. Иън вече бе по пижама с още влажна от банята коса. Обяви, че изглежда яко.

— Яко ли? — не разбра тя.

— Яко значи готино — преведе Крис. — Само че е по-младежко.

— О... Благодаря, Иън. И ти изглеждаш яко.

С Крис тръгнаха. Иън изчака да чуе захлопването на вратата. Предстоеше му среща с Марая и Шарл-Едуар в кухнята, за да пекат курабийки.

— Какво каза на Марая и Шарл-Едуар? — попита Крис повторно, защото тя не му отговори.

— Обясних, че никак не ти харесва храната им и копнееш да излезеш да хапнеш нещо прилично.

С двама от най-добрите главни готвачи на света, които постоянно се надпреварваха да им готвят, наистина нямаше причина да се хранят навън. Ала сега не храната бе важната, а промяната на обстановката; нали беше среща?

— Много забавно — заяви той, като отлично съзнаваше, че не е казала нищо подобно.

— Обясних на Марая, че си ме поканил на вечеря.

— Тя как го прие?

Беше любопитен каква ще е реакцията, ако започнат да излизат редовно. Иън вече обяви, че е забавно и се смя от сърце, като гледаше как старателно се облича баща му.

— Според нея идеята е хубава. Същото смятам и аз.

Наистина ѝ допадаше все повече, макар през последните два дни да бе ужасена и да си представяше всевъзможни нещастия, които биха ги сполетели, ако се обвържат. Независимо от това не се паникьоса и не отложи срещата.

— И на мен идеята ми допада — призна той.

Изглеждаше доволен от себе си, докато вървяха към „Да Силвано“. Избра го, защото и двамата харесваха ресторанта, а и се притесняваше, че ако я заведе на по-люксово място, ще я притесни. Искаше да прекарат добре и да се забавляват. Тя вече го правеше. Приятно ѝ бе да се чувства отново като момиче, да е на среща, с пола и мъж до себе си. Леле!

Салонният управител ги настани на хубава маса вътре, защото навън беше леко хладно. Есента бе настъпила и идеше зимата. Крис

беше по джинси, бяла риза и сако от рипсено кадифе. Изглеждаше привлекателно. Беше се обръснал, преди да излязат. Това ѝ харесваше. Не обичаше мъже с набола брада. Макар и модно, ѝ се струваше нехигиенично. Крис изглеждаше безупречно. Двамата бяха приятна двойка.

Избраха си спагети и салата, а Крис поръча и бутилка калифорнийско вино. Още преди да им сервират, те вече се смееха и бърбеха: колко глупаво се чувстват да са така издокарани, да са заедно на среща, обсъждаха спуканата тръба отпреди няколко дни, какво е казал Шарл-Едуар... Когато по-късно се замисли, Франческа си даде сметка, че дори не помни темите, но прекараха добре; изключително добре. Приятно бе да излязат от къщата, да се откъснат от работата, а дори и от Иън, и да са двама възрастни, които вечерят заедно. Получи се страхотно.

Не бързаха да приключат с десерта и да изпият кафето. Тръгнаха си от ресторанта последни. Бавно се прибраха вкъщи. Всички вече си бяха легнали. Иън спеше дълбоко на горното легло.

— Прекарах чудесно — увери я Крис.

Целуна я на площадката пред стаята ѝ. Беше я изпратил до вратата като истински кавалер.

— И аз — прошепна тя.

Отново я целуна.

— Не знам защо не ни хрумна преди шест или девет месеца — усмихна ѝ се той. — Изгубихме много време.

— Не сме. Не бяхме готови.

Сега вече се познаваха; така определено беше по-добре.

Крис кимна и отново я целуна. Прегръщаха се и той никак не искаше да я пусне. Най-накрая тя влезе в стаята си, а той в своята. Франческа огледа спалнята си широко усмихната. Първата среща мина отлично.

Франческа и Крис се опитваха да се държат, сякаш нищо не се бе случило, но бе очевидно, че не е така. Марая се усмихваше всеки път, когато ги видеше заедно, а Шарл-Едуар се ухили и потупа Крис по рамото след срещата във вторник.

На следващия ден на закуска им беше трудно да са заедно и да се държат по обичайния досега начин. Крис постоянно ѝ се усмихваше, а Франческа се изчервяваше свенливо. Идеше му да я целуне, но се въздържа. Не искаше да се наложи да обяснява на Иън какво става. Синът му обаче не беше глупак. Хилеше се дяволито, видеше ли ги заедно.

В петък Крис я изведе отново. Този път отидоха на мексикански ресторант, а после — на кино. В събота сутринта Иън ги погледна и се разсмя неудържимо. Ядеше любимите си палачинки Мики Маус и бекон. Марая му ги приготви, защото никога не му омръзваха и си ги искаше отново и отново. После тя и Шарл-Едуар заминаха за Вермонт. Връзката им течеше добре и двамата изглеждаха щастливи. Същото важеше за Крис и Франческа. Оказа се заразно.

— Целуна ли я вече? — попита Иън баща си, когато Франческа се качи до стаята си, за да донесе на Крис книга, която беше прочела през лятото, и очакваше и на него да му хареса.

— За какво говориш? — отвърна Крис с невинно изражение, но Иън не се хвана.

— Когато изведеш момиче на вечеря, трябва да го целунеш. Всеки го знае. Ти я води два пъти. Ако не я целунеш, ще те вземе за гей.

— Това пък откъде го измисли? — шокира се Крис.

— Един петокласник ми го обясни. Означавало, че си педал и не харесваш момичетата.

— Не наричай никого така, защото сигурно ще си изпросиш боя — предупреди го баща му.

— Добре. Е, целуна ли я?

— Не е твоя работа.

— Напротив. Тя е и моя приятелка. Бих я целунал, ако я изведа на вечеря.

— Драго ми е да го чуя — усмихна се Крис.

Франческа влезе в кухнята и му подаде книгата.

Сподели, че страшно ѝ е харесала и смята, че и на него ще му допадне. Беше добре написан трилър от нов автор.

— За какво си говорехте? — попита тя, след като си наля кафе и седна при тях на масата.

— Питам го дали вече те е целунал, но не ми казва — отвърна Иън, довършвайки палачинката си. После я погледна право в очите. — Е, направи ли го?

Тя едва не се задави. Не знаеше какво да отговори. Най-накрая попита:

— Това би ли те разстроило?

— Не, разбира се — засмя се Иън. — Обичам те, Франческа. Мен ако питаш, и татко те обича. Просто го е страх да го каже или да предприеме нещо. Обясних му, че ако не го е направил, е гей.

Франческа се ококори; не бе очаквала да чуе подобна формулировка. Успя да смотолевя:

— Не мисля, че е гей — и усърдно се захвана с кафето. Погледна към Крис за подкрепа. Той обаче не й подсказа нищо. Тогава се обърна право към Иън:

— Да, целуна ме.

— Значи не е гей! — отсече Иън.

— Нали нямаш нищо против? — продължи Франческа да разпитва.

Радваше се, че Шарл-Едуар и Марая ги няма. Не беше тема за общ разговор.

— Нямам, естествено — увери я Иън. — Положението ми допада. Ти си наша приятелка.

— Така е, но не искам да предприема нещо, което би те разстроило. Държа изключително много и на двама ви и не искам да оплескам нещата.

— Както прави мама ли? — попита момчето.

Навлизаха в дълбоки води.

— Не говоря за майка ти, Иън. Това са взаимоотношения между нея и баща ти. Аз просто не искам да разстройвам теб или него, нито да ви разочаровам по някакъв начин.

— Няма — уверено отвърна момчето. Вярваше й безрезервно. — Какво ще правим днес? — смени той темата, след като разбра, че са се целунали.

Скочи от стола и се качи да гледа телевизия. Пожела да отиде в Централ парк, след като обядват.

— Е, не беше кой знае колко трудно — въздъхна тя с облекчение, когато Иън излезе от кухнята. — Притеснявах се как ще го приеме.

Крис я гледаше усмихнат.

— Добре го прие — промълви той.

Наведе се и я целуна нежно. После седна на стола до нея, обгърна я с ръце и я целуна страстно. В този момент Иън влезе. Дори не го видяха, докато не се откъснаха, за да си поемат въздух. Стоеше насреща им и се смееше.

— Браво, татко — поздрави той щастливо и отново и излезе, този път с пакет оризови сладки, които да яде, докато гледа телевизия.

— Прекалено много говорят за секс в училище — смънка Крис леко смутен.

Разчистиха кухнята и тръгнаха да търсят ресторант за обяд, преди да отидат в Сентрал парк. Обиколиха езерцето, разходиха се из зоологическата градина, купиха си сладолед, играха на гоненица и ритяха топка. Чувстваха се като семейство. Когато се прибраха вкъщи надвечер и тримата бяха щастливи. Бяха взели нови дивидита. Крис я покани в тяхната стая да ги гледат. Тя прие. Седна на дивана до него, а Иън се разположи на пода. Франческа не се бе чувствала така щастлива от години. И най-важното: Иън одобряваше връзката им.

17.

В деня, когато щеше да се гледа делото за постоянното попечителство, Крис стана в шест. Марая предложи тя да заведе Иън на училище. Хлапето се досещаше, че става нещо, но не беше сигурно какво точно. Съзнаваше, че е от поредните явявания в съда, заради които баща му обличаше костюм. Крис не желаше да се впуска в подробности пред него; нищо нямаше да се промени. Каквото и да се случеше днес в съда, засега Иън щеше да остане при него, затова Крис не желаше да го тревожи. Ким продължаваше да лежи в затвора. Все още я смятаха за наркоман и скоро нямаше да я освободят. Единствената разлика след днешното дело би била, че ако Крис спечели, на Иън никога повече нямаше да му се налага да живее с нея. Щеше да я посещава, но на Крис вече нямаше да му се обаждат от полицията, когато тя вземе свръхдоза или си среже вените, а на Иън да му се налага да ги притиска, докато дойдат парамедиците; нямаше да го прибира от кабинетите за невръстни престъпници след арестите на Ким. Не искаше Иън никога вече да преживява подобен стрес. И щеше да настоява при срещите на детето с майка му, винаги да има придружител.

Франческа предложи да отиде с него в съда, но той прецени, че ще е прекалено тежко за нея.

— Извинявай — подхвана тя, след като Иън тръгна за училище, — да ти приличам на беззащитна госпожичка? Знам какво е да си пристрастен, знам през какво е минал Иън. Помня как изхвърча през вратата, когато тя взе свръхдоза и ти трябваше да го прибереш. Знам също, че е обвинена в убийство и вероятно дълго ще остане в затвора. Защо да не бъда с теб за подкрепа?

— Ами ако изгубя? — притесняваше се той.

— Още една причина да съм до теб. Ако случайно загубиш — продължи тя решително, — отново ще опитаме. Но няма да загубиш, Крис. На нея не може да се разчита.

— Баща ѝ има огромно влияние.

— Твоят също. Имаш роднинска връзка с двама президенти, за бога! И не говоря за Бенджамин Франклин и Томас Джеферсън, а за съвсем скорошни. Това не е без значение.

— Семейството ми избягва да се замесва в публични скандали. Обичат Иън, ала смятат, че не биваше да се женя за нея. Тогава не взимаше хероин, но вече бе развалина. Надявах се да успея да я събера и да я превърна в принцеса. Не се получи нищо. Тя винаги е била пропаднала. Родителите ми смятат, че ни посрамва и се дистанцират от цялата ситуация. Дори не ги е грижа как се отразява това на сина ми. Просто си затварят очите. Не желаят да имат нищо общо. Бащата на Кимбърли е готов да лъже, мами, краде и убива, та тя да не страда от последствията на поведението си. Това е една от причините никога да не се отърси от порока си. Никога не ѝ се е налагало. Той винаги оправя всички кашии, в които тя се забърква. Така тя не разбра какво означава да си плати цената. Всички други около Ким правят това вместо нея. Дори синът ни.

— Разрешаваш ли да дойда? — попита тя повторно.

Крис кимна и тя го целуна. Връзката им вървеше добре. Бяха минали само няколко седмици, но прекарваха хубаво и той я изведе няколко пъти на вечеря. Двамата още не бяха спали заедно, но и не бързаха. Напредваха предпазливо, а и той се притесняваше от изхода на предстоящото дело. Щеше да се почувства доста по-добре, когато мине, особено ако спечели. Но както каза Франческа току-що: ако сега загуби, ще направи нов опит.

Взеха такси до съда на Лафает Стрийт. Пристигнаха точно в десет часа. Адвокатът на Крис чакаше. Понеже се намираше в затвора, Ким не присъстваше, но нейният адвокат беше там — изключително неприятна жена, която Крис ненавиждаше от няколко години. Интересуваше се единствено от защитата на клиентката си, а не какво ще се случи със сина им.

Адвокатът на Крис бе сериозен на вид мъж в костюм и с очила. Подаде ръка на Франческа, когато се запознаха. Тя веднага изпита симпатия и доверие към него. И не хареса адвокатката на бившата съпруга. Изглеждаше злобна и наблюдаваше Крис мрачно.

Влязоха в съда едновременно и заеха местата си. Франческа седна точно зад Крис и докосна рамото му за кураж. Секунди по-късно влезе съдията и разсилният призова за ред в залата. Обявиха

заседанието за открито. Ако не се брояха Франческа и адвокатът, Крис беше сам. От страна на Ким присъстваха адвокатката ѝ и баща ѝ. Всички знаеха, че е в залата и кой е той. Трудно оставаше незабележим. Всяка година се появяваше на първа страница на „Тайм“ и „Нюзуик“ и доста често — във вестниците. Съдията също щеше да го разпознае. Присъствието му целеше да все мълчалив страх и посланието едва ли щеше да бъде пропуснато. Дъщеря му разполагаше с пълната му подкрепа, което не беше никак малко.

Представиха двете страни по делото. Изтъкна се огромната посветеност на Ким като майка, обичта към сина ѝ, колко бе добра и намерението ѝ веднага, щом излезе от затвора, да влезе в клиника за лечение, защото иска да е чиста за сина си. Адвокатката на Ким се обърна към съдията и с най-искрения поглед, който Франческа бе виждала някога, обяви че няма нищо на света, което Ким да не е готова да направи за сина си, и дори би се заклела лично пред съдията, че детето няма да бъде излагано повече на опасности, затова общото попечителство трябвало да остане в сила. По никой начин момченцето не бивало да бъде лишено от майка си, когато тя излезе на свобода, нито да се чувства изоставено от нея, ако Крис ѝ отнеме попечителството. Наблегна, че ако дадат попечителството над Иън само на Крис, това няма да е в интерес на детето и следователно е най-добре то да остане общо. Прибягна до всичко, освен музика на орган и хор, за да убеди съдията. Той седеше с каменно изражение, изслуша всичките ѝ доводи и Франческа забеляза, че често-често поглежда към бащата на Ким. Знаеше, че и Крис го е забелязал. Именно такова поведение очакваше той: влиятелни хора да дърпат всевъзможни конци пък било то само и с мълчаливото си присъствие и вторачване в съдията. Това също говореше за намерението на семейството на Ким в никакъв случай да не загуби делото. Посланието бе повече от ясно и Крис се опасяваше, че ще убедят съдията да запази съществуващото досега общо попечителство. Това беше най-големият му страх. Никой не се интересуваше кое бе най-доброто за Иън.

Адвокатът на Крис взе думата и отначало Франческа се притесни. Изглеждаше изключително суховат и безпристрастен особено в сравнение с адвокатката на Ким, която дърпаше всички емоционални струни, без да се колебае. Стана обаче ясно, че частен детектив е работил в полза на Крис и е изровил неизвестна дотогава

информация. Във встъпителното си слово адвокатът обясни, че клиентът му не желае да откъсва детето от майката и одобрява всякакви срещи, когато Ким е в състояние да ги осъществи, но в присъствието на придружител, за негова безопасност и за да се осигури здравословна жизнена среда. Като се имат предвид проблемите на майката и поведението ѝ, то ищците смятат, че всички решения относно Иън трябва да взема Крис. За тази цел само той трябва да има попечителство над момчето. Той да решава в какви училища да учи, при какви лекари да се лекува, кога да посещава зъболекар. Всичко — като се започне от религиозното възпитание и се стигне до шини за зъбите — трябва да решава бащата. На Франческа ѝ звучеше логично, докато го слушаше. Крис и без това го правеше. Но ако само той поеме попечителството над сина им, Ким няма да има думата при решенията. Щеше да го вижда — дори най-редовно, — ако е в добро състояние, но няма да има правото да решава в кое училище да ходи нито да го излага отново на риск, ако съдията разпореди вижданията им да са в присъствието на придружител.

След като с напълно лишен от емоции тон адвокатът обясни, че Крис не иска да преустанови срещите между майка и син, стига да са в присъствието на трети човек, той прочете основното от разкритията на частния детектив. Представляваше списък на най-ужасяващото поведение, постъпки, безотговорност, инциденти и шокиращи доказателства за криминална небрежност, които Франческа бе чувала. Някои неща знаеше от Крис, но това, което научи сега, бе нечувано.

Кимбърли Харли бе застрашавала стотици пъти, по най-различни начини, живота на сина си, когато Крис през годините бе спасявал многократно. Съдът винаги бе вземал предвид факта, че тя е негова майка, но сега представиха срещу нея непохватими доказателства.

Всичко, казано от адвокатата на Крис, бе ново за съда. Някои неща бяха нови дори за него. Според подписани свидетелски показания Ким бе оставяла Иън в компанията на наркомани, изоставяла го бе на автобусни спирки и в ресторанти, откъдето са го прибирали чужди хора, забравяла, че е с него и го зарязвала край магистрала; като бебе го била изпуснала, защото е била дрогирана. Крис я беше видял как го забравя върху капака на колата си, и се бе хвърлил да го спаси да не попадне под гумите, когато тя поела с пълна газ. Понякога не го хранела дни наред, няколко пъти бе правили опити за самоубийство

пред него, насочвала бе пистолет срещу него, за да го застреля, преди да застреля себе си, но друг наркоман ѝ бе отнел оръжието и така спасил живота на Иън. Адвокатът напомни, че Иън е звънял безброй пъти на 911, когато тя е вземала свръхдоза. Списъкът беше дълъг... Вече нямаше значение, че адвокатът говореше безизразно и не прибягваше до сърцераздирателни призови като колежката си. Така дори се получи по-добре. Липсата на емоция от негова страна въздействаше далеч по-убедително. Той излагаше голи факти: цели страници с подобни примери, всичките подплатени с полицейски доклади и подписани свидетелски показания. Франческа хвърли поглед назад към бащата на Ким. Имаше вид на човек, готов да убие адвоката на Крис, задето е разкрил истинската същност на дъщеря му. Това бяха най-изобличаващите доказателства, които някой някога бе чувал, и не можеха да бъдат отречени. Докато ги слушаше, и както познаваше Иън, Франческа си мислеше, че Ким заслужава нещо много по-лошо от затвор. Нямаше представа как Иън е оцелял, и вече не се изненадваше защо Крис е развил фобия към връзките. Нищо чудно, че не изпитва повече доверие към когото и да било, след като е бил женен за жена, която непрекъснато е заплашвала живота на сина им още от бебе. Очите на Франческа се насълзиха, докато слушаше. Списъкът с ужасите най-после приключи и адвокатът на Крис подаде документите на съдията. Той седеше безмълвен и наблюдаваше Крис. После покани адвокатите да отидат в кабинета му. Франческа шепнешком попита дали съдията знае, че в момента Ким е обвинена в убийство. Крис кимна. Седеше с каменно лице и се мъчеше да не си припомня всички случаи, когато съпругата му е излагала живота на Иън на опасност. Тя бе заплаха за обществото и Крис от години повтаряше, че мястото ѝ е в затвора.

Двамата адвокати се отправиха към кабинета на съдията, веднага щом той напусна заседателната зала. Франческа отново се наведе към Крис.

— Какво следва сега?

— Или ще ни съобщи решението днес, или ще го представи в писмен вид след време, когато се запознае с приложените документи. Повечето съдии предпочитат да го направят писмено, за да не налети някой да ги бие в залата. Хората се разпалват при гледане на дела за попечителство.

Лесно ѝ бе да разбере думите му след чутото току-що.

— Списъкът звучеше доста зловещо — подметна тя тъжно.

Той кимна. Детективът се бе справил блестящо. Горкият Иън. Нейната майка я бе посрамвала цял живот, но никога не е представлявала опасност. Майката на Иън бе заплаха за живота му от тримесечно бебе, когато отново се бе върнала към наркотиците, и оттогава ту посягаше отново към тях, ту временно спираше. Сърцето на Франческа се късаше за детето и за Крис, който още се бореше да спаси сина си.

Адвокатите се върнаха след десет минути. Лицето на адвоката на Крис остана все така безизразно, докато ги извеждаше от залата. Адвокатката на Ким отиде право при баща ѝ в дъното на залата и двамата подхванаха съзаклятнически разговор с наведени глави. Той не изглеждаше щастлив, но тя се бе постарала максимално. Изнесе цял театър, без да мисли нито за закона, нито за доброто на Иън.

Адвокатът на Крис ги съпроводи чак до подножието на стълбището на съда. Чак там се обърна към тях. Опасяваше се някой да не повика пресата и затова ги изведе толкова бързо.

— Какво стана? — попита Крис с угрижено изражение.

Адвокатът се усмихна и го потупа по рамото.

— Получи цялостното попечителство, Крис. Съдията заяви, че не желае да чуе и дума повече от тях по това дело. Обяви, че докато заема този пост, само ти ще отговаряш за Иън, а следващия път, когато тя го изложи на опасност, ще я пъкне в затвора. Изрази недоумението си как сте имали съвместно попечителство до този момент. — Сълзи се стичаха от очите да Крис докато слушаше тези думи. Франческа също бе на път да се разплаче. — Хайде сега изчезвай от тук, преди някой да се сети кой си и да извика журналистите. Този път баща ѝ определено няма да го направи.

Крис засия и му благодари, после спря такси и двамата с Франческа се качиха. Тя се разплака и го прегърна. Беше тотална победа. Когато се прибраха, Шарл-Едуар и Марая ги чакаха. Виждайки лицето на Крис и сълзите на Франческа, тутакси разбраха какво се е случило.

— Слава богу! — възкликна Марая и го прегърна.

Шарл-Едуар стори същото. Всички изпитваха огромно облекчение. Крис отново им напомни да не казват нищо на Иън, когато

се върне от училище. Той бе разтърсен, но във възторг. Иън беше негов. Най-после! Тя вече никога нямаше да му навреди; ужасът беше приключил; Иън се намираше в безопасност. От край време Крис бе мечтал единствено за това. А Ким толкова пъти бе рискувала живота му. По разпореждане на съдията свижданията между нея и сина ѝ щяха да стават в присъствието на трети човек. Крис бе победил напълно.

Франческа се опита да преразкаже всичко на Марая. Тя се ужаси, като чу само част от нещата, от безкрайния списък. Това наистина бе пълна победа за Крис и преди всичко — за Иън. Майка му никога вече нямаше да го изложи на опасност.

Победата стана още по-значима, когато след седмица Крис видя статия във вестника. Франческа забеляза как стиска зъби, докато чете, и се притесни. Попита го какво има. Той ѝ подаде изданието. Този път адвокатите на Ким бяха спечелили.

Бяха изтъкнали аргументи и вероятно платили огромни суми на хора, за да подкрепят твърденията ѝ, че починалият от свръхдоза до нея наркоман е бил заплаха за живота ѝ, а не обратното. Понеже починалият имаше криминално досие, облаците над главата ѝ се разсеяха. Адвокатите ѝ бяха заложили на психологическия стрес, деликатното ѝ здраве и какво ли още не, за да потърсят смекчаващи вината обстоятелства. Прокурорът бе склонен да постигнат споразумение. Съдията определи шестмесечна ефективна присъда, като се приспадне времето, прекарано досега в затвора. Ким нямаше да лежи дълго. След няколко седмици щеше да излезе и да си е вкъщи за Деня на благодарността. Споменаваше се също, че ще прикара известно време в прочута клиника за рехабилитация, за да възстанови здравето си. Не ѝ налагаха обаче ограничения да я напусне, когато пожелае, и Крис бе наясно, че скоро ще звънне и ще настоява за среща с Иън. Но сега поне щеше да е в присъствието на трети човек.

Крис беше бесен, че се е отървала така леко и ще излезе от затвора. Щеше да се появи след нула време и отново да вгорчава живота му.

— Не вярвах този път той да успее — жалваше се той пред Франческа. — Мястото ѝ е в затвора. Тя представлява опасност и за себе си, и за всички наоколо.

— Да, но поне вече Иън е защитен — напомни му Франческа. — Само ти си попечител, а срещите им ще са в присъствието на трети

човек.

— Надявах се да изчезне за години — призна той мрачно.

Това накара Франческа да се зарадва още повече, че бе спечелил делото.

Крис хвърли вестника в контейнера за смет, за да не го види Иън. После се качи горе, без да отрони дума повече. Не беше тайна колко ненавижда бившата си съпруга. Франческа също съжаляваше, че след няколко седмици Ким ще е свободна и отново ще има достъп до Иън.

18.

В седмиците след делото за попечителството връзката им разцъфтя. Крис се поотпусна и започна да приема факта, че Ким няма да остане в затвора, а ще се появи отново в живота на Иън. Франческа все му напомняше, че като майка това е нейно право. Той обаче бе постигнал голяма победа: изцяло контролираше нещата, само той имаше попечителство. От тук нататък Иън се намираше в безопасност. Това позволила Крис най-после да се замисли и за друго. Прекарваше все повече и повече време с Франческа. Вечер седяха във всекидневната или в спалнята ѝ, но не смееха да предприемат нещо повече от целувки, да не би случайно Иън да се събуди и да се качи при тях.

През уикендите излизаха на чудесни разходки: ходеха до зоологическата градина в Бронкс, возеха се с ферибот до Стейтън айланд, посетиха Музея на лодките в Манхатън. Франческа ги заведе при баща си и Ейвъри в Кънектикът. Крис и Хенри се харесаха. Франческа, Крис и Иън сложиха карнавални костюми и излязоха да обикалят на Хелоуин; гледаха и парада в града. Франческа не се бе забавлявала така от години. На следващата сутрин, докато Иън лежеше в леглото с пластмасова тиква, пълна с бонбони и лакомства, Крис се качи и я завари в стаята ѝ.

— Заменям два десерта „Милки уей“ за един „Сникърс“ — обяви той, влизайки в стаята.

— Няма да стане — отсече тя. — Жената от Джейн Стрийт ми даде „Сникърс“ с черен шоколад. Той заслужава поне шест „Милки уей“ и пакет захаросани фъстъци. Видях, че пъхна два в джоба си, след като се отбихме в последната къща.

— Много си алчна — обвини я той и я целуна. Копнееше за нея. Годишите въздържание си казваха думата. — Имам предложение — прошепна, пъхайки ръка под пуловера ѝ, от което дъхът ѝ секна. — Искам да заминем някъде за уикенда с теб.

Не смееха да се разгорещат, когато Иън беше наблизил, но почти бяха стигнали дотам.

— Кога?

— Сега! — отвърна той и тя се засмя. Иън беше с тях, защото Марая и Шарл-Едуар отскочиха до Вермонт за няколко дни, за да пороботят по книгата. — А какво ще кажеш за следващия уикенд? Може Марая да се навие да гледа Иън — побърза той отчаяно да предложи втори вариант.

— Ще я попитам, когато се върнем.

— Ако не се съгласи, те предупреждавам, че ще полудея и ще разкъсам дрехите ти на публично място.

— Спокойно. Ще измислим нещо — целуна го тя.

И двамата бяха готови да прекарат уикенд заедно като възрастни, без да се съобразяват как се държат, да се прикриват или да мислят за Иън. Бяха стигнали до момента, когато имаха нужда от време за себе си. Държаха се повече от почтително близо два месеца. Достатъчно дълго време.

В неделя вечер, когато с Шарл-Едуар се върнаха от Вермонт, Франческа разговаря с Марая. Както винаги тя с готовност прие да помогне. Обичаше Иън и от все сърце одобряваше връзката на Франческа и Крис.

— Къде ще отидете? — попита, преливаща от щастие за тях.

Сега в къщата имаше две щастливи двойки. Шарл-Едуар се държеше чудесно с нея и я уверяваше, че е напълно поправил се мъж. Не искаше да погледне друга жена. Франческа отдавна ѝ бе разказала за баща си, който се държеше образцово, откакто се ожени за Ейвъри. Сподели пред Марая, че за целта е необходимо такъв тип мъже просто да попаднат на подходящата жена.

— Не сме решили къде да отидем. Искан първо да разбере дали си съгласна да гледаш Иън.

В този момент на Марая ѝ хрумна идея.

— Защо не отидете в къщата ми във Вермонт? Тихо и спокойно е. И е изключително красиво по това време на годината, нищо че захладява. Много по-приятно е отколкото на хотел.

На Франческа предложението ѝ допадна; на Крис — също. Съставиха план. Щяха да тръгнат в петък следобед и да се върнат в неделя вечерта. Не беше близо дори с кола, но си заслужаваше. През

цялата седмица мислеха само за това; а Марая се захвана да прави планове как ще прекарат с Иън. Щяха да отидат на кино, на театър и в музей. Иън беше очарован, а Крис и Франческа нямаха търпение. Тя уговори един от художниците си да поеме галерията вместо нея. Всичко беше уредено.

Когато късно в петък следобед потеглиха от къщата на Чарлс Стрийт, имаха чувството, че участват в сцена с бягство във филм. Имаше задръствания, но и на двамата не им пукаше. Успяха. Иън дори не им обърна особено внимание, когато тръгнаха. Целуна ги, но не попита къде ще прекарат уикенда. Беше прекалено зает с Марая; а и Крис обеща да му се обади.

И двамата се разсмяха, когато напуснаха очертанията на града, и се поздравиха с успеха на начинанието.

— Цяла седмица се притеснявах, че нещо ще се случи и ще ни попречи — призна Франческа. — Представях си например как Иън се разболява или нещо подобно.

— И аз — довери ѝ Крис. — Бях убеден, че един от нас ще се окаже зает, Марая ще се откаже или Ким ще избяга от затвора и ще откачи. Предстоят ни цели два дни заедно! — заяви той победоносно. — Не е за вярване!

— Не е! — съгласи се тя сияеща.

Пътуваха приятно и спокойно. Спряха в ханче по пътя и вечеряха. После отново поеха за Вермонт. Пристигнаха в къщата на Марая около полунощ. Оказа се приятна къщурка с овощна градина, високи дървета и красива морава. Франческа и Крис бяха очаровани. Марая и Шарл-Едуар често отскачаха до Вермонт напоследък и на него винаги му беше изключително приятно. Предоставяше чудесна провинциална идилия след шумния Ню Йорк. Имаше ферма в Нормандия, която обаче бе приписал на жена си. Канеше се да купи нова за Марая, когато отидат във Франция следващата година. Той предпочиташе провинцията пред морето; затова и толкова много му допаднаше дома ѝ във Вермонт.

Мястото бе великолепно за меден месец, установи Крис, когато отключи вратата и изключи алармата. Франческа се възхити от всички изящни предмети и вещи на Марая. Красивото помещение долу бе с дървена ламперия и камина. Горе, в спалнята за гости, имаше голямо легло с балдахин. Оставиха си куфарите и преди Франческа да успее

да си съблече палтото, Крис я повали на леглото и започна да я целува. След минути и двамата останаха без дъх от нетърпение и страст. Бяха чакали този момент и копнееха един за друг от седмици. Спазваха благоприличие заради Иън, но сега нямаха никакви задръжки. Бързо се освободиха от дрехите и се пъгнаха под завивките. Изучаваха взаимно телата си трескаво и ненаситно. Бяха възбудени и не можеха да чакат. Франческа го прие охотно, а Крис се потопи в нея, изгарящ от желание. Беше най-бурният, бърз и невъздържан секс, който всеки от тях беше правил някога. Приличаха на изгладнели хора, намерили най-после храна на самотен остров. Стигнаха до оргазъм едновременно. Полежаха известно време бездиханни, почти свлекли се от леглото; после и двамата прихнаха.

— Май съм вече прекалено стар за това — обяви Крис, след като си пое дъх.

Тя лежеше отгоре му, плувнала в пот и с широка усмивка на лицето.

— А аз май умрях и попаднах в Рая — отвърна. Заслужаваше си периода на изчакване. Претърколиха се и се погледнаха. — Дали е така и за Марая и Шарл-Едуар? — зачуди се тя.

Подпря се на лакът и прокара бавно пръст по гърдите му. Той се засмя.

— Дано не е — отвърна. — Би ги убило.

Целуна я, а тя го прегърна. Беше напълно задоволен, но лесно се възбуди отново. Имаше да навакса години, а и тя бе чакала дълго. През нощта наваксаха отчасти; и отново на сутринта. И на двамата не им се ставаше от леглото. Искаха единствено да лежат в прегръдките си.

Франческа слезе, за да направи кафе. Откри кифлички във фризера, които изпече в микровълновата печка. После отново легнаха. Наблизо нямаше други къщи, а гледката беше изумителна. Най-накрая станаха и се разходиха из двора, колкото да се отчетат пред Марая, че са го направили, а после се върнаха в спалнята и останаха там цял следобед.

Звъннаха на Марая да ѝ благодарят за къщата и да споделят колко им харесва.

— Радвам се — отвърна тя. — Романтична е, нали?

Засмя се като смутена ученичка, а Франческа се усмихна, преди да отвърне:

— Да, така е.

— До скоро не си давах сметка за това. Просто я смятах за хубава къщурка.

Франческа знаеше, че никога няма да забрави времето, прекарано там. Насилиха се да отидат в местно ресторантче, където Марая ги увери, че готвят вкусно. Оказа се права. На лунна светлина се разходиха из овоцната ѝ градина, после седнаха на верандата, прегърнаха се и се целуваха. И двамата не искаха да се върнат в Ню Йорк. Щеше им се да останат там завинаги. Франческа завиждаше на Марая за къщата и бе готова да прекара в нея с Крис седмици, а не дни.

Вдигна глава към него усмихната, докато седяха прегърнати на верандата и кротко се люлееха.

— Да знаеш, за двама души с фобия към връзки, се справяме добре. Какво ще кажеш?

— Мисля, че си на път да ме превърнеш в сексманиак. Само за това мисля — призна той ухилен. — Да не слагаш нещо в храната?

— Да, виагра. И аз едвам се сдържам.

И двамата се засмяха. Беше като прекрасен меден месец — да се свържат с последната брънка помежду си — точно от това имаха нужда. Разполагаха с приятелството, което изграждаха от месеци, чувствата, които се породиха между двамата през лятото, а сега и свързването на две тела, за да завършат онова, което изпитваха един към друг. Кръгът на любовта се беше затворил.

— Би ли искала да се омъжиш някога, Франческа? — попита той, докато я държеше в прегръдките си.

— Не и досега. Опасявах се, че ще съм като майка си — омъжена четиринайсет пъти.

— Бъди мила. Говорим само за пет пъти.

— Според мен и веднъж е прекалено много. Баща ми изневеряваше на всички. Майка ми се омъжваше за всички. Не исках нито едното, нито другото и ме беше страх да имам деца — отвърна тя честно. — Струваха ми се прекалено голямо бреме. Ами ако се проваля? Унищожаваш живо човешко същество.

Докато я слушаше, Крис се замисли за иронията на нещата. От нея щеше да излезе чудесна майка, но тя се бе отказала от деца, защото

се страхуваше да не нарани някого или да не сбърка някъде. А Ким, по принцип напълно безотговорна, не се поколеба да роди Иън и бе готова за още деца. Като разбра плачевното ѝ състояние, Крис не го допусна, макар самият той да искаше още деца.

— Иън е първото дете, което ме накара да мечтая за свои деца — продължи Франческа. — И въпреки това не съм убедена, че трябва да се омъжа, за да ги имам. Представява двоен риск, който никога не съм била готова да поема.

— Но би могла, ако вярваш на човека насреща, нали? — Замисли се за миг и сви рамене. — Впрочем какво ли знам аз? Виж в каква катастрофа се превърна моя брак...

Но пък не се бе оженил за човек като нея.

— Сигурно е по-лесно, ако се ожениш за подходящия човек.

— Аз направих ужасен избор. Вероятно съм бил сляп, но и тя умееше да убеждава. Пък и двамата бяхме млади. Сега вече съм наясно.

— Би ли се оженил отново?

Според нея той нямаше да го направи и затова остана потресена от отговора му.

— Да. За теб.

Тя не отвърна. Мина много време, преди да промълви:

— Това ме ужасява. Не искам да съсипваме нашата връзка.

— Ако е правилното решение, ще стане само още по-добре. Ако сгресиш, започваш да мечтаеш никога да не си се родил. Не си представям, че би станало така с теб.

Целуна го и сложи пръст върху устните му. Не искаше да ѝ каже нещо, което не бе готова да чуе. Но същата вечер в голямото легло с балдахина той ѝ каза, че я обича; тя отвърна, че също го обича. Заспаха в прегръдките си.

На следващото утро се събудиха, след като слънцето бе изгряло, и закусиха на верандата. Беше хладно, но свежо. Пиха кафе по хавлии, а после отново седнаха на люлката, загърнати с одеяло. Тя мислеше за разговора им от предишната вечер, за брака, но не го спомена; и той не го направи. И Крис мислеше за същото, но не желаше да я напряга и затова не подхвана отново темата.

Следобеда отново се любеха, а после смениха чаршафите. Бяха измили чиниите и Франческа остави бележка на кухненската маса.

„Благодаря за най-прекрасния уикенд през живота ми“. Крис погледна бележката, задраска последната дума и написа: „ни“.

Тя се усмихна и го целуна.

— Благодаря и на теб — кача Франческа, докато той отнасяше саковете им към колата.

Включиха алармата и заключиха вратата. Потеглиха точно когато слънцето залязваше. Франческа се притисна към него и го целуна. Той се усмихна.

— Обичам те, Крис.

— И аз те обичам, Франческа.

Пресегна се и я погали по бузата. Известно време пътуваха смълчани. Имаше толкова много неща, за които да мислят и да си спомнят. Всичко сякаш си беше на точното място. Нито един от двамата не бе изпитвал това чувство преди.

19.

През следващите няколко седмици Франческа и Крис мислеха единствено за прекрасния уикенд във Вермонт. Марая, очарована, че са използвали къщурката ѝ, им предложи да отидат отново там, когато поискат.

Възнамеряваха да се въздържат и да пазят поведение, докато пак заминат някъде, но още на следващия ден разбраха, че и на двамата им е невъзможно. Изчакаха Иън да заспи и Крис се прокрадна горе, за да е с нея. Заключиха вратата и се любиха така страстно, както и във Вермонт. После той слезе при Иън.

Една нощ, когато си тръгваше, Крис се оплака. Не искаше да става, да се връща долу и да прекарва остатъка от нощта без нея; ала нямаха друг избор.

— Не можеш да се нанесеш тук и да го оставиш долу сам — изтъкна тя очевидно. — Никак няма да му е приятно.

— Знам, но много ми липсваш, когато съм долу. Прекалено си далеч.

Радваше се, че се чувства така; тя изпитваше същото.

Една сутрин се успаха и Иън почти ги залови. Звънна на Марая по мобилния и я помоли да примами Иън в кухнята. След няколко минути Крис влезе с вестника и обясни, че е бил навън да го вземе. Иън не заподозря, че е бил горе, в леглото е Франческа, но без помощта на Марая щеше да бъде заловен.

Понякога, след като се любеха, двамата се къпеха заедно в огромната ѝ вана и си говореха. В повечето случаи после отново се озоваваха в леглото. Бяха златни дни. Изкараха един ноември, който нямаше да забравят. Всички в къщата се вълнуваха за Деня на благодарността.

Талия сподели с Франческа, че ще празнува с приятели в Сан Франциско. Искали да я запознаят с някакъв мъж, а той притежавал огромна яхта. Баща ѝ и Ейвъри щяха да отидат в Сън Вали, за да прекарат със стари приятели. Семейството на Крис се събираше в

Маргас Винярд както винаги, но тази година той искаше да остане с нея в Ню Йорк. Шарл-Едуар и Марая предложиха да сготвят традиционната пуйка и Крис и Франческа охотно се съгласиха. Франческа нямаше къде да отиде, а на Крис не му се ходеше никъде. Желаяше да отпразнува Деня на благодарността с нея и Иън. Къщата на Чарлс Стрийт сега беше техен дом.

Вечерята, приготвена от Шарл-Едуар и Марая, се оказа истинско пиршество. Имаше всевъзможни зеленчуци и гарнитурни, а пуйката изглеждаше като извадена от снимка в списание. Към традиционните блюда бяха добавени и няколко френски: сос от боровинки, пюре от кестени, картофено пюре, курабийки, грах, моркови, спанак и аспержи с ненадминатия холандски сос на Марая. Това определено бе най-хубавият Ден на благодарността, който американците от групата бяха прекарвали. Почти не можеха да се движат, когато приключиха. Шарл-Едуар и Крис излязоха в градината, за да изпушат пурите си и да изпият любимия си коняк. Французинът определено ги бе запознал с някои от най-изисканите неща в живота. Крис обожаваше кубинските пури, но никога не пушеше в къщата, а само по една след обилна вечеря като тази.

Марая и Франческа раздигнаха в кухнята, а Иън заспа в стаята на Марая, докато гледаше телевизия. Крис запали Шарл-Едуар по американски футбол. Всички се чувстваха уютно във взаимната си компания. Вече не бяха четирима непознати, както в началото, а две двойки и едно дете; солидни хора, които се обичаха. За Франческа този Ден на благодарността бе пълен с неща, за които да е благодарна. Независимо от трагедията с Айлийн в края на лятото, беше изтекла една хубава година. Затова не беше подготвена за съобщението на Марая и Шарл-Едуар след края на мача. Марая го погледна колебливо, а той кимна.

— Връщаме се във Франция — обяви тя със сълзи в очите.

— За Коледа ли? — попита Франческа.

Марая поклати глава:

— За шест месеца, а може и за година. Шарл-Едуар има работа. Иска да затвори ресторанта и да отвори друг. Трябва да уреди всички подробности около имуществото, което оставя на жена си. Нужно ни е и още време в Прованс, за да завършим книгата. Вече наехме къща там. Надявам се да ни дойдете на гости.

Гледаше Франческа и Крис със сълзи в очите. Не ѝ се заминаваше, но и не искаше да остане тук без Шарл-Едуар.

— А ти да не смяташ да продадеш къщата във Вермонт? — попита изплашено Франческа.

— Не — поклати глава Марая. — Използвайте я, когато искате. Шарл-Едуар обеща да прекараме там един месец следващото лято. Едва ли ще се върнем преди това.

Неговият истински живот беше във Франция. Прекара последните четири месеца в Щатите с Марая, но трябваше да се връща. Там го чакаха работа и бизнес, който или да ръководи, или да продаде. Нещата не вървяха гладко без него. Време беше да се върне и да вземе някои решения.

Нито Франческа, нито Крис си представяха къщата без тях; а и Иън щеше да се натъжи. Тя му бе като баба и то с много по-осезателно всекидневно присъствие от родните му баби. Той беше внучето, което Марая никога нямаше да има, особено след като и Шарл-Едуар нямаше деца.

— Искам двамата да обещаете, че ще идвате. Сега сме семейство — настоя тя и ги прегърна.

И те имаха същото чувство.

После се качиха във всекидневната на Франческа да обсъдят плановете си. Крис отнесе Иън в леглото му, без да го събуди, и слезе долу да запали камината. Франческа и Марая разговаряха оживено. Франческа попита дали ще се женят.

— Засега не — усмихна се Марая. — Но Шарл-Едуар се държи изключително добре. Впечатлена съм.

Всички бяха впечатлени. Той продължаваше да е французин до мозъка на костите си, но очите му бяха спрели да шарят. Виждаше единствено Марая. Тя му имаше пълно доверие, а той я уверяваше, че ще го оправдае. Никога не бе казвал подобно нещо на съпругата си. Беше честен, макар и неверен до този момент. Винаги бе признавал връзките си, когато го питаша. Не беше лъгал Ариел, нито щеше да лъже Марая.

Марая обясни, че са взели решението да се върнат във Франция, през последните няколко седмици. Трудно се съгласила, но така било най-правилно за тях двамата, защото им предстоеше изцяло нов живот.

— Кога тръгвате? — попита Франческа със затаен дъх.

— След месец. Шарл-Едуар иска да е в Париж за Коледа. Вероятно ще тръгнем на двайсет и трети декември.

Франческа осъзнаваше, че те ще се откажат от стаята на Чарлс Стрийт. Не им трябваше квартира в Ню Йорк, ако ще живеят в Париж. Щяха да отседат при нея винаги, когато дойдат, но защо да плащат наем? Отново щеше да се изправи пред финансово предизвикателство, но този път не ѝ мина през ума да продава къщата. Тя, Крис и Иън се чувстваха щастливи в нея. Трябваше да намери начин нещата да потръгнат, но не искаше да взема нови наематели. Никога нямаше да попадне на човек като Марая и не ѝ се рискуваше с втора Айлийн. Беше прекалено травмиращо.

— Надявам се да отседате тук, когато сте в Ню Йорк — промълви Франческа.

— Непременно — прегърна я Марая. — А вие имате дом при нас в Париж. По всяко време може да ни пращате Иън на гости — увери тя Крис. — За нас ще е чудесно, а за него — вълнуващо.

— Ще живеете ли отново в Щатите, ако се ожените? — попита Франческа.

— Не знаем. Зависи какво ще предприеме Шарл-Едуар, като реорганизира бизнеса си.

Налагаше се да направи някои промени, след като остави половината си имущество на бившата си съпруга. Разводът беше скъпо удоволствие, но той не се оплакваше дори пред Марая.

Съобщението им водеше до голяма промяна и беше сладкогорчиво за всички. Губеха скъпи приятели; или поне нямаше да ги виждат всекидневно. Шарл-Едуар вече представляваше част от новосформираното им семейство.

Иън се разплака, когато на следващата сутрин му съобщиха новината. На Франческа ѝ идеше да го последва. Чувстваше се депресирана, откакто Марая сподели с нея планове си. На Иън никак не му се искаше те да си тръгнат. Марая го успокояваше, че ще им дойде на гости в Париж, ще види Айфеловата кула и Триумфалната арка и ще се вози с корабче по Сена.

— Не знам френски — възрази той печално.

— Много хора в Париж говорят английски — увери го тя. — Шарл-Едуар и аз ще ти помагаме. Ще се грижим за теб и искаме баща ти и Франческа също да дойдат.

Момчето кимна, но не особено ентусиазирано. Отиваха прекалено далеч. Иън ги обичаше, както и те него.

В неделя Крис завари Франческа в кабинета, надвесена над неплатените сметки. Напомняше ѝ за дните, когато се опитваше да спаси и къщата, и бизнеса си, а се опасяваше, че ще загуби и двете. Напускането на Марая щеше да намали приходите ѝ драстично. Отново се бореше с цифрите, а те не изглеждаха никак обнадеждаващо. Така и не даде повече под наем стаята на Айлийн, а и не възнамеряваше да го прави. Най-горният етаж беше затворен от август и Франческа щеше да го остави така. Спомените от помещенията бяха прекалено зловещи и от уважение към Айлийн не искаше никой да се нанася там. Стаите бяха чисти, празни и заключени. Самата тя не бе стъпвала в тях след убийството. Брад още не бе изправен пред съда и едва ли щеше да стане в близките месеци. Полицията я държеше в течение. Често мислеше да звънне на майката на Айлийн, но така и не го направи. Имаше чувството, че няма да се зарадва на обаждането ѝ. Възнамеряваше да им прати картичка за Коледа, а след смъртта на Айлийн ѝ написа съболезнователно писмо, в което споделяше какво чудесно момиче е била. Така и не получи отговор. Вероятно просто не знаеха какво да кажат или как да постъпят.

Крис забеляза загриженото ѝ изражение, докато преглеждаше сметките.

— Лоши новини ли? — осведоми се той.

— Донякъде. Не знам защо, но през ноември имяхме слаб месец в галерията. Почти нищо не продадохме. Виж — октомври беше страхотен, а септември — доста добър. Всеки път, когато реша, че си стъпвам на краката, нещо се проваля. Не ми харесва. Още плащам на водопроводчика поправката на големия теч. — Две хиляди долара бяха солидна сума за нея. Майсторът се съгласи да му я плати на два пъти, което я улесняваше, но все още не се бе издължила изцяло. — Напускането на Марая е удар в няколко отношения — призна тя тъжно. — Много ще ми липсва. — Вече ѝ бе нещо като майка и приятелка и бе ненадмината и в двете. На Франческа, както и на всички останали, им бе приятно да си бърби с нея всеки ден. — Не ми се ще да давам стаята на Айлийн отново под наем. Просто не мога. Пък и кой ли би я взел? След случилото се никой няма да иска да живее там. Освен това не

желая отново да приютявам непознати. Прекалено рисковано е. — Накрая бе решила, че поне този път майка ѝ имаше право: криеха се опасности.

— С мен случи — шеговито ѝ напомни той.

Тя се усмихна. Наистина беше много щастлива с него.

— Така е.

Но фактът, че губи две трети от приходите си от къщата без Марая и Айлийн, оставаше. Представляваше сериозно изпитание за нея и отново я поставяше в затруднено положение. Но договорът на Марая и без това бе към края си; на Крис — също.

— Как се справяше, когато Тод живееше тук? — любопитства той.

Никога не я бе питал за това.

— Всеки плащаше половината от ипотеката. Беше трудно, но успявах и се получаваше. Не мога да я поема сама.

— Ами да я разделя с теб и да не вземаш нови наематели. Тримата ще сме като семейство.

— Изход е — отвърна тя замислено, — но не е справедливо за теб. Обитавах само две стаи.

Той се засмя.

— Мислех да се нанесе горе при теб, ако ти допада идеята. Иън ще остане в моята стая. Редно е дори да поема две трети от разходите, защото ние сме двама, а ти — една.

Беше щедър и искаше да облекчи положението ѝ. Освен това можеше да си го позволи. Живееше скромно и не се изхвърляше в нищо. Бизнесът му с графичния дизайн вървеше добре, а тя подозираше, че разполага и със семейни пари, като се имаше предвид кои са родителите му. Беше непретенциозен, но не се налагаше да се бори като нея. Тя се намираше в затруднено положение, а не искаше да продава последната картина на баща си. Още тъгуваше, че е продала предишните.

— Според мен е правилно да делим на половина — отбеляза Франческа предпазливо, изпълнена с благодарност за помощта му. — Ще превърнем твоите помещения в детска стая за Иън, ще използваме всекидневната долу, ще спим в моята спалня, а тази на Марая ще превърнем в твой кабинет. Ще стане хубав офис. — Беше слънчева и с

изглед към градината. — Ще можеш да пушиш кубинските си пури там — добави тя шеговито.

Звучеше логично и щеше да е практично.

— Идеята ми допада. Не искам да вземаш нови наематели — заяви Крис простичко. — И аз смятам, че е прекалено рисковано.

Така поне къщата отново ставаше нейна. Ако се разделят с Крис, ще мисли отново за квартиранти. Ако обаче сега той плаща половината, няма да се налага.

— Да, ще се получи — повтори Франческа, изпълнена с благодарност. — Точно започвах да се притеснявам.

Крис съжаляваше, че ѝ е толкова трудно. Подозираше, че напускането на Марая ще я затрудни, но не си даваше сметка до каква степен. Франческа живееше оскъдно, и той искаше да ѝ помогне. Щеше да дели изплащането на ипотеката, макар това да удвояваше наема му, но пък сега щеше да ползва цялата къща. И щяха да живеят като двойка с дете, а не като съквартиранти.

— Имам още някои идеи как да облекчиш положението си — увери я той. — Ще поговорим някога за това.

Тя кимна. Питаше се какви ли бяха те, но за момента това ѝ стигаше — бе решил проблема ѝ и му беше благодарна.

Докато приготвяха вечерята, Марая я запита дали ще се справи.

— Чувствам се ужасно, че те изоставям с такова кратко предизвестие, но Шарл-Едуар постави въпроса внезапно, а аз приех едва миналата седмица. Ще се справиш ли?

— Вече да — отвърна Франческа облекчено. — Крис ще ми помага.

— Така се и надявах. Какви са плановете ви нататък?

— Нямаме засега — усмихна ѝ се Франческа. — Ще живеем тук, ще се молим всичко да е наред и ще видим какво ще се получи.

Марая се надяваше те да се оженят, както Франческа се надяваше на същото за нея. Шарл-Едуар настояваше да се оженят веднага, щом разводът му стане факт. Документите щяха да бъдат внесени в съда след няколко седмици, за да ги подпише съдията, и после той щеше да бъде свободен. Но Марая не бързаше; нито Франческа. Беше избягвала брака цял живот и не желаше да променя мнението си сега, независимо колко много обичаше Крис.

— Не искам да приличам на майка си.

Многократно го бе повтаряла и на Марая, и на Крис.

— Напълно изключено е — увери я Марая. — Тя е съвършено различен тип жена от теб. Харесвам я, но ти просто не си от нейната лига. — Беше забелязала колко фриволна, разглезена, себична и повърхностна, макар и забавна, е Талия. Марая уважаваше и дълбоко обичаше Франческа, сякаш ѝ бе дъщеря или племенничка. — Дори да се омъжиш десет пъти, пак няма да си като нея.

— Предпочитам да не рискувам. Все се питам дали ще си намери нова жертва. От години търси Номер шести. Човек би си помислил, че ще се измори и откаже, но — не. Ще иска да се омъжи и когато е на деветдесет.

И двете се разсмяха, но подозираха, че е така.

Същата вечер Франческа разговаряше с Крис за планове за къщата. Питаше се кога да кажат на Иън.

— Дали ще се разстрои, ако се преместиш горе при мен? — тревожеше се тя.

Крис я целуна.

— Не се притеснявай. Ще бъде във възторг да има своя детска стая. Ще му купя голям телевизор, за да гледа филми. А и ние ще сме на съседния етаж.

И двамата се вълнуваха, че най-после щяха да делят обща спалня. Започваше нещо истинско, а не просто романтичка връзка.

Предстоеше им да обмислят и да говорят за много неща. Франческа му напомни, че следващата седмица заминават за Маями, за „Арт Базел“, един от най-престижните панаири на изкуствата в света, който отстъпваше единствено на панаира в Базел, Швейцария, през юни. Същия уикенд щеше да има още няколко панаира на изкуствата в Маями. Франческа нямаше търпение да ги посети, а Крис щеше да я придружи. Все още се чувстваше разстроена, че Марая заминава за Париж, при това — толкова скоро, но имаше какво да очакват от бъдещето. Съвместният им живот току-що започваше.

Той я покани в Бостън за Коледа, за да се запознае със семейството му, и тя прие. Иън много се зарадва, но перспективата я плашеше до смърт. Ами ако не я харесат или решат, че не е подходяща за него? В края на краищата бе дребна галеристка от Уест Вилидж, макар и дъщеря на известен художник. Неговото семейство изобилстваше с прочути личности.

— Ще те харесат, обещавам ти — увери я Крис.

Реши да отложи притесненията си за след Маями. С предстоящото напускане на Марая, разместването в къщата, Коледата със семейството му и панаира на изкуствата само след седмица, декември се очертаваше като доста натоварен месец.

20.

Марая и Шарл-Едуар приеха да се грижат за Иън, когато Франческа и Крис заминат за Маями за уикенда. Тя трепетно очакваше да види изложението. Произведенията там щяха да се продадат за цяло състояние. И галеристът на баща ѝ имаше щанд, а Хенри и Ейвъри ходеха всяка година. Франческа им бе обещала да се видят. С Крис отседнаха в „Делано“. Той много хареса хотела. Всеки асансьор бе осветен в различна светлина, а стаите бяха по дизайн на Филипе Старк. Пристигнаха при спокойно и топло време. Крис нямаше търпение да постои край басейна. Франческа искаше да отиде направо на панаира. През следващите няколко дни щяха да видят повече изкуство, отколкото мнозина виждаха за години.

Панаирът беше съсредоточен в Центъра за конференции в Маями, но имаше изложби и представяния и в Ледения палат, и в различни други зали из града. Някои от по-малките изложби бяха разположени в хотелски зали с щандове на различни галеристи. Имаше партита и събирания навсякъде — в дискотеки, хотели и ресторанти. Франческа бе получила десетки покани. Крис попадеше в света на изкуството, гмуркайки се направо в дълбокото. Вълнуваше се, че го споделя с нея, и охотно се остави в ръцете ѝ. Но я спря, преди да излязат от хотелската стая, и следващия половин час прекараха в леглото. Хубав начин да се започне пътешествието. Взеха душ, преоблякоха се и тръгнаха.

Хванаха такси пред хотела и отидоха в Центъра за конференции. Там бяха салоните за по-млади художници и по-авангардните творци. Мечтата на Франческа бе един ден да излага в някой от по-малките салони в Маями. Канеше се да кандидатства следващата година, но не се чувстваше още напълно готова. А и вероятно щяха известно време да я оставят в списъка на чакащите. Да участваш в изложението бе въпрос на политика и зависеше кого познаваш. Разполагаше с коз в лицето на баща си, но още не го бе използвала. Щеше да го направи при крайна необходимост.

— Никога не ми е неудобно да се умилквам заради художниците си — сподели тя на Крис.

Той се засмя и двамата слязоха от таксито. Беше взела пропуск от галериста на баща си, за да влязат, и само след няколко минути вече вървяха по пътеките и се спираха пред обособените щандове, за да погледнат изкуството. Крис остана смаян от гледката: безброй утвърдени търговци продаваха забележителни произведения. Само в продължение на пет минути видя три картини на Пикасо за астрономически суми. Видя платно на Матис, на Шагал, две на Кунингс, на Полак и на баща ѝ. Едната картина вече имаше червена точка до етикета — знак, че е откупена. Другата имаше бяла — знак, че е запазена за клиент. Човек трябваше да разполага с големи средства, за да купува на „Арт Базел“.

— Откъде идва всичко това? — попита той смаян.

Никога не бе виждал толкова изкуство през живота си, а калибърът на художниците силно го впечатли.

— Европа, Щатите, Хонконг.

Търговци от цял свят бяха пристигнали откъде ли не и излагаха. Имаше и голям брой галерии с авангардно изкуство, пълни с шокиращи произведения. Прожектираха се безброй видеоматериали. На един щанд огромна купчина пясък на пода се продаваше за сто хиляди долара, защото беше дело на известен художник.

Крис правеше коментари, докато оглеждаха, а Франческа му разказваше за някои от художниците. Изключително приятно ѝ беше да е там с него. Останаха почти до осем часа. После взеха такси до ресторант „Леглото“. Беше поканена на събиране там. Хората седяха на дюшеци, докато се нахранеха. Всички разговори около тях се водеха за изкуство и художници, нивото на панаира тази година и високите цени, на които някои от произведенията вече бяха продадени. Франческа се среща с доста познати и ги запозна с Крис. Прекарваше чудесно и всичко ѝ харесваше. Той също се забавляваше. Това беше нейният свят и той го омайваше. Имаше чувството, че всички я познават.

В хотела пристигнаха към два, след като се отбиха на второ събиране, организирано от търговец в дискотека. Потанцуваха малко и се прибраха. Строполиха се на леглото в изцяло бялата си стая в „Делано“. Още спяха дълбоко, когато на следващата сутрин Иън се

обади. Току-що били купили коледна елха с Марая и сега правели украсата. Щели да опекаат и курабийки, за да ги закачат на дървото. Детето звучеше развълнувано. Крис се усмихна на Франческа, след като затвори. Иън беше обещал да им звънне по-късно.

— Страхотен е, нали? — попита Крис и я притегли в обятията си.

— Да — съгласи се тя. — Също като теб.

Целуна го. След няколко минути станаха. Само след час бяха отново на панаира. Останаха там целия ден. Накрая Крис помоли за милост и обяви, че не е в състояние да погледне повече нито една картина. Бяха разгледали доста неща, но тя искаше да види още. Смили се обаче и реши да прекарат един час край басейна. Той се изтегна блажено до нея с бира в ръка и изглеждаше напълно смаян.

— Боже, не се шегуват, като разправят, че това е най-големият панаир на изкуствата в света.

Изглеждаше толкова изтощен, че тя се засмя. Искеше да види още доста неща, но съзнаваше, че няма да може да обиколи всички щандове. За следващия ден си бе набелязала пет. Щяха да се върнат в Ню Йорк чак в понеделник следобед, което значеше, че ще посетят почти всичко.

В неделя Крис обяви, че е преситен от изкуство. Тя се засмя: в този момент ѝ заприлича на Иън. Той пожела да се върне в хотела да гледа футбол. Тя се съгласи да се срещнат по-късно следобед.

Вечеряха в моден ресторант в Саут Бийч с баща ѝ, Ейвъри и галериста му — изключително забавен човек. Крис проведе интересен разговор с него за италианското изкуство през Средновековието, което бе изучавал в училище, а после се впусна в дълъг разговор с баща ѝ за неговото изкуство. Двамата мъже се разбираха чудесно и Ейвъри намигна на Франческа, която слушаше разговора им с едно ухо. До тук — добре. По поведението на баща си разбра, че харесва Крис, и това я зарадва.

— Много ми допада — сподели Ейвъри шепнешком, докато си тръгваха от ресторанта. — Същото важи и за баща ти.

И как иначе! Крис беше интелигентен, интересен, солиден, приятен и боготвореше всичко, което научаваше за нейния свят.

Пак се потопиха в изкуството и в неделя вечерта дори Франческа бе доволна да се прибере в хотела. Оставаха само още три изложби, които искаше да види. Крис категорично отказа да я придружи.

Предпочете да се излежава край басейна. Тя не възрази. Щеше да е добре да е сама, защото имаше какво още да огледа, и хора, с които да се срещне. В понеделник сутринта отидоха с Ейвъри на няколко по-малки изложби, уредени в различни хотели.

— Наистина харесвам Крис — подметна Ейвъри, докато обикаляха залите. — Баща ти — също. Интелигентен е, забавен е и е луд по теб.

— И аз съм луда по него. Няма да вземам нови наематели, когато Марая напусне. С Крис ще делим разходите.

Ейвъри се зарадва. Спря да побъбри с приятелка от Кливланд, когато Франческа чу мобилния в чантата си да звъни. Обаждаше се Крис и звучеше паникьосан.

— Къде си? Кога най-бързо можеш да се върнеш?

— В един от малките хотели на плажа. Защо? Какво е станало?

Навсякъде около нея говореха хора и покритието в залата бе слабо, затова излезе в преддверието с надежда връзката там да е по-добра. Представа нямаше за какво говори, но никога не го бе чувала толкова изплашен.

— Ким е отвлякла Иън от училище. Той е с нея.

Звучеше сякаш всеки миг ще се разплаче.

— Боже! Как е станало?

Франческа изпадна в паника и за Иън, и за Крис; особено за Иън. Знаеха, че Ким бе излязла от затвора преди две седмици и бе в луксозна възстановителна клиника в Ню Джърси. Щеше да остане там до Коледа, но имаше право да излиза, когато поиска, и Крис бе убеден, че ще се възползва от тази привилегия. Беше предупредил Марая. Затова тя не изведе Иън през уикенда; отскочиха само да купят елхата, а после го залиса вкъщи с правенето на украса и печенето на курабийки.

— Появила се в училището сутринта и съобщила, че има право да го види. Щяла да го води на лекар за профилактична инжекция. Повярвали й. Иън, предполагам, се е зарадвал да я види, и е тръгнал с нея. От училището току-що ми се обадиха, за да съм в течение, но тя вече била изчезнала с детето. Представа нямам къде е. Идея нямам какво ще му направи или къде ще го заведе.

— Стига, тя не е толкова луда — опита се да го успокои Франческа.

— Луда е! — кресна ѝ за пръв път Крис. — Ще убия учителите! Знаят, че не бива да е с нея без придружител. Дадох им копие от съдебното решение. Колко бързо можеш да се върнеш тук? Къде си? В един часа има полет до Ню Йорк. Искам да го хвана.

— Не съм сигурна точно къде се намирам. На поредната изложба сме.

— Ще ти опаковам нещата. Ще се срещнем на летището. Компанията е „Юнайтед еърлайнс“.

Франческа отиде да каже на Ейвъри какво е станало. Ейвъри се притесни също като нея.

— Мислиш ли, че всичко ще е наред? Тя не би го наранила, нали?

— Не вярвам. Поне не би го направила нарочно. По-вероятно е да нарани себе си, като направи някоя глупост. Възможно е просто да иска да изплаши Крис или да му покаже, че е в състояние да прави каквото поиска. Доста е нестабилна.

Припомни си всички ужаси, които бе чула по време на делото за попечителство. Но Иън бе вече осемгодишен. Беше изобретателен и умееше да се грижи за себе си по-добре отколкото връстниците си. Налагаше му се, когато бе с майка си.

Франческа целуна бързо Ейвъри за довиждане, изтича навън и хвана такси. Помоли да я откара на летището. Беше по маратонки, джинси и тениска, но бе готова да се качи на самолета и по бански, за да е до Крис. Той не беше на себе си, когато го откри на летището. Току-що бе предал багажа и държеше палтото ѝ.

— Може да го е завела в апартамента си — предположи тя. — Обади се на полицията.

— Вече им звъннах — отвърна той напрегнато. Нервите му очевидно бяха обтегнати докрай. — Не разбирам защо Иън е тръгнал с нея. Говорихме и знаеше, че не бива да са насаме.

— Тя му е майка — напомни му Франческа.

Хукнаха към залата за техния полет. Едва успяха да пристигнат навреме. Всички други пътници се бяха качили.

— Не вдига мобилния си. Полицията я издирва. Съобщих им, че според мен Иън е в опасност. Тази жена е луда.

Качиха се на самолета и заеха местата си. Крис почти не проговори по време на полета. Това бяха най-дългите три часа в

живота ѝ; наблюдаваше го и съзнаваше, че вътрешно той умира. Беше истински ужасен какво ще стане със сина му. След известно време Франческа се отказа да му говори; само му държеше ръката. Крис изпи две уискита едно след друго. После задряма. Нищо не можеха да предприемат, преди да кацнат.

Взеха такси от летището. Марая ги чакаше вкъщи. Вината не беше нейна, но се чувстваше ужасно. Крис се бе обадил на полицията още при кацането, но те още не разполагаха с информация. Бяха ходили до апартамента ѝ, ала не я бяха заварили там. Човекът, който управляваше асансьора, и портиерът не я бяха виждали, откакто бе излязла от затвора и заминала за клиниката. Крис седеше в кухнята на Чарлс Стрийт, стискаше главата си с ръце и се опитваше да отгатне къде ли е. Къде би го завела тя? Изведнъж му хрумна нещо. Погледна двете жени с поглед на побъркан.

— Ако не е някъде да купува дрога или мъртва в някой пасаж, тогава е в бара в Уест Сайд, където често го водеше. Имат игри и флипери и на него му харесва. Освен това е близо до пласъора ѝ.

Беше съобщил на полицията адреса на пласъора ѝ, или поне на последния, който му бе известен.

Крис изхвърча, преди да успеят да го спрат. Франческа го последва веднага. Дори не успя да си вземе палтото.

— Върни се вътре — нареди той. — Ще ти звънна, ако го намеря. Изглеждаше съвсем объркан и изплашен, докато спираше таксито.

— Искам да дойда с теб — настоя тя.

Той се поколеба, но накрая отвори вратата. Не желаше да я прави свидетел на предстоящата грозна гледка, но и тя обичате Иън и вече бе част от живота му. Той влезе, а тя го последва. Крис подаде адреса и обясни, че бързат. Шофьорът се справи добре и след десетина минути пристигнаха. Отвън барът изглеждаше неприветлив и Франческа щеше да се изплаши, ако беше сама. Крис отвори вратата и влязоха. Вътре беше доста тъмно. Проблясваха само светлините на игралните машини, които за миг ги заслепиха. Барманът бършеше плота; наоколо кръжаха две сервитьорки със силен грим, къси униформи и мрежести чорапи. Двама мъже играеха на автоматите. В следващия миг го видяха в задния ъгъл. Играеше на флипера: дребна фигурка, застанала пред голямата машина. До него, положила глава на

масата, седеше жена. Приличаше на заспала. След секунди момчето се озова в прегръдките на Крис; вдигна го и го изгледа изпитателно. По лицето на Крис се стичаха сълзи, но той не го осъзнаваше. Франческа също плачеше от облекчение. Очите на Иън бяха широко отворени.

— Добре ли си? — попита Крис.

— Да — кимна Иън. Говореше шепнешком в обятията на баща си. — На нея ѝ е лошо.

Означаваше, че току-що се е дрогирала. Наистина имаше вид на болна. Гледката не беше нова нито за Крис, нито за Иън.

— Ще се погрижа — процеди Крис през зъби и подаде Иън на Франческа. Кимбърли не помръдваше.

— Отведи го вкъщи.

Франческа кимна. Иън я хвана за ръката и двамата излязоха. Крис побутна по рамото бившата си съпруга. Тя не реагира и той се запита дали не е взела свръхдоза, докато Иън е играел на флипера. Опита се да провери дали вената на врата ѝ пулсира. В този момент Ким простена, а после повърна върху масата. Лицето ѝ остана потопено в мръсотията. Една от сервитьорките забеляза какво се бе случило, и дойде с пешкир. Крис хвана Ким за косата и дръпна главата ѝ назад. Тя отвори очи, а по лицето ѝ се стичаше повърнато. В този момент той я ненавиждаше, но независимо от това я почисти. Хероинът винаги ѝ действаше така, особено ако не го бе вземала от известно време, а последните две седмици тя бе прекарала в клиниката. Лесно можеше да прекали с дозата, след като известно време е била „чиста“.

— О... Здравсти... — смотолевя тя. — Къде е Иън?

— Отиде си вкъщи. — После, без дори да осъзнава, че го прави, той обгърна шията ѝ с пръсти и силно стисна. Очите ѝ се разшириха, но бе прекалено надрусана, за да се уплаши. Просто беше объркана. — Ако пак го направиш... Ако го докоснеш, вземеш или отведеш някъде... или го видиш в отсъствието на придружител... кълна се, Ким, ще те убия! — Докато стоеше и я душеше, за миг му се прииска да стигне докрай. За един налудничав, неконтролируем момент искаше да скърши врата ѝ. Целият се разтрепери и я пусна. — Никога вече да не си посмяла да го вземеш сама и да го водиш на такива места. — Без дума повече я изправи на крака и я извлече навън, на слънчевата светлина. Тя отново повърна, но после изглеждаше малко по-добре.

— Мразя те — обяви той, когато тя го погледна. — Ненавиждам те за всичко, което направи е живота ни. Не мога да понасям, че му причиняваш това. Той не го заслужава.

Най-лошото бе, че Крис ненавиждаше и себе си и в какво се превръща, когато е близо до нея. Тя бе отрова, която го изпълваше с бяс. За миг в бара му се искаше да я убие. Никой не му въздействаше така, както тя, а не го заслужаваше. Почти се задави от стона, надигнал се в гърлото му. Подкрепи я с една ръка, а с другата махна на такси. До тях спря свободна кола. Отвори вратата и я бутна вътре. Вонеше на повърнато също като него. Беше на трийсет и две години и някога бе красива жена, но сега от това не бе останало и следа.

Крис даде на шофьора четирийсет долара и адреса на баща й. Погледна Ким с отвращение.

— Иди при баща си. Той ще се погрижи за теб. И не се приближавай до Иън, ако не си чиста.

— Благодаря — промълви тя, опитвайки се да го погледне.

Облегна глава върху седалката и затвори очи. Крис затръшна вратата на колата. Целият трепереше, докато таксито потегляше. За малко да я убие. Искаше му се да го бе направил, което го ужасяваше. Вървя няколко преки, преди да спре такси. Даде адреса. Докато пътуваше, мълчаливо се взираше през прозореца. Съзнаваше, че неговият живот и животът на Иън щяха да бъдат съсипани, ако беше изгубил контрол и я бе убил. Никога повече не искаше да я вижда. Тя бе най-лошото нещо, което му се бе случило през живота; а Иън — най-прекрасното. На път за вкъщи се опита да мисли само за последното.

21.

Влизайки в къщата, Крис чу, че Марая и Франческа са в кухнята с Иън. Шарл-Едуар им готвеше нещо. Крис се качи горе, взе душ и се преоблече. Все още беше потресен от това какво щеше да извърши. През целия път на връщане от Маями не беше на себе си. Никога не знаеше в каква опасна ситуация ще постави тя сина им.

Шокиран и унил, влезе в кухнята. Иън го погледна с очите на мъдрец-столетник, от което сърцето на Крис се сви.

— Къде е мама?

Притесняваше се да не би баща му да му се сърди. Крис беше изплашен от случилото се; от онова, което можеше да стане; от онова, което за малко не извърши. Беше му подействало като предупредителен сигнал. Не биваше да ѝ позволява отново да вземе връх над него. Никога. Почти бе загубил самообладание.

— Пратих я при дядо ти. Той знае какво да прави с нея. — Щеше да я вкара в клиника за пореден път, а тя отново щеше да я напусне. Докато един ден не умре. Нямаше нужда Крис да я убива. Тя вече бе мъртва; умря преди години, когато започна да се дрогира. Правеше го още преди да се срещнат; той не го знаеше. — Ще се оправи, Иън. — Поне за момента; за известно време; не за дълго. Никога нямаше да се оправи напълно. — Извинявай. Не исках да те стресна. Просто много се притеснявах. Не исках отново да изчезнеш с нея. Може да се виждате, но само ако присъства още някой. — Иън кимна. Крис се приближи и го прегърна. — Съжалявам, че се наложи да видиш това.

Беше го виждал хиляди пъти дотогава. Питаше се *как се извиняваш на сина си, че си му дал такава майка*. Или още по-лошо: *ако я беше убил*. Потрепери от мисълта и Иън го усети. Стана му много жал за баща му.

— Всичко е наред. Не беше в най-лоша форма. Просто малко ѝ прилоша.

И двамата я бяха виждали далеч по-зле. Крис искаше отново да се изкъпе; да се изтърка не само външно, но и съзнанието си; искаше

да заличи всичките си спомени за нея; ако можеше щеше да изтрие и спомените на Иън за майка му. Но съзнаваше, че е невъзможно. Един ден Иън сам ще трябва да премисли и определи нещата за себе си. Такава бе съдбата му. Тя ги бе превела през ада. Крис се обърна и едва тогава забеляза Франческа. Не беше видял кога е влязла в помещението. Усмихна ѝ се. Тя също бе силно разстроена. Гледката се бе оказала ужасяваща.

— Благодаря, че прибра Иън.

Седна до кухненската маса. Франческа се настани до него и го погледна в очите.

— Всичко е наред, Крис. И двамата ще се оправите. — Усмихна се на Иън. Той се приближи и се сгуши в нея. — Е, имахме малко вълнение.

Отново му се усмихна, а той се разсмя. Лека-полека всички започваха да се отпускат.

Марая им приготви нещо за хапване, а после с Иън показаха на Крис и Франческа цялата коледна украса, изработена през уикенда. Малката елха изглеждаше великолепно, а Иън — много горд. Постепенно преживяният кошмар започна да се разсейва. Все пак трябваше да се признае, че можеше да е далеч по-лошо.

— Защо всички да не отскочим до Вермонт следващия уикенд? — предложи Марая. — Вероятно ще е последната ни възможност, а ще е приятно да сме заедно.

На Франческа идеята ѝ допадна. Та нали именно там започна връзката им? Иън се зарадва много и дори Крис се усмихна.

Едва следобед Крис успя да остане насаме с Франческа за няколко минути в стаята ѝ.

— Съжалявам, че ти се наложи да видиш това. Не е най-красивата страна на живота ми.

Чувстваше се така засрамен, сякаш той го бе направил; чувстваше се още по-засрамен от онова, което едва не стори на бившата си съпруга.

— Вината не е твоя — увери го тя тихичко и го прегърна. — Радвам се, че дойдох.

— И аз.

Може би щеше да стигне до крайност, ако тя не бе до него.

Целуна я и изпита усещането, че все едно го изтръгват от миналото му. С нея започваше напълно нов живот. Ким беше кошмарът, но Франческа беше блянът.

Както предложи Марая, за уикенда всички отидоха до Вермонт; прекараха прекрасно. Играха в снега, направиха дълга разходка и се снимаха. Посетиха местни ресторанти и заведения. Рано в неделя Крис заведе Иън до близък ски курорт, наеха екипи и се пързалиха заедно. Всички искаха да изживеят пълноценно цялото време; не знаеха кога отново ще са заедно. Шарл-Едуар реши:

— Идвайте в Южна Франция следващото лято! С Марая ще наемем вила за месец юли. Искаме и тримата да ни гостувате.

Иън заръкопляска от възторг, а Крис и Франческа се съгласиха. Мирая и Шарл-Едуар щяха да дойдат във Вермонт през август и тогава отново щяха да се видят. Не слагаха край на приятелството си; това бе едва началото. Отново започваха нов живот.

Сутринта Крис съобщи на Иън, че се мести горе при Франческа и така Иън ще има самостоятелна стая.

— Чудесно — обяви малкият тържествено, — защото хъркаш.

Франческа се разсмя.

— Знам — потвърди тя, облекчена, че Иън не е разстроен.

По обратния път към Ню Йорк пяха коледни песни на английски и френски. Марая им даде ключовете от къщата във Вермонт и им каза да я използват, когато поискат; щеше да е чудесно.

В колата Иън заспа. Когато пристигнаха, Крис го отнесе на ръце. Детето се размърда за миг и погледна баща си, сякаш има да му съобщи нещо важно.

— Разрешаваш ли да си вземем куче?

— Разбира се — засмя се Крис. — Каква порода?

— Немски мастиф — отвърна Иън със сънлива усмивка.

— Изключено. Или дакел, или лабрадор.

Иън кимна и отново заспа в ръцете на баща си. След минути Крис го постави на горното легло и го зави с одеяло. После се качи да види Франческа. Тя разопаковаше багажа от уикенда във Вермонт. Обърна се и му се усмихна, когато го видя. Той не можеше да повярва на късмета си, че я е намерил; тя изпитваше същото.

— Може ли да остана тук тази нощ? Съквартирантът ми спи дълбоко.

— Да.

Идеята ѝ допаднаше. Беше приятно да делят спалнята през уикенда и не искаше да са разделени.

Той се изтегна на леглото и я наблюдаваше, докато си обличаше нощницата. Копнееше да му се случва всяка вечер.

— Марая наистина много ще ми липсва — обяви тя тъжно, докато лягаше до него.

Той спеше с тениска и боксерки. Чорапите, джинсите и ризата му се търкаляха на пода. Вече се чувстваше свойски в стаята ѝ.

— Ще ги видим догодина в Европа. Ще е забавно.

Тя кимна. И двамата се вълнуваха от перспективата да използват къщата във Вермонт. Марая прояви изключителна щедрост да им я предложи. Беше много специална приятелка.

— Дали ще се оженят? — попита Франческа в тъмнината.

Обожаваше да е до него и да се събужда в обятията му сутрин.

— Вероятно. Държат се вече като женени.

Франческа искаше и нейните взаимоотношения с Крис да стигнат дотам, но моментът още не бе настъпил. В известен смисъл щеше да е приятно да разполагат с къщата напълно, ала Марая и Шарл-Едуар щяха да им липсват.

— Лека нощ — прошепна Франческа.

Сгуши се в Крис и се унесе. Той се усмихна и известно време остана загледан в нея. После също се унесе. Цяла нощ я държа в прегръдките си.

22.

Последната седмица на Марая в Ню Йорк беше претоварена и хаотична. Франческа ѝ помогна да стегне багажа. Сортираха вещи и ги разпращаха на различни места: в Париж, във Вермонт. Остави голяма част от кухненската си посуда на Франческа, а друга — изхвърли.

— Невероятно е какво можеш да натрупаш в студио за една година — смая се Марая, докато се оглеждаше наоколо.

Навсякъде имаше кашони и купчини предмети, предназначени за благотворителност. Приготвяха багажа дни наред. Майката на Франческа дойде да се сбогува. След два дни щеше да лети за Цюрих, на път за Гстаад.

— Ще ти се обадя следващия път, когато съм в Париж — обеща тя. — Не ме кани на сватбата, ако ще се жениш за Шарл-Едуар — предупреди я шеговито.

— Ще ревнувам.

Мъжът с яхтата, когото срещна в Сан Франциско около Деня на благодарността, не бе захапал въдицата. Продължаваше да търси Съпруг номер шест. Очевидно нямаше да е Шарл-Едуар. Марая бе неговият тип, не Талия.

— Не сме се разбързали — увери я Марая.

Тя подари една от готварските си книги на Талия, която се бе оплакала, че не можела да я намери, защото тиражът се бил изчерпал. Талия ѝ благодари и се усмихна. После попита:

— Какво става с Франческа и Крис?

— Изглеждат доста щастливи. Още са едва в началото. Според мен им е нужно време, за да си изяснят чувствата. Той е преживял истински кошмар с бившата си съпруга, а тя е извънредно предпазлива, както ти е известно.

Марая наля по чаша чай. На Талия щеше да ѝ липсва. Тя бе единственият ѝ източник на информация за живота на дъщеря ѝ. Франческа никога нищо не ѝ казваше.

Известно време бърбиха за Париж. После Талия се изправи и я прегърна.

— Грижи се добре за себе си — поръча тя. — Ще ми липсваш и не само за да ме държиш в течение какво става с Франческа.

Марая се бе превърнала в скъпа приятелка за всички и Талия се радваше за нея. Заслужаваше цялото щастие, което бе открила с Шарл-Едуар. Носеше радост на хората и беше приятно и тя да получи същото в замяна. Двете жени се договориха да поддържат връзка.

Талия остави коледни подаръци за Франческа, Крис и Иън и обеща на дъщеря си да ѝ звънне от Гстаад. Тръгваше за Европа един ден преди Марая и дотогава щеше да е твърде заета.

Ейвъри също се отби да каже „довиждане“. И тя остави коледни подаръци. Подаръкът за Франческа беше огромен и човек лесно се досещаше какъв бе: картина на баща ѝ, за да замести една от продадените.

Тя остана очарована и помоли Крис да ѝ помогне да я окачи на стената във всекидневната; свали картината на художник, когото вече не представляваше, а и без това не харесваше. Крис също бе възхитен. Бяха разказали на Марая и Шарл-Едуар всичко за Панаира на изкуствата в Маями и Крис бе признал, че е силно впечатлен.

— Никога през живота си не бях виждал толкова много изкуство на едно място.

Марая сподели, че винаги е мечтала да отиде на панаира в Базел през юни. Вероятно сега, щом ще живее в Париж, ще отскочи. Толкова много неща искаше да направи. Беше ѝ тъжно, че ги напуска, но и се вълнуваше от бъдещето. Планираха да прекарат Коледа в Куршевал при приятели на Шарл-Едуар. Марая нямаше търпение да посети някои от новите ресторанти в луксозния ски курорт. Предстоеше ѝ много по-вълнуващ и бурен живот от този през последната година на Чарлс Стрийт или във Вермонт преди това. Шарл-Едуар доста сновеше из Европа. Щеше да я заведе в Прага и Будапеща.

Най-после дойде денят на отпътуването. Оказа се трудно и мъчително: двете жени се разплакаха. Марая едва пусна Иън от обятията си. Най-накрая Шарл-Едуар нежно я поведе към вратата, където ги чакаше кола да ги откара на летището. Обеща да пише имейли на Франческа.

— Грижи се за себе си — прошепна Марая.

Франческа се давеше от сълзи и ѝ трябваше време, преди да успее да промълви:

— Толкова много ще ми липсваш.

Имаше чувството, че преживява огромна загуба; Иън също изглеждаше доста натъжен.

— Ще се видим следващото лято, а преди това ще се чуваме постоянно — обеща Марая и се наведе да целуне момчето още веднъж.

Крис подкрепяше Франческа през кръста и държеше Иън за ръката, докато колата потегляше. Най-накрая и тримата влязоха вътре. От сега нататък къщата щеше да е страшно тиха. Франческа се радваше, че след няколко дни заминават за Бостън, за да прекарат Коледа със семейството на Крис. Още се притесняваше от предстоящата среща, но щеше да е по-добре, отколкото да стои сама в къщата, която сега — без Марая и Шарл-Едуар — изглеждаше огромна.

— Имам чувството, че кухнята ни току-що загуби петте си звезди — усмихна се Крис тъжно.

— Какво искате за вечеря? Пица или китайска храна за вкъщи? — попита Франческа. Крис се засмя, а Иън избра китайска храна. — Мисля, че загазихме — продължи тя. — Един от нас трябва да се научи да готви.

Но всъщност Марая я бе посветила в някои от малките си тайни, ако Франческа имаше време да им се отдаде. Иън, от своя страна, бе станал майстор в печенето на всякакъв вид курабийки. Шарл-Едуар бе оставил на Крис кутия от любимите му кубински пури. Но всички тези съкровища не можеха да заместят хората, които изгубиха. Настъпилата промяна беше огромна. Къщата стана някак самотна и тъжна без тях. Наистина щеше да е облекчение да отлетят за Бостън, а Иън нямаше търпение да види братовчедите си. Франческа се плашеше. Крис подмяташе отделни неща за семейството си, които ѝ звучаха като предупреждения: „консервативни“, „надути“, „религиозни“, „от старата школа“... Всичко това ѝ звучеше опасно.

— Ами ако родителите ти ме намразят? — тревожеше се тя в леглото, вечерта преди да отпътуват.

— Тогава няма повече да се виждам с тях — отсече. — Забрави ли за кого бях женен? Нея никога няма да я надминеш. Майка ми е

прекалено сериозна, но баща ми е добър човек. Няма начин да не те харесат — успокояваше я той.

— Как е Ким впрочем? — попита тя предпазливо. — Чу ли се с баща й?

— Адвокатът ми каза, че отново е в клиника. Няма да се задържи дълго. Винаги напуска.

Той бе загубил надежда. След жалбата му за отвличането на Иън от училище, съдът разпореди строги мерки, за да не се повтори. Крис бе убеден, че няма да го направи отново. Нищо не бе пратила на Иън за Коледа. Винаги забравяше, както и рождения му ден. В живота й нямаше място за празници. Беше прекалено заета или да си купува дрога, или да се опитва да се откаже. Само това запълваше цялото й време; пристрастеността й се бе превърнала в център на живота й.

Талия бе избрала сладко кожено яке за Иън. Той страшно много го хареса. Франческа се трогна, че майка й си е дала този труд. За Крис бе купила сребърна писалка, а за нея — вечерна чанта, която едва ли щеше да носи често, но беше красива. Ейвъри и баща й бяха взели на Иън комплект моливи, пастели и бои за рисуване. Той и на тях много се зарадва. Новооткритите му баба и дядо се бяха справили добре. Франческа много харесваше картината от баща си и всеки ден минаваше през всекидневната, за да я види.

Щеше да превърне студиото на Марая в кабинет за Крис, щом се върнат от Бостън. Щяха да се разпростират из цялата къща. Отново започваше да я чувства като своя; не се налагаше да освобождава пространства за наематели. Иън очевидно се чувстваше по същия начин: остави куп играчки в кухнята и обичаше да гледа телевизия с баща си в спалнята на Франческа вечер, както и да се промъква в леглото при тях в неделя сутрин. Крис и Иън се бяха върнали у дома.

23.

На Франческа ѝ бяха необходими часове, за да си приготви багажа, преди да отпътуват за Бостън. Въобще не знаеше какво да вземе. Официални дрехи или не толкова официални? С какво ще отиде на църква в предколедната нощ? Да вземе ли коктейлна рокля за вечерята? Дали да е къса или дълга? Секси или по-затворена? Не искаше да допусне грешка, а се ужасяваше, че точно това ще стане. Крис настояваше да не се притеснява и да си вземе джинси, но тя усещаше, че и това не е редно. Очакваше да попадне на консервативни и надуты хора, като съдеше по всичко, което бе чула от Крис. Молеше се той малко да е преувеличил. Не спираше да се притеснява. Накрая взе всевъзможни неща. Събра ги в два тежки куфара. Крис простена, когато ги видя.

— Какво толкова носиш? — учуди се той.

— Всичко — отвърна тя с щастлива усмивка.

Нямаше намерение да рискува и наистина взе всичко. Накрая се появи с трети, по-малък куфар, пълен с подаръци за Крис, Иън и родителите на Крис. Той едва успя да натовари всичко в колата. Когато пристигнаха на летището, завариха пълна лудница, а полетът им имаше закъснение. В Бостън валеше сняг. Излетяха едва към десет вечерта и кацнаха в Бостън малко преди полунощ. Независимо от късния час бащата на Крис ги чакаше. Оказа се висок мъж, като Крис, но по-широкоплещест, с плътен глас и здраво ръкостискане, когато пое ръката на Франческа. Приличаше на атлет от Харвард, какъвто бе преди петдесет години. Погледна Иън с разнежен поглед и му стисна ръката, което в очите на Франческа изглеждаше ужасно официално, но като цяло ѝ се стори симпатичен мъж. Веднага след кацането им затвориха летището заради развихрилата се снежна буря. Пътищата бяха задръстени и към Бостън напредваха бавно. В колата двамата мъже разговаряха за футбол и политика. Крис вече я бе предупредил, че го смятат за черната овца на семейството, защото не е отишъл в Харвард, а се е пресели в Ню Йорк. Не спомена възраженията им

срещу нейната къща. Добави, че не разбирали защо предпочита да е графичен дизайнер, а не политик или банкер. Ким се бе оказала черешката на тортата. Сегашното нахлуване в техния свят притесняваше Франческа.

Родителите на Крис живееха в Кеймбридж, на Братъл Стрийт, където живееше и ректорът на Харвард. Всички мъже в семейството бяха учили там, преди да станат сенатори, губернатори или президенти. Много впечатляваща фамилия. Крис изглеждаше изключително скромна и непретенциозна, като се има предвид от какъв род произхожда.

Когато пристигнаха в къщата, майка му ги чакаше. Беше дребна жена, с вид на миловидна, добродушна баба с бели коси и сиви очи като на Крис. Беше облечена в тъмносива вълнена рокля и с перли. Нямаше нищо модно или ексцентрично в нея; въобще не приличаше на майката на Франческа. Лично заведе Франческа до стаята ѝ. Да дели обща спалня с Крис, беше изключено, дори Иън да не присъстваше. Майката на Крис ѝ бе отредила стая възможно най-далеч от тази на Крис. Разпределението ясно даваше да се разбере, че няма да търпи нищо скрито-покрито в къщата си. Франческа се чувстваше нервна, когато Крис ѝ намигна и я остави в стаята ѝ, след като майка му ѝ пожела лека нощ. Запита се дали той ще се появи по-късно. Иън щеше да спи с баща си в детската стая на Крис. Къщата гъмжеше от народ — вече бяха пристигнали братът и сестрата на Крис, семействата им, както и многобройни други роднини с децата си. Беше ѝ казал кои ще присъстват, но тя не успя да запомни всички втори братовчеди, лелите, племенниците и племенничките му. За да се усложнят нещата още повече — много имаха еднакви имена. Франческа седеше в стаята си леко замаяна, когато Крис се появи и бързо затвори вратата след себе си. Вече си бе дала сметка, че майка му нито веднъж не я заговори направо, като се изключи поздрава за добре дошла и пожеланието за лека нощ.

— Майка ми още броди наоколо. По-късно ще се върна — съобщи той бързо.

Тя осъзна, че когато си е вкъщи, той спазва техните правила. Изключено бе да ги наруши. Именно това бе една от причините да заживее в Ню Йорк, след като приключи следването си в Станфорд на

Западния бряг. Родителите бяха сметнали постъпката му за предателство.

— Доколкото разбирам, няма да спиш тук — прошепна тя.

Той се засмя.

— Майка ми ще звънне на нравствената полиция и ще ги накара да ни изхвърлят. Изключително порядъчна жена е.

— Ясно...

Беше на трийсет и осем години, но не му бе позволено да води жена в стаята си. Крис обаче знаеше как да се оправя. Пред порядките тук членовете на нейното семейство приличаха на истински либерали. Ала сега бяха в Бостън. Старият, консервативен Бостън.

Половин час по-късно къщата утихна и Крис се върна на пръсти. Беше бос и по джинси.

— Готово — засмя се той.

Носеше си четката за зъби. Само трябваше да се промъкне обратно в своята стая сутринта преди седем, когато майка му неизменно слизаше да закуси. Тя поддържаше железен ред. Следеше зорко какво става в дома ѝ също както и в Мартас Винярд. Орловият ѝ поглед не пропускаше нищо.

— Много е старомодна — поясни той.

Не беше го споменавал дотогава, за да не изплаши Франческа. Тя се замисли, но призна, че дори не може да си представи какъв хаос е предизвикала Ким с всичкото си пиене и наркотици, когато са се оженили. Родителите му едва ли са я одобрявали; още по-малко биха одобрили поведението ѝ напоследък: попадането в затвора, отвличането на внука им. Крис твърдеше, че я ненавиждат, и не беше трудно да му повярва. Молеше се единствено да не намразят и нея. Франческа твърдо бе решила да уважава порядките им, докато им гостува, независимо че правилата им ѝ се струваха глупави.

Прекараха нощта заедно в стаята ѝ, а Крис нагласи алармата на мобилния си телефон за седем без петнайсет. Скочи от леглото, щом звънна, целуна я, навлече джинсите и ризата и хукна към стаята си в края на коридора, където Иън още спеше. Щеше да е интересен уикенд: щяха да играят на криеница, за да не би майка му да го открие в чужда спалня. Той не пропускаше да им се опълчва за важните въпроси, и никога не отстъпваше, но не желаше да ги настрои срещу Франческа. Надяваше се да я харесат и да тушират отрицателното си

отношение към факта, че живее в къщата ѝ. Искаше да видят какъв прекрасен човек е и колко мило се държи с Иън.

Франческа почти очакваше майката на Крис да извърши проверка по стаите. Носеше като подарък бутилка вино и се запита дали бе достатъчно при гостуване за цял уикенд. Може би трябваше вместо това да изпрати цветя? Бяха толкова порядъчни, че се притесняваше да не направи грешка. В тяхно присъствие въобще не успяваше да се отпусне. А и майка му се държа възпитано, но не и дружелюбно предишната вечер.

Крис закуси с майка си, а после се качи при Франческа, докато тя се обличаше. Тя закуси в трапезарията в осем и половина с част от гостите. Седеше до сестрата на Крис — Хилъри — прекалено заета с грижи около четиригодишните си момченца близнаци, за да каже нещо повече от „здравей“. Всички щяха да ходят на църква в десет и Крис подсказа, че ще е добре и тя да ги придружи. Нямахше нищо против, но си помисли, че тези хора явно са свикнали да вършат всичко заедно. Напомняше ѝ малко на военно училище или лагер. Крис се държеше доста по-въздържано тук, отколкото в Ню Йорк. Мъжете възнамеряваха да играят голф следобед. Крис обяви, че няма да участва, ако вали сняг. Оказа се, че през лятото всички играят заедно футбол в Мартас Винярд. За разнообразните им атлетически постижения свидетелстваха многобройните трофеи из къщата. Един от братовчедите бе спечелил златен олимпийски медал; братът на Крис навремето бил капитан на отбора по гребане на Харвард. Франческа се запозна с него след закуска. Той я прецени с поглед и я поздрави суховато. Беше четири години по-голям от Крис и възнамеряваше да се кандидатира за Конгреса през следващата година. Представи съпругата си на Франческа, а после се качиха да се преоблекат за църквата. Всички бяха доста по-различни от Крис; струваха ѝ се прекалено състезателен тип хора. Тенисът заемаше важна част в живота им; футболът — също. Тя разбираше единствено от изкуство, не от спорт. Не можеше да допринесе особено за разговора по време на закуска и затова почти не продума. Крис забеляза колко е нервна, когато я видя по-късно. Беше слязла по черни кожени джинси и черен пуловер. Всички други жени бяха в едноцветни тънки пуловери, жилетки и карирани поли; всичките — дълги. Франческа не притежаваше карирана пола; нито дълга, нито къса.

Седеше до майката на Крис в църквата; Крис беше от другата ѝ страна, а Иън — помежду им. Брат му, сестра му и децата им седяха на същия ред. Имаше чувството, че майка му е наясно дали тя се моли, или се преструва; все едно е с рентгенов поглед. Франческа бе облякла черен костюм за църквата и се чувстваше натруфена. Нито един от тоалетите, които беше донесла, не бе подходящ за случая. Майка му носеше тъмносиня лека вълнена блузка, жилетка и сива пола. Всички спазваха леко спортен, но елегантен стил. Независимо от всичко майка му се показваше много любезна и сговорчива; братовчедите му изглеждаха мили, а баща му — забавен. Брат му и сестра му се държаха резервирано, но дружелюбно. Всички всяваха малко страх. Дядо им е бил губернатор на Масачузетс. Не си представяше, че би споделила с когото и да било от тях, че майка ѝ се е омъжвала пет пъти, макар че тя самата би припаднала пред тях. Родителите му бяха женени от четирийсет и четири години и бяха неотлъчно заедно. Франческа усещаше, че тези хора са старомодни американски аристократи. Живееха в затворен свят, от който единствено Крис се бе измъкнал. Представляваха олицетворение на Старата Гвардия.

Беше стресиращо да си сред тях, но към края на следобед Франческа започна да се отпуска. Няколко души отидоха да спортуват и да играят тенис в клуба. Децата бяха отведени някъде. Заваля сняг и никой не излезе да играе голф. Очакваше се точно в шест и половина всички да са долу за коктейлите. Вечерята бе насрочена за седем и половина и понеже бе Бъдни вечер, щеше да е сравнително официална. Децата щяха да се хранят на отделна маса в хола, а възрастните — в официалната трапезария. В единайсет и половина отново щяха да отидат на църква за тържествената служба. Майка му подметна, че всеки решава дали да отиде, или не, което Крис обясни, че означава, че присъствието е задължително, ако не искаш да си заслужиш смъртно наказание. Нищо от приказките на Крис дотогава не бе я подготвило за тези хора. Те бяха солидни и представляваха стълбовете на обществото. У Крис нямаше и следа от тяхната надутост, но това бяха и неговите корени. Той се притесняваше, че роднините му ще я изплашат до смърт. Непрекъснато я наблюдаваше, за да види дали няма да се появят признаци на паника, ала засега такива не се забелязваха. Най-силно впечатление ѝ направи, че това не бяха сърдечни, топли хора. Бяха отлично възпитани и любезни с всички;

държаха се добре с децата, когато малките са наоколо, но не се забелязваше никаква привързаност или топлина. Никой не се смееше непринудено, липсваха прегръдките, закачките, семейните спорове. Всички бяха интелигентни и образовани и като ги наблюдаваше, ѝ ставаше тъжно, особено за Крис. В тази среда най-много липсваше любовта.

Франческа се озова в хола точно в шест и половина. Изглеждаше едновременно елегантна, но и скромна в черната коктейлна рокля, обувките на висок ток и чантичката, обсипана с изкуствени скъпоценни камъни — подарък от майка ѝ от Париж. Косата ѝ бе събрана на кок на тила. Майка му беше в семпла черна рокля с висока яка и дълги ръкави и с неизменните перли; Франческа дори подозираше, че спи с тях. Като си представи двете майки една до друга, за малко не се задави.

— Как се запозна с Крис? — попита майка му по време на коктейлите.

Франческа нямаше представа какво да ѝ отговори. *Живее в къщата ми* не ѝ се струваше подходящо... *Хазяйка съм му... Давам стаи под наем... Срецнахме се в църква...* Не намираше правилния отговор. Крис я бе предупредил да не съобщава, че живее на Чарлс Стрийт 44 с него.

— Запознахме се при общи познати — вметна Крис, който внимателно следеше разговора.

Франческа му се усмихна с благодарност. Постоянно се тревожеше да не направи или да каже нещо неподходящо.

Баща му я попита с какво се занимава баща ѝ и тя обясни, че е художник. Спомена името му и те се впечатлиха, от което изпита облекчение. Подхвърли и че майка ѝ ще прекара Коледа в Гстаад. Това леко ги шокира; по-благосклонно приеха, че баща ѝ ще бъде в Сън Вали. Познаваха мястото и го харесваха, но за майка му ски курорт в Европа бе равносилно на Содом и Гомор.

— Единственият начин да се преживеят тези вечери, е да се напиеш безпаметно и постоянно да се усмихваш — посъветва я една от братовчедките му шепнешком и тя се засмя.

Предложението звучеше примамливо, но нямаше да посмее да го осъществи. Налагаше се да е нащрек, за да посреща въпросите им. Искаха да знаят къде е израснала, къде е учила, дали е била на

пансион, дали се е омъжвала и къде прекарва летата. Мейн им прозвуча добре; това, че ръководеше галерия, не спечели одобрението им, но ѝ го простиха, тъй като баща ѝ беше художник. От време на време сестра му или брат му я заговаряха. Имаше чувството, че цяла вечер игра тенис. Излегна се изтощена на леглото в стаята си за момент, преди да отидат отново на църква. Бяха далеч по-впечатляващи, отколкото си представяше, а да е сред тях се оказваше по-голямо изпитание, отколкото очакваше. Особено я стряскаше майка му. Само от мисълта, че е под един покрив с нея, ѝ прималяваше. Мина ѝ през ума, че ако някога се оженят, ще трябва да го направят тайно или да му пристане. Изключено бе да събере своето семейство и неговото на едно място, пък било то и за сватба. Само Ейвъри би се справила донякъде. Баща ѝ бе прекалено колоритен и нетрадиционен. Не беше учил в Харвард, ненавиждаше спорта и не разбираше нищо от футбол. Да представи майка си на тази консервативна група, бе изключено. Сред тях нямаше нито един бунтар с изключение на Крис, който по техните стандарти беше ренегат.

Крис прихна, когато я видя изтегната на леглото, с вид на човек, пробягал маратон. Беше извадила десет тоалета, от които да избира за предстоящите събития.

— Забавно ли ти е вече? — пошегува се той. — Не обръщай внимание на майка ми. Тя е същински Цербер и пази вратите на ада в наши дни, но получиш ли одобрението ѝ, можеш да правиш почти всичко, което поискаш. От теб се иска да се явяваш на време за храна и да не направиш нещо, което сериозно ще я раздразни.

— Тя ти е майка. Не искам да я засегна.

На Франческа и през ум не ѝ минаваше, че някога би спечелила одобрението на майка му.

— Не е възпитано да се задават толкова много въпроси. По-скоро бих казал, че тя те засегна. Започни ти да ѝ задаваш въпроси. Например — къде е учила. Обожава да говори на тази тема. Посещавала е девическо училище. Много се гордее с това.

Е, би могла да опита. Звучеше обещаващо...

— Никога не съм ходила на църква два пъти в един ден — простена Франческа отчаяно. — Ако Бог ме види там, ще ме изхвърли и всички ще бъдат поразени от мълния.

Той се засмя.

— Ще се справиш. — Помогна ѝ да стане. — Съжалявам, но наистина е време да се отправяме към църквата.

Около двайсетина души отидоха на вечерната служба. Франческа не запомни нито имената им, нито кои са. Различаваше само брат му и сестра му, макар двамата да нямаха нищо общо помежду си. Открояваше се единствено Крис. Почти му се разсърди, че я беше довел, но ако беше останала сама в Ню Йорк, щеше да се депресира, а и го обичаше. И ето я сега: на път за църква втори път за деня. Баща ѝ би прихнал, а дори и майка ѝ щеше да реши, че е безкрайно смешно. Талия дори не бе стъпила в църква при последните си три брака.

По време на службата Франческа задряма. После всички се върнаха в къщата и — слава богу — се отправиха към леглата. Надзирателката от нравствената полиция — майка му — се оттегли в стаята си, след като пожела лека нощ и Весела Коледа на всички. Като го произнасяше наблягаше на „Коледа“, а не на „весела“. Франческа забеляза, че никой никого не целуна. Мъжете само си подадоха ръце. Ласките не бяха на почит в това общество.

След половин час Крис се появи в стаята ѝ. Беше трийсет и пет годишна, а се чувстваше като девойка, която прави нещо нередно. Страхуваше се да не я арестуват и да не попадне в затвора.

— Весела Коледа, скъпа — пожела ѝ той и я целуна.

Подаде ѝ кутийка: дълга и тясна от „Тифани“. Когато я отвори, видя вътре златна гривна със сърчица. Той я постави на китката ѝ и отново я целуна. Тя му бе купила сив кашмирен шал и той много го хареса.

Изпитваше облекчение, че ѝ предстоят само още два дни тук. Следващия ден мина по-леко, защото беше Коледа. Отвориха подаръците и се насладиха на празничния обяд за трийсет души. Отново настаниха децата в хола. Момичетата бяха облечени в кадифени рокли. Следобед мъжете излязоха да играят футбол. После, седнали пред камината, пиха горещи напитки с ликьор. Майката на Крис игра бридж с баща му, дъщеря си и една от племенниците си. Крис седеше до нея пред камината. Иън играеше някъде горе с другите деца. В полунощ отново беше в стаята си с Крис. Само още един ден и си тръгнаха. Нямахше търпение да настъпи този миг.

— Забавляваш ли се?

— Да — излъга тя. — Но през цялото време се притеснявам, че ще направя нещо нередно. Чувствам се като дете.

Поне последното отговаряше на истината.

— Просто не им обръщай внимание. Въобразяват си, че са създали света, а не е така. Затова ги виждам само два пъти в годината. В Мартас Винярд е по-добре. Там не е така напрегнато.

Той ясно си даваше сметка, че семейството му е способно да влуди всекиго. Бяха изключително добри във всичко, с което се захванат, и очакваха същите постижения и от останалите; както и да се подчиняват на всичките им правила. Той не го правеше от години. Водеше собствен живот, към който винаги се бе стремял. Но му беше приятно да идва вкъщи за Коледа, радваше се на всички традиции, свързани с празника и на това, че тя дойде с него. Съзнаваше, че не ѝ е лесно постоянно да се намира под зорко наблюдение. Призна, че семейството му живее в свят, където всички членове си приличат и всеки попада на мястото си; тя идваше от свят, където нищо не си пасваше и всеки следваше своите приумици. Едните бяха вбесяващо порядъчни, другите — артистични и ексцентрични. Но и тя, и Крис бяха самостоятелни хора, независими от родителите си и техните идеи и начин на живот.

— Майка ти ще получи удар, ако някога се запознае с родителите ми — заключи Франческа тъжно.

— Права си — съгласи се той. — Но какво от това? И аз не одобрявам родителите си. Живеят крайно организирано и ме отегчават до смърт.

Е, поне по този въпрос бяха единодушни, но тя не искаше да е невъзпитана спрямо семейството му. Бяха почтени хора, заслужаващи уважение. Просто не се чувстваше добре или свойски сред тях. Не пасваше; но същото важеше и за Крис. Това ѝ служеше за утеха.

Той отново спа в леглото ѝ през нощта, стана преди седем и пак закуси с майка си. В този ден, денят след Коледа, всички изглеждаха по-спокойни; дори майка му. И поне днес не се налагаше да ходят на църква. Всички отново играха тенис и футбол; явно бе част от ежедневието им, когато бяха заедно. Франческа не запомни имената им и се запита дали няма деменция. Всички мъже се казваха Крис, Боб или Уилям. Жените бяха Елизабет, Хелън и Брук. Майка му беше Елизабет с множество роднини, кръстени на нейно име.

Видимо се забавляваше единствено Иън. Обичаше братовчедите си и се натъжи, когато стана време да си тръгват. Крис закуси за последен път с майка си в деня, когато щяха да пътуват. Баща му ги откара до летището и увери Франческа, че му е било много приятно да се запознаят. Това беше най-странната Коледа, която беше прекарвала. Независимо от това го обичаше, но нямаше търпение да се върне в Ню Йорк и да се отпусне. Идеше ѝ да закрепчи от радост, когато влязоха в къщата. Бяха там от десет минути, когато майка ѝ звънна от Гстаад.

— Надявам се да си прекарала добре Коледа — зачурулика тя. — Срегнах разкошен мъж на коледната вечеря. Живее в Ню Йорк, швейцарец е и банкер. Ще ме заведе на вечеря, веднага щом се върна.

Франческа долови, че майка ѝ сияе, и почти простена. Май Номер шест най-после се бе появил. Какво ли ще си помисли семейство Харли, като научи?

— Не прибързвай — подметна Франческа плахо.

Съзнаваше, че е напразно. Нищо не можеше да спре майка ѝ, когато ставаше въпрос за потенциален съпруг.

— Няма — увери тя. — Пък и какво толкова? Говорим за вечеря, не за брак.

— Това е новост — отбеляза Франческа и майка ѝ се засмя.

— Нямах ми доверие, а?

— Не. Знаех, че рано или късно ще намериш Номер шест.

— Какво лошо, ако ме прави щастлива? — тросна се майка ѝ.

Франческа замълча за известно време, защото, като се замисли, всъщност не знаеше какво да отговори. Най-накрая призна:

— Знаеш ли — права си. Вече няма особено значение. Омъжи се за шести път и ако си щастлива — няма значение какво мислят хората. — Току-що бе прекарала три дни с най-консервативните и най-скучни хора на планетата. Бяха далеч по-непоносими от майка ѝ, която поне притежаваше известен стил и дух. — Пълен напред, мамо — окуражи я тя и се засмя. — Прави онова, от което ще си щастлива. Но ако хвърлиш букета на поредната си сватба така, че аз да го хвана, ще те убия.

— Добре, скъпа. Ще се видим, когато се върна. Вероятно ще се отбия в Париж преди това.

Франческа затвори. Крис я наблюдаваше. Беше ѝ благодарен, че отиде с него в Бостън и прие нещата нормално. Родителите му дори

казаха, че са я харесали.

— Майка ми е луда — обяви тя делово. — Но май току-що разбрах, че именно такава я харесвам.

Това бе свършено нова гледна точка и предположи, че вероятно е пораснала, щом приема майка си такава, каквато е. На Франческа ѝ се случваше за пръв път.

Никога не се бе чувствала по-щастлива да бъде отново в леглото си с Крис до себе си. Не се налагаше да отговаря на ничии въпроси; той не трябваше да скача и да хуква към стаята си преди седем; вече не трябваше да се съобразява как изглежда, с какво е облечена или какво казва. Като самостоятелен човек тя пасваше на своя свят и на къщата си. Чувстваше се напълно щастлива да е в своята вселена с Крис по боксерки и тениска и с Иън — в леглото долу. Беше един чудесен общ живот, който тримата деляха.

24.

В последния момент, понеже нямаха други планове, Крис и Франческа решиха да отидат с Иън във Вермонт за Нова година и да използват къщата на Марая. Сега, когато Марая беше заминала, нямаха детегледачка на разположение, но се радваха, че малкият ще е с тях на семейния уикенд.

Приятно им беше да са заедно, а суетнята на града в момента не им допадаше. И двамата имаха по няколко покани за събирания, но им се струваше, че във Вермонт ще им е по-приятно. Отпътуваха с колата в деня преди Нова година.

С пристигането Франческа отиде в бакалията и купи храна. Крис запали камината във всекидневната, а Иън беше донесъл дискове с филми и играчки, за да се забавлява. И на тримата им се струваше, че това бе идеалният начин да прекарат празника. Когато се събудиха сутринта на последния ден от годината, гледката през прозореца приличаше на извадена от пощенска картичка. Валеше сняг. На Франческа ѝ се прииска Марая да бе с тях, но тя беше в Куршевал в Алпите с Шарл-Едуар и приятелите му. Вече получи няколко имейла от приятелката си, която изглеждаше щастлива.

Вечерта тримата играха „Монополи“. Чувстваха се уютно и приятно. Сутринта спаха до късно, а после излязоха да играят в снега. Направиха снежен човек, биха се с топки и дори караха кьнки на замръзналото близко езеро. Франческа се опасяваше Иън да не падне, но не се стигна дотам. После седнаха пред камината, ядоха пуканки и се забавляваха. Прекараха великолепен уикенд.

На следващия ден Франческа чу мобилния си да звъни. Вдигна и се зарадва да чуе Марая — обаждаше се от Париж.

— Познай къде сме — подхвана Франческа ентузиазирано. — Във Вермонт. Вали от два дни и е прекрасно. — С Крис използваха спалнята на Марая, а Иън спеше на леглото с балдахин в гостната, както когато бяха тук за последен път. — Честита Нова година — поздравява тя. — Как е в Париж?

— Красиво. Вчера и тук валя сняг. Мисля, че намерихме подходящ апартамент на рю Варен. — Точно там искаха да живеят — в седми район. — Шарл-Едуар води преговори от една седмица. — Поколеба се за миг, но продължи: — Имам нещо да ти казвам. Оженихме се вчера. Бяхме само двамата и няколко приятели. Разводът му приключи малко преди Коледа. Когато пристигнахме, документите ни чакаха. Не съм на себе си, но се радвам, че го направихме. Ако обаче някога ми изневери, ще го убия.

И двете се засмяха. След секунда Шарл-Едуар взе телефона и Франческа го поздрави по случая. Странно бе как съдбата се намесва и какво става в живота. Марая смяташе, че ще е сама до края, а после всичко се промени. Сега, пет месеца по-късно, се бяха оженили. Само преди година никой не можеше да предположи, че това ще се случи.

— Толкова се радвам и за двамата — призна Франческа.

Тя сияеше; Крис — също. Марая и Шарл-Едуар бяха безкрайно щастливи и напълно го заслужаваха.

— Ще ми се и вие да сте тук — сподели Марая.

И на Франческа ѝ се искаше. Това бе една сватба, на която с удоволствие щеше да присъства. И двамата младоженци означаваха толкова много за нея. След като затвориха, с Крис продължиха да се усмихват широко.

Върнаха се в леглото и дълго разговаряха колко се радват за двамата си приятели.

— А ние кога ще го направим? — попита по някое време Крис.

Франческа не отговори. Най-накрая сви рамене:

— Не знам. Защо да бързаме? Нещата между нас и така са добре. Бяха заедно едва от четири месеца.

— По-приятно ще ми е, ако сме женени. Така ще съм сигурен, че няма опасност да станеш като майка си — обобщи той и тя се засмя.

— Вероятно си прав — призна Франческа. — Едва ли бих имала енергията за петима съпрузи. И определено няма да търся шести.

— А какво ще кажеш за мен? — настоя той.

Извъртя се, подпря се на лакът и я погледна усмихнат. И тя му се усмихна. За пръв път не се плашеше, когато мислеше за това. Не държеше да е омъжена, но идеята вероятно не беше лоша, а и щеше да е по-добре за Иън.

— Може би — отвърна тя и се ухили.

— Засега това ми стига — увери я той щастливо и я целуна.

В същия момент Иън връхлетия в стаята. Изглеждаше развълнуван.

— Хайде да направим още един снежен човек!

Франческа и Крис станаха бързо. Направиха още два снежни човека. Поставиха ги до онзи, който направиха преди това. Беше истинска семейна забава.

Когато следобед потеглиха към Ню Йорк, Иън махаше на снежните човеци. По пътя Франческа беше спокойна и доволна. Наскоро чу, че Тод ще се жени през пролетта, но това вече не я разстройваше. Имаше си собствен живот без него. Крис бе идеален за нея. Гърнето си беше намерило похлупака.

Стигнаха Ню Йорк късно вечерта и Франческа помогна на Крис да внесе багажа, след като той настани Иън в леглото. Огледа се, докато оставяше нещата в антрето. Къщата беше смълчана и някак празна. Изглеждаше смаяна от себе си, когато се обърна към Крис и съобщи:

— Смятам да я продам.

Погледна я потресен.

— Сериозно ли? Защо? Ти я обичаш.

И двамата бяха наясно какви усилия положи, за да я задържи. Преди година бе готова да живее с трима непознати, само и само да не я загуби.

— Обичам я или по-скоро: обичах я. Искам обаче ново начало за нас двамата... Нека започнем на чисто... — мислеше за Тод и Айлийн, докато го казваше. — Прекалено много неща се случиха тук. Пълно е със спомени.

В този момент бе напълно убедена, че е права; точно както бе убедена преди година, че иска да я задържи. Крис не ѝ се противопостави. Само я посъветва да не продава къщата, ако още я обича и иска да живее в нея.

— Защо не преспеш и не видиш какво ще е настроението ти сутринта? — попита той.

Тя кимна и двамата се качиха в спалнята си. Иън спеше дълбоко в своята.

На сутринта решението ѝ не беше променено. Погледна го решително по време на закуска и обяви:

— Искам да я продам. Сигурна съм.

— Добре — прие той. — Да я обявим на пазара.

— Може да мине време, преди да се намери купувач.

Същия следобед звънна на брокера, с когото работеше. Уточниха цената и тя леко я завиши. Щяха да я обявят за продан още този уикенд. Обади се и на Ейвъри да ѝ съобщи какви ги върши.

— Според мен идеята е добра. В момента цените са високи и ще получиш прилична сума. Нещо в къщата ме тормозеше, откакто Айлийн умря там, но не исках да го споменавам.

— Не го правя заради нея, а заради себе си. Наситих се на тази къща. Задържах я, когато исках, но сега искам живот с Крис, а не дом, който е бил част от друг живот. Тод се впуска в ново начало. И аз ще направя същото. Искам да се чувствам свободна. Нужно ни е нещо ново.

Звучеше ѝ логично и убедително. Каза цената, за която се бяха споразумели с брокера, и Ейвъри също я намери за приемлива.

— Но нали няма да се откажеш от галерията?

Ейвъри се питаше дали иска да скъса с всичко, ала Франческа бързо я успокои.

— Не, разбира се. Отказвам се само от къщата. Тежи ми като воденичен камък. Затруднява ме в много отношения: скъпа е за поддържане, вноските по изплащането са високи, има нужда от ремонти. Прекалено голяма е, ако не живеят още хора с нас, а вече не искам наематели. Ще потърся апартамент или по-малка къща. На първо време може да живеем и под наем.

— Виж колко бързо ще я продадеш и колко ще получиш за нея — посъветва я Ейвъри.

Франческа охотно прие съвета ѝ и Крис остана доволен. Допадаше му идеята заедно да си намерят дом.

Целият уикенд имаха огледи и две седмици по-късно получи оферта. Беше почти за исканата сума. Бяха казали какво се бе случило с Айлийн там, но потенциалните купувачи не се притесниха. Къщата страшно им хареса. Имаха четири деца и можеха да си я позволят. Франческа, също като Крис, остана очарована. Той никога нямаше да я накара да я продаде, и щеше да ѝ помогне да я задържи, ако тя го иска, но беше щастлив, че е готова да се придвижи напред. Радваше се, че

двамата заедно ще положат ново начало. Тя искаше чисто нов живот за тях, а не нещо обременено от миналото ѝ.

Трябваше да освободят къщата на петнайсети март. На празника на Свети Валентин намериха апартамент под наем, подходящ за потребностите им. Две седмици по-късно се преместиха. Нещата се случваха бързо, което ѝ подсказваше, че всичко е наред. Новите собственици не можеха да се нарадват на късмета си. Беше благоприятно за всички, особено за Иън, Франческа и Крис. Отиваха в нов дом, бяха ново семейство и им предстоеше нов, съвместен живот.

В деня, след като се преместиха, Франческа отиде в къщата, за да я затвори. Крис и Иън я чакаха в апартамента. Тя искаше да пусне алармата и да заключи къщата на Чарлс Стрийт сама. Фирма щеше да я почисти и да я предаде в изряден вид на новите собственици. Брокерът щеше да има грижа за координацията и не се налагаше Франческа да присъства, но преди това искаше да се сбогува с дома си.

Бродеше от стая в стая и си припомняше хубавите моменти, прекарани там; и лошите. Не се качи в стаята на Айлийн, вече отворена и празна, но обходи всички други места. В кухнята се усмихна, като се сети за всички весели моменти и чудесни блюда, които Шарл-Едуар и Марая бяха приготвяли.

Къщата бе изиграла ролята си. Крис се оказа прав: да, тя я обичаше и част от нея продължаваше да я обича и винаги щеше да я обича, но както става и с хората — понякога трябва да се разделиш с тях. Въпрос на време е и кой кога присъства в живота ти. Тя скъсваше с предишния си живот. Застана в антрето за последен път и се огледа, преди да включи алармата. Натисна цифрите, затвори вратата и заключи. Прошепна „довиждане“ и тичешком слезе по стълбите. Взе такси до апартамента, където я чакаха Крис и Иън. Предстоеше ѝ нов живот с хора, които обичаше и я обичаха.

Когато влезе, в апартамента ухаеше на нещо изключително вкусно. Иън ѝ беше изпекъл курабийки.

— Виж какво ти приготвихме — посрещна я момчето възторжено.

Бяха във формата на четирилистни детелини, посипани със зелена украса по случай деня на Свети Патрик.

— Изглеждат чудесно — обяви тя и се наведе да го целуне. После целуна и Крис. — Аз съм една щастлива жена — заяви тя и на

двамата.

Гърнето си беше намерило похлупака, точно както предрече Ейвъри. Дори не се наложи да ходи да го търси. Похлупакът я намери. Съзнаваше, че преди време беше права да иска да се бори да задържи къщата. Ако не беше го направила, нямаше да намери Крис. Всичко се беше подредило чудесно, като се изключи случилото се с горката Айлийн. Но нямаше какво да направи, за да я спаси. Понякога просто така става.

Франческа си взе курабийка и се огледа. Навсякъде се виждаха кашони. Предстоеше им да разопаковат купища вещи и да свършат много работа. Но беше вълнуващо да е тук; и още по-вълнуващо да е с тях. Франческа бе открива своите хора и своето място. Това вече не беше Чарлс Стрийт 44. Чарлс Стрийт представляваше част от друго време, друг живот и вече не бе част от нея. Принадлежеше на семейство, което щеше да обича къщата също като нея. Чарлс Стрийт 44 беше глава от живота ѝ, а не просто къща. Тази глава сега бе затворена. Започваше нова.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.